

OCENA

**STARTU REPREZENTACJI POLSKI W WIOŚLARSTWIE
W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
CHUNGJU (KOREA PŁD.)
25.08-1.09.2013**

Polski Związek Towarzystw Wioślarskich

OCENA

**startu reprezentacji Polski
w wioślarstwie
w Mistrzostwach Świata Seniorów**

25 sierpnia – 1 września 2013

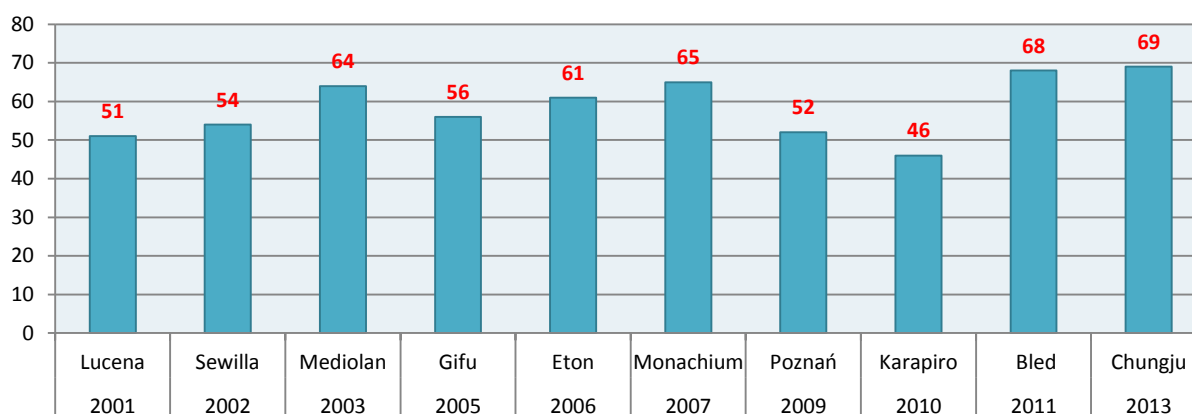
Chungju (Korea Płd.)

I. WSTĘP

Tegoroczne Mistrzostwa Seniorów rozegrane zostały pomiędzy 25 sierpnia i 1 września, a więc tradycyjnie na przełomie sierpnia i września w południowokoreańskiej miejscowości Chungju. Były to pierwsze Mistrzostwa Świata Seniorów rozegrane w Korei Płd.

Mistrzostwa Świata w Chungju były rekordowymi pod względem ilości biorących w nich udział państw. 73 federacje zgłosiły swoje załogi. Jednak ostatecznie na starcie stanęły osady 69 federacji, co i tak jest dotychczasowym rekordem. Do tej pory najwięcej państw brało udział w ostatnich Mistrzostwach Świata w słoweńskim Bled w 2011 roku. Poniższy diagram pokazuje ilość startujących federacji w ostatnich dziesięciu Mistrzostwach Świata.

**ILOŚĆ PAŃSTW STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
w latach 2001-2013**

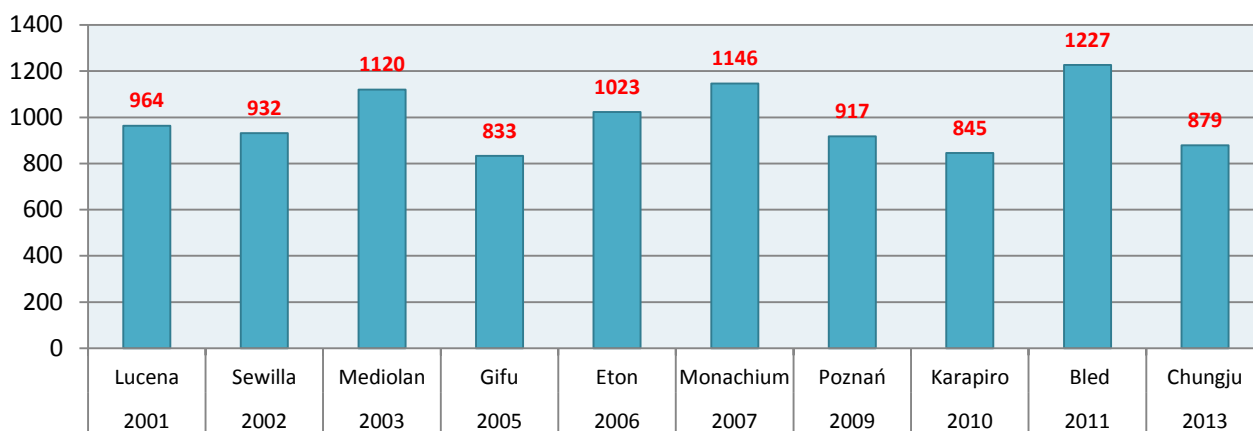
W Mistrzostwach Świata w Chungju brały udział federacje ze wszystkich kontynentów, a w tym 31 z Europy, 17 z Azji, 8 z Afryki, 5 z Ameryki Południowej i po 4 z Ameryki Północnej oraz Australii i Oceanii.

Ogólnie zgłoszono w 384 załogach 948 zawodników z następującym podziałem:

	ILOŚĆ PAŃSTW	ILOŚĆ OSAD	ILOŚĆ ZAWODNIKÓW
Mężczyźni	51	15	342
Kobiety	35	71	222
Waga lekka mężczyzn	46	89	227
Waga lekka kobiet	33	45	88
Adaptive mężczyźni	12	12	12
Adaptive kobiety	9	9	9
Adaptive - mix	13	19	56

Porównując ilość startujących zawodników to nie była ona rekordowa z uwagi na to, że wiele nowych federacji dopiero „raczkujących” w gronie elity wioślarskiej przystało na mistrzostwa pojedynczych przedstawicieli w skifach, korzystając przy tym z pożyczonych łodzi od ogromnie gościnnych i uczynnych gospodarzy, zaznaczając tym samym swój udział w międzynarodowej rywalizacji.

**ILOŚĆ ZAWODNIKÓW STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
w latach 2001-2013**

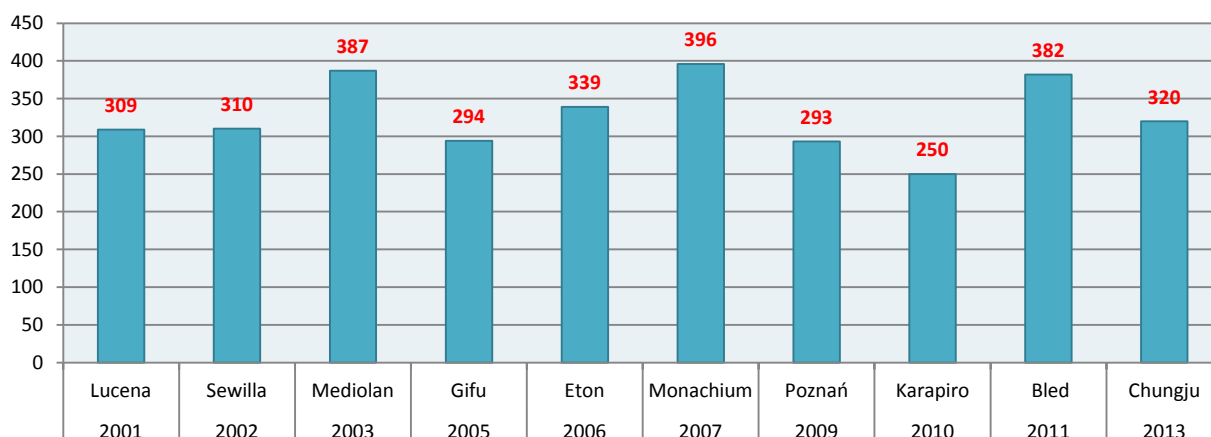
W diagramie uwzględniono ostatnie 10 Mistrzostw Świata. Z diagramu widać wyraźną tendencję największej ilości startujących, co zrozumiałe, w roku przedolimpijskim, natomiast najmniejszej w mistrzostwach rozgrywanych w roku poolimpijskim i do tego poza Europą, gdzie koszty niewspółmiernie rosną ze względu na logistykę i transport sprzętu.

Najmniej startujących w ostatnich dziesięciu latach było:

- w 2005 r. w japońskim Gifu - 833 zawodników
- w 2010 r. na nowozelandzkim Karapiro - 845 zawodników
- w 2013 r. w koreańskim Chungju - 879 zawodników

Pomimo rekordowej ilości startujących państw, co miało miejsce w tym roku nie ma diametralnej różnicy w ilości startujących osad.

**ILOŚĆ OSAD STARTUJĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW
w latach 2001-2013**

Natomiast przekształca się ich struktura. Więcej było łodzi małego typu ze względu na wspomniane koszty transportu. Zdecydowanie najmniejsza ilość startujących osad była w 2010 roku na Karapiro w Nowej Zelandii, a największe w Mistrzostwach Świata przedolimpijskich kolejno: Monachium 2007, Mediolan 2003 i Bled 2011. Pozostałe zamykają się w zbliżonej liczbie od 293 w 2009 r. w Poznaniu do 339 w 2006 w Eton.

W Mistrzostwach Świata w Chungju rozegrano tradycyjnie 22 konkurencje, w tym 14 objętych programem Igrzysk Olimpijskich i 8 tzw. „nieolimpijskich”.

Kobiety:

- jedyńka
- dwójka podwójna
- dwójka bez sterniczki
- czwórka podwójna
- ósemka
- dwójka podwójna wagi lekkiej

Mężczyźni:

- jedyńka
- dwójka podwójna
- dwójka bez sternika
- czwórka bez sternika
- czwórka podwójna
- ósemka
- dwójka podwójna wagi lekkiej
- czwórka bez sternika wagi lekkiej

W ramach konkurencji nieolimpijskich rozgrywane są trzy konkurencje kobiece (w tym dwie wagi lekkiej) i 5 męskich (w tym cztery wagi lekkiej).

Kobiety:

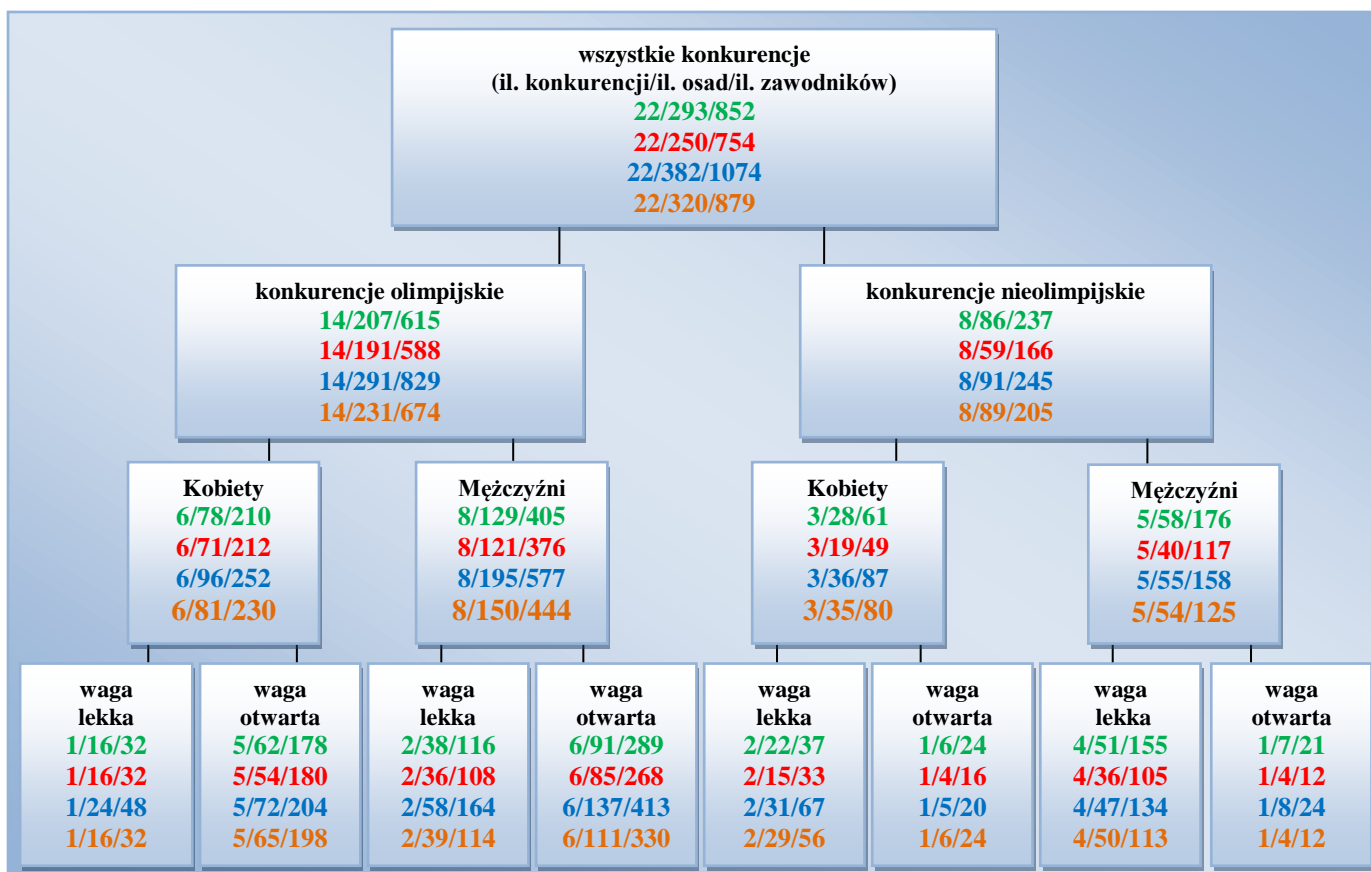
- jedyńka wagi lekkiej
- czwórka podwójna wagi lekkiej
- czwórka bez sterniczki

Mężczyźni:

- jedyńka wagi lekkiej
- dwójka bez sternika wagi lekkiej
- czwórka podwójna wagi lekkiej
- ósemka wagi lekkiej
- dwójka ze sternikiem

W ramach kobiecych konkurencji nieolimpijskich w ubiegłym roku obroniono czwórkę bez sterniczki, która zgodnie z przyjętą przez Międzynarodową Federację Wioślarską nie powinna być rozgrywana w kolejnych po Mistrzostwach Świata 2011 roku, gdyż trzeci raz z rzędu nie miała obsady pełnego finału. Głównym argumentem w obronie była troska o większą ilość startujących kobiet. Rzeczywistość wygląda jednak tak, jak zresztą poprzednio, że nie zwiększyło to ilości startujących, a w tej konkurencji startowały zawodniczki z ósemek jako drugim startem. Mogły sobie na to pozwolić, gdyż przy tak rozciągniętym programie Mistrzostw Świata aż na osiem dni i przy małej stosunkowo ilości zgłaszanych ósemek nie ma żadnego konfliktu czasowego między tymi konkurencjami. Zawodniczki startując w ósemkach mają pięć dni wolnych pomiędzy przedbiegami, a finałem. W tym roku wyjątkowo z sześciu zgłoszonych czwórek tylko połowa – Australia, Kanada i Włochy startowały także w ósemkach. Natomiast Niemki i Koreanki nie miały w tych mistrzostwach swoich ósemek. Jedynie USA zgłosiło inne zawodniczki do czwórki, a inne do ósemki.

KOLOR ZIELONY

KOLOR CZERWONY

KOLOR NIEBIESKI

KOLOR POMARAŃCZOWY

– ROK 2009 – Poznań

– ROK 2010 – Karapiro, Nowa Zelandia

– ROK 2011 – Bled, Słowenia

– ROK 2013 – Chungju, Korea Płd.

Powyższy diagram obrazuje rozkład osad i startujących zawodników na poszczególne podgrupy wagi lekkiej i otwartej wśród kobiet i mężczyzn oraz w konkurencjach olimpijskich i nieolimpijskich w Mistrzostwach Świata Seniorów całego ostatniego cyklu olimpijskiego w porównaniu do tegorocznych mistrzostw w Chungju. Z diagramu widać jak w znaczący sposób zmienia się ilość startujących zawodniczek i zawodników w konkurencjach olimpijskich w Mistrzostwach Świata, które są kwalifikacjami olimpijskimi (w tym przypadku Bled w Słowenii).

Do Mistrzostw Świata w Chungju najwięcej osad zgłoszono w konkurencjach:

1	Jedynkach mężczyzn	32
2	Jedynkach wagi lekkiej mężczyzn	28
3-4	Dwójkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn Dwójkach bez sternika mężczyzn	21
5	Jedynkach wagi lekkiej kobiet	20
6-7	Czwórkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn Czwórkach podwójnych mężczyzn	18
8-9	Jedynkach kobiet Dwójkach podwójnych mężczyzn	17
10-11	Dwójkach podwójnych wagi lekkiej kobiet Czwórkach bez sternika mężczyzn	16
12-13	Dwójkach bez sterniczki kobiet Dwójkach podwójnych kobiet	14
14-15	Czwórkach podwójnych kobiet Czwórkach podwójnych wagi lekkiej mężczyzn	11
16	Ósemkach mężczyzn	10
17-19	Ósemkach kobiet Czwórkach podwójnych wagi lekkiej kobiet Dwójkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn	9
20	Czwórkach bez sterniczki kobiet	6
21	Dwójkach ze sternikiem mężczyzn	4
22	Ósemkach wagi lekkiej mężczyzn	3

Charakterystycznym jest, że na czele znajdują się obie jedyne mężczyźni. Podobnie jak obie jedyne kobiety mieszczą się w pierwszej ósemce. Razem wśród ośmiu najliczniej obsadzonych konkurencji połowa to jedyne. Jest to wynikiem polityki małych federacji i ekonomii finansowej.

Z drugiej strony tabeli poniżej czternastego miejsca (należy mieć na uwadze, że mamy czternaście konkurencji olimpijskich) wśród ośmiu pozostałych konkurencji znalazły się wszystkie konkurencje nieolimpijskie, oprócz wspomnianych jedynek wagi lekkiej mężczyzn i kobiet oraz ósemki mężczyzn i kobiet. Wynika to również z polityki większości państw, gdyż pieniądze państwowe przeznaczone są przede wszystkim na etapowe przygotowania do kolejnych Igrzysk Olimpijskich, natomiast starty w konkurencjach nieolimpijskich finansowane są ze źródeł sponsorów pozabudżetowych, a te nie wszystkie federacje wioślarskie w satysfakcjonujących ich wysokościach posiadają. Osobnym problemem są obie ósemki, konkurencje, które dla wioślarstwa są konkurencjami charakterystycznymi i tradycyjnymi. Przygotowanie ósemki do poziomu mistrzostw świata wymaga dużego potencjału zawodniczego, a przede wszystkim sporych nakładów finansowych, na co stać tylko niektóre kraje. Należy podkreślić, że Polska mając od lat ósemkę mężczyzn jest wśród tych państw przynajmniej w części, co jest bardzo pozytywnie odbierane we władzach Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	USA	22
2	Włochy	20
3	Niemcy	19
4-5	Korea, Wielka Brytania	17
6	Australia	16
7-8	Holandia, Nowa Zelandia	13
9-10	Kanada, Rosja	9
11-13	Dania, Indie, Polska	7
14-16	Czechy, Japonia, Ukraina	6
17-22	Austria, Francja, Malezja, Południowa Afryka, Rumunia, Szwajcaria	5
23-28	Białoruś, Brazylia, Grecja, Norwegia, Serbia, Wietnam	4
29-36	Argentyna, Chiny, Hiszpania, Hongkong, Indonezja, Kuba, Litwa, Węgry	3
37-51	Bułgaria, Chorwacja, Filipiny, Irak, Irlandia, Kazachstan, Kenia, Meksyk, Namibia, Pakistan, Słowenia, Tajwan, Uzbekistan, Vanuatu, Zambia	2
52-69	Azerbejdżan, Estonia, Gwatemala, Izrael, Katar, Liban, Łotwa, Mołdawia, Portugalia, Salvador, Singapur, Szwecja, Tajlandia, Tunezja, Uganda, Urugwaj, Wenezuela, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - KOBIECY

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	USA	9
2-4	Australia, Korea, Włochy	8
5-7	Niemcy, Nowa Zelandia, Wielka Brytania	7
8	Holandia	6
9	Rosja	5
10	Kanada	4
11-15	Białoruś, Indie, Południowa Afryka, Ukraina, Wietnam	3
16-22	Austria, Brazylia, Dania, Irlandia, Japonia, Polska , Rumunia	2
23-40	Argentyna, Chiny, Czechy, Grecja, Hongkong, Indonezja, Kenia, Litwa, Łotwa, Malezja, Namibia, Norwegia, Serbia, Singapur, Szwecja, Tajlandia, Tajwan, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD - MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość osad
1	USA	13
2-3	Niemcy, Włochy	12
4	Wielka Brytania	10
5	Korea	9
6	Australia	8
7	Holandia	7
8	Nowa Zelandia	6
9-14	Czechy, Dania, Francja, Kanada, Polska , Szwajcaria	5
15-18	Indie, Japonia, Malezja, Rosja	4
19-27	Austria, Grecja, Hiszpania, Kuba, Norwegia, Rumunia, Serbia, Ukraina, Węgry	3
28-45	Argentyna, Brazylia, Bułgaria, Chiny, Chorwacja, Filipiny, Hongkong, Indonezja, Irak, Kazachstan, Litwa, Meksyk, Pakistan, Południowa Afryka, Słowenia, Uzbekistan, Vanuatu, Zambia	2
46-63	Azerbejdżan, Białoruś, Estonia, Gwatemala, Izrael, Katar, Kenia, Liban, Mołdawia, Namibia, Portugalia, Salwador, Tajwan, Uganda, Urugwaj, Tunezja, Wenezuela, Wietnam	1

Komplet 22 osad przywieźli do Korei tradycyjnie jak każdych Mistrzostwach Świata Seniorów Amerykanie. Do tej pory przez wszystkie lata od czasu połączenia się Niemiec robili to także nasi zachodni sąsiedzi, ale już w ostatnich Mistrzostwach Świata w Bled po raz pierwszy zgłosili tylko 20 osad. W tym roku zgłosili tylko 19 osad. Jest to wynikiem kilku przyczyn. Coraz bardziej postępującego kryzysu sportowego w niemieckim wioślarstwie, kryzysu finansowego na świecie wobec którego także u Niemców powstają problemy, oraz miejsca rozgrywania mistrzostw świata, a przez to dużych kosztów, na które indywidualnych sponsorów w przypadku konkurencji nieolimpijskich po prostu nie stać. Analizując powyższe zestawienia należy także zauważyć, że tylko niecałe 12% uczestniczących federacji zgłosiło swoje osady w co najmniej połowie rozgrywanych konkurencji, ale też aż 26% zgłosiło tylko po jednej osadzie, a prawie połowa - 48% miało w Mistrzostwach Świata w Chungju jedną lub dwie osady.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	USA, Wielka Brytania	14
3	Niemcy	13
4-5	Holandia, Włochy	12
6-8	Australia, Korea, Nowa Zelandia	11
9	Rosja	8
10	Polska	7
11-12	Czechy, Ukraina	6
13-15	Dania, Kanada, Rumunia	5
16-20	Indie, Malezja, Norwegia, Południowa Afryka, Serbia	4
21-31	Argentyna, Austria, Białoruś, Brazylia, Francja, Hiszpania, Japonia, Kuba, Litwa, Szwajcaria, Wietnam	3
32-40	Chiny, Chorwacja, Irak, Kazachstan, Namibia, Pakistan, Uzbekistan, Tajwan, Węgry	2
41-60	Azerbejdżan, Bułgaria, Estonia, Filipiny, Grecja, Indonezja, Irlandia, Izrael, Katar, Łotwa, Meksyk, Mołdawia, Salwador, Słowenia, Szwecja, Tajlandia, Wenezuela, Vanuatu, Zambia, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania	6
4-8	Australia, Holandia, Korea, Niemcy, Włochy	5
9	Rosja	4
10	Ukraina	3
11-17	Białoruś, Dania, Kanada, Polska , Południowa Afryka, Rumunia, Wietnam	2
18-34	Argentyna, Austria, Brazylia, Czechy, Indie, Irlandia, Japonia, Litwa, Łotwa, Malezja, Namibia, Norwegia, Serbia, Szwecja, Tajlandia, Tajwan, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-3	Niemcy, USA, Wielka Brytania	8
4-5	Holandia, Włochy	7
6-7	Australia, Korea	6
8-10	Czechy, Nowa Zelandia, Polska	5
11	Rosja	4
12-23	Dania, Francja, Hiszpania, Indie, Kanada, Kuba, Malezja, Norwegia, Rumunia, Serbia, Szwajcaria, Ukraina	3
24-36	Argentyna, Austria, Brazylia, Chiny, Chorwacja, Irak, Japonia, Kazachstan, Litwa, Pakistan, Południowa Afryka, Uzbekistan, Węgry	2
37-55	Azerbejdżan, Białoruś, Bułgaria, Estonia, Filipiny, Grecja, Indonezja, Izrael, Katar, Meksyk, Mołdawia, Namibia, Salwador, Słowenia, Tajwan, Vanuatu, Wenezuela, Wietnam, Zambia	1

Z analizy kolejności państw wg ilości zgłoszonych osad w konkurencjach olimpijskich wyłaniają się państwa, które mają szeroko potencjalnie rozwinięte wioślarstwo. To przede wszystkim Amerykanie, Anglicy, Niemcy, Włosi i Australia. Dołącza do nich w szybkim tempie Nowa Zelandia. Maksymalną ilość 14 osad w konkurencjach olimpijskich do mistrzostw w Korei zgłosili Amerykanie i Anglicy. Niemcy nie wystawili kobiecej ósemki, o czym bardziej szczegółowo napisano w dalszej części niniejszej oceny. Nie dziwią też wysokie pozycje w tym zestawieniu Korei i Holandii. Korea zdecydowała się w roli gospodarza mistrzostw obsadzić maksymalnie możliwą ilość konkurencji. Niestety ich poziom był niski, stąd i miejsca poza półfinałami, a te które zajęły miejsca w czołowej dwunastce z reguły były ostatnimi. Jedynie czwórce podwójnej wagi lekkiej dziewcząt udało się zająć szóste miejsce w finale, ale w pokonanym polu Koreanki pozostawiły jedynie Wietnam, Indie i juniorki z Chin, co samo mówi za siebie. Natomiast drugie z wymienionych państw - Holandia, która ma u siebie duże wioślarstwo, głównie uniwersyteckie już w tym roku zrobiła dalekosiężne przygotowania do przyszłorocznych Mistrzostw Świata Seniorów, których będą gospodarzami w Amsterdamie. Polska z siedmioma osadami jedynie w konkurencjach olimpijskich mieści się w tym zestawieniu w czołowej dziesiątce, co jest na 60 federacji mające swoje osady w konkurencjach olimpijskich miejscem wysokim, tym bardziej, że przed nami znalazła się omawiana wyżej Korea, a bezpośrednio przed Polską (o jedną osadę więcej) prowadząca nie zawsze rozsądną politykę kadrową Rosja, która ostatecznie do finału nie wprowadziła żadnej z nich.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	USA, Włochy	8
3-4	Korea, Niemcy	6
5	Australia	5
6	Kanada	4
7-11	Grecja, Hongkong, Indie, Japonia, Wielka Brytania	3
12-18	Austria, Dania, Francja, Indonezja, Kenia, Nowa Zelandia, Szwajcaria	2
19-41	Białoruś, Brazylia, Bułgaria, Chiny, Filipiny, Gwatemala, Holandia, Irlandia, Liban, Malezja, Meksyk, Południowa Afryka, Portugalia, Rosja, Singapur, Słowenia, Tunezja, Uganda, Urugwaj, Vanuatu, Węgry, Wietnam, Zambia	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-4	Australia, Korea, USA, Włochy	3
5-7	Indie, Kanada, Niemcy	2
8-24	Austria, Białoruś, Brazylia, Chiny, Grecja, Holandia, Hongkong, Indonezja, Irlandia, Japonia, Kenia, Nowa Zelandia, Południowa Afryka, Rosja, Singapur, Wielka Brytania, Wietnam	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI OSAD – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość osad
1-2	USA, Włochy	5
3	Niemcy	4
4	Korea	3
5-13	Australia, Dania, Francja, Grecja, Hongkong, Japonia, Kanada, Szwajcaria, Wielka Brytania	2
14-32	Austria, Bułgaria, Filipiny, Gwatemala, Indie, Indonezja, Kenia, Liban, Malesja, Meksyk, Nowa Zelandia, Portugalia, Słowenia, Tunezja, Uganda, Urugwaj, Vanuatu, Węgry, Zambia	1

W konkurencjach nieolimpijskich obok wspomnianych Amerykanów maksymalną ilość załóg przywieźli Włosi. Amerykanie taką przyjęli zasadę, że mając bardzo „szerokie” wioślarstwo zgłaszają swoje osady do wszystkich konkurencji z zastrzeżeniem jednak, że w konkurencjach nieolimpijskich koszty przygotowań, logistyki i startu pokrywają sponsorzy indywidualni (rodzice, kluby, sponsorzy prywatni). Włosi w konkurencjach wagi otwartej kobiet i mężczyzn przywieźli bardzo młodych zawodników i jest to efekt pracy i wyników w ostatnich dwóch-trzech latach w Mistrzostwach Europy i Świata Juniorów. Dla odmiany w konkurencjach wagi lekkiej Włosi od lat są czołówką i zdobywają szereg najcenniejszych medali w grupie młodzieżowej. Włosi są narodem południowców, wczesnie dojrzewających i dynamicznych mających w swej populacji wielu ludzi, a w tym także w wioślarstwie ludzi niewysokich, krępych. Te warunki sprzyjają osiągnięciu bardzo dobrych wyników w wadze lekkiej, stąd popularność wagi lekkiej we Włoszech. Wynikiem tego jest niemal każdego roku maksymalna ilość zgłoszeń w konkurencjach wagi lekkiej do wszystkich imprez mistrzowskich. Na końcu zestawień konkurencji nieolimpijskich, w tym także wagi lekkiej jest większość państw azjatyckich, dla których waga lekka, z uwagi na budowę somatyczną populacji ludzkiej została wprowadzona do programu Igrzysk Olimpijskich. Niestety z różnych względów nie odgrywają one w nich znaczącej roli.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1	USA	76
2	Włochy	74
3	Australia	62
4	Niemcy	54
5	Wielka Brytania	52
6	Holandia	48
7	Korea	47
8	Nowa Zelandia	38
9	Rosja	34
10	Kanada	31
11	Polska	27
12-13	Francja, Indie	19
14	Rumunia	18
15	Dania	17
16	Czechy	16
17-18	Japonia, Ukraina	12
19-20	Białoruś, Południowa Afryka	11
21-25	Austria, Hiszpania, Serbia, Szwajcaria, Wietnam	10
26	Norwegia	9
27-30	Brazylia, Chiny, Chorwacja, Grecja	8
31-32	Kuba, Malesja	7
33-34	Argentyna, Hongkong	6
35-38	Irak, Litwa, Słowenia, Uzbekistan	5
39-42	Estonia, Pakistan, Urugwaj, Węgry	4
43-50	Filipiny, Indonezja, Irlandia, Kazachstan, Meksyk, Namibia, Tajwan, Vanuatu	3
51-55	Bułgaria, Kenia, Szwecja, Tajlandia, Zambia	2
56-69	Azerbejdżan, Gwatemala, Izrael, Katar, Liban, Łotwa, Mołdawia, Portugalia, Salvador, Singapur, Tunezja, Uganda, Wenezuela, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość zawodniczek
1	USA	29
2	Włochy	28
3	Australia	27
4	Holandia	22
5-6	Nowa Zelandia, Wielka Brytania	21
7	Korea	20
8-9	Kanada, Rosja	18
10	Niemcy	16
11	Rumunia	11
12	Wietnam	8
13	Białoruś	7
14-15	Indie, Polska	6
16-17	Południowa Afryka, Ukraina	5
18-19	Chiny, Dania	4
20-21	Irlandia, Japonia	3
22-30	Argentyna, Austria, Brazylia, Litwa, Namibia, Serbia, Szwecja, Tajlandia, Tajwan	2
31-40	Czechy, Grecja, Hongkong, Indonezja, Kenia, Łotwa, Malezja, Norwegia, Singapur, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW - MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1	USA	47
2	Włochy	46
3	Niemcy	38
4	Australia	35
5	Wielka Brytania	31
6	Korea	27
7	Holandia	26
8	Polska	21
9	Francja	19
10	Nowa Zelandia	17
11	Rosja	16
12	Czechy	15
13-15	Dania, Indie, Kanada	13
16-17	Hiszpania, Szwajcaria	10
18	Japonia	9
19-22	Austria, Chorwacja, Norwegia, Serbia	8
23-26	Grecja, Kuba, Rumunia, Ukraina	7
27-29	Brazylia, Malezja, Południowa Afryka	6
30-33	Hongkong, Irak, Słowenia, Uzbekistan	5
34-40	Argentyna, Białoruś, Chiny, Estonia, Pakistan, Urugwaj, Węgry	4
41-45	Filipiny, Kazachstan, Litwa, Meksyk, Vanuatu	3
46-49	Bułgaria, Indonezja, Wietnam, Zambia	2
50-63	Azerbejdżan, Gwatemala, Izrael, Katar, Kenia, Liban, Mołdawia, Namibia, Portugalia, Salvador, Tajwan, Tunezja, Uganda, Wenezuela	1

Oczywistą konsekwencją posiadania dużej ilości osad jest ilość zawodników w poszczególnych reprezentacjach. Wielkość reprezentacji determinuje także wielkość osad, w tym głównie ósemek. Przykładem może być polska reprezentacja męska, która mając tylko sześć osad, w tym ósemkę i dwie czwórki, znajduje się w ogólnej tabeli mężczyzn wysoko na ósmym miejscu. Z zestawienia kolejności państw ogólnej pod względem ilości wszystkich zawodników wynika, że niemal 15% startujących federacji miało łącznie w swoich reprezentacjach prawie 60% wszystkich startujących zawodników.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-2	USA, Wielka Brytania	48
3	Włochy	46
4	Holandia	44
5	Australia	40
6	Niemcy	39
7	Nowa Zelandia	36
8	Korea	31
9	Rosja	30
10	Polska	27
11	Kanada	23
12	Rumunia	18
13	Czechy	16
14	Francja	15
15-16	Dania, Ukraina	12
17-21	Białoruś, Hiszpania, Indie, Południowa Afryka, Serbia	10
22	Norwegia	9
23-24	Chorwacja, Japonia	8
25-28	Austria, Brazylia, Kuba, Szwajcaria	7
29-31	Argentyna, Malezja, Wietnam	6
32-34	Irak, Litwa, Uzbekistan	5
35-38	Chiny, Estonia, Pakistan, Słowenia	4
39-42	Kazachstan, Namibia, Tajwan, Węgry	3
43-49	Filipiny, Grecja, Irlandia, Meksyk, Szwecja, Tajlandia, Vanuatu	2
50-60	Azerbejdżan, Bułgaria, Indonezja, Izrael, Katar, Łotwa, Mołdawia, Salwador, Wenezuela, Zambia, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość zawodniczek
1-3	Nowa Zelandia, USA, Wielka Brytania	20
4	Włochy	19
5-6	Australia, Holandia	18
7	Rosja	14
8	Kanada	13
9-11	Korea, Niemcy, Rumunia	11
12-13	Białoruś, Polska	6
14	Ukraina	5
15-17	Dania, Południowa Afryka, Wietnam	4
18-26	Argentyna, Irlandia, Japonia, Litwa, Namibia, Serbia, Szwecja, Tajlandia, Tajwan	2
27-34	Austria, Brazylia, Czechy, Indie, Łotwa, Malezja, Norwegia, Zimbabwe	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-3	Niemcy, USA, Wielka Brytania	28
4	Włochy	27
5	Holandia	26
6	Australia	22
7	Polska	21
8	Korea	20
9-10	Nowa Zelandia, Rosja	16
11-12	Czechy, Francja	15
13-14	Hiszpania, Kanada	10
15	Indie	9
16-19	Chorwacja, Dania, Norwegia, Serbia	8
20-23	Kuba, Rumunia, Szwajcaria, Ukraina	7
24-27	Austria, Brazylia, Japonia, Południowa Afryka	6
28-30	Irak, Malezja, Uzbekistan	5
31-36	Argentyna, Białoruś, Chiny, Estonia, Pakistan, Słowenia	4
37-39	Kazachstan, Litwa, Węgry	3
40-44	Filipiny, Grecja, Meksyk, Vanuatu, Wietnam	2
45-55	Azerbejdżan, Bułgaria, Indonezja, Izrael, Katar, Mołdawia, Namibia, Salwador, Tajwan, Wenezuela, Zambia	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-2	USA, Włochy	28
3	Australia	22
4	Korea	16
5	Niemcy	15
6	Indie	9
7	Kanada	8
8-9	Grecja, Hongkong	6
10	Dania	5
11-18	Chiny, Francja, Holandia, Japonia, Rosja, Urugwaj, Wielka Brytania, Wietnam	4
19-20	Austria, Szwajcaria	3
21-23	Indonezja, Kenia, Nowa Zelandia	2
24-41	Białoruś, Brazylia, Bułgaria, Filipiny, Gwatemala, Irlandia, Liban, Malezja, Meksyk, Południowa Afryka, Portugalia, Singapur, Słowenia, Tunezja, Uganda, Vanuatu, Węgry, Zambia	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-4	Australia, Korea, USA, Włochy	9
5-7	Indie, Kanada, Niemcy	5
8-11	Chiny, Holandia, Rosja, Wietnam	4
12-24	Austria, Białoruś, Brazylia, Grecja, Hongkong, Indonezja, Irlandia, Japonia, Kenia, Nowa Zelandia, Południowa Afryka, Singapur, Wielka Brytania	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZAWODNIKÓW – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość zawodników
1-2	USA, Włochy	28
3	Australia	22
4	Korea	16
5	Niemcy	15
6	Indie	9
7	Kanada	8
8-9	Grecja, Hongkong	6
10	Dania	5
11-18	Chiny, Francja, Holandia, Japonia, Rosja, Urugwaj, Wielka Brytania, Wietnam	4
19-20	Austria, Szwajcaria	3
21-23	Indonezja, Kenia, Nowa Zelandia	2
24-41	Białoruś, Brazylia, Bułgaria, Filipiny, Gwatemala, Irlandia, Liban, Malezja, Meksyk, Południowa Afryka, Portugalia, Singapur, Słowenia, Tunezja, Uganda, Vanuatu, Węgry, Zambia	1

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI – OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-4	Niemcy, USA, Wielka Brytania, Włochy	7
5	Nowa Zelandia	5
6	Australia	4
7-9	Francja, Holandia, Kanada	3
10-16	Czechy, Dania, Grecja, Litwa, Norwegia, Rumunia, Szwajcaria	2
17-22	Austria, Białoruś, Chorwacja, Kuba, Polska , Węgry	1

KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	USA	4
2-3	Kanada Nowa Zelandia	3
4-8	Australia Niemcy Rumunia Wielka Brytania Włochy	2
9-15	Austria Białoruś Czechy Grecja Holandia Litwa Polska	1

MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-3	Niemcy Wielka Brytania Włochy	5
4-5	Francja USA	3
6-11	Australia Dania, Holandia Norwegia Nowa Zelandia Szwajcaria	2
12-17	Chorwacja Czechy Grecja Kuba Litwa Węgry	1

22 państwa to znaczy 32% wszystkich uczestniczących w Mistrzostwach Świata w Chungju federacji zdobyło przynajmniej jeden medal. Na czele tabeli z ilością zdobytych medali znalazły się aż cztery nacje z równą ilością siedmiu medali. Zgarnęły one 42% wszystkich 66 medali. Wśród kobiet najwięcej medali zdobyły Amerykanki. Ale z czterech tylko dwa w konkurencji olimpijskiej, a dla odmiany druga wspólnie z Kanadą - Nowa Zelandia miała ich trzy, ale za to wszystkie w konkurencjach olimpijskich. Wśród mężczyzn na czele zestawienia są Niemcy, Anglicy i Włosi, z tym, że Włosi tylko jeden medal z pięciu mają w konkurencjach olimpijskich.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość medali
1-3	Niemcy, Nowa Zelandia, Wielka Brytania	5
4	USA	4
5-12	Australia, Czechy, Holandia, Kanada, Litwa, Norwegia, Rumunia, Włochy	2
13-19	Białoruś, Chorwacja, Dania, Francja, Kuba, Polska , Szwajcaria	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIET

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Nowa Zelandia	3
2-5	Kanada Niemcy Rumunia USA	2
6-12	Australia Białoruś Czechy Litwa Polska Wielka Brytania Włochy	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYŹN

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Wielka Brytania	4
2	Niemcy	3
3-6	Holandia Norwegia Nowa Zelandia USA	2
7-15	Australia Chorwacja Czechy Dania, Francja, Kuba, Litwa, Szwajcaria Włochy	1

Na czele zestawień w konkurencjach olimpijskich nadal jest Wielka Brytania, która w ubiegłym roku praktycznie zdeklasowała rywali. W Igrzyskach miała dziewięć, a kolejne Australia i Nowa Zelandia po cztery. W tym roku po wielu zmianach z Anglikami zrównali się Niemcy (w 2012 – 3 medale) i Nowa Zelandia (w 2012 – 5 medali). Te trzy reprezentacje oraz będący tuż za nimi Amerykanie zdobyli łącznie 19 medali na 42 możliwe, co stanowi 45%. Czyli niecałe 7% wszystkich państw mających swoje osady w konkurencjach olimpijskich zdobyło 45% medali. Stąd wniosek, że te cztery wymienione reprezentacje nadawały ton tegorocznym Mistrzom Świata w Chungju. W konkurencjach olimpijskich kobiet prymat z trzema medalami samodzielnie dzierży Nowa Zelandia, która w Londynie zdobyła tylko jeden medal w konkurencjach kobiet. Wśród mężczyzn nadal przodują Anglicy, ale już tylko z czterema medalami, a nie sześcioma jak to było w Igrzyskach w Londynie. Anglicy tym razem mają tylko o jeden krążek więcej od Niemców, którzy zmienili w kolejności Nową Zelandię. Niemcy w Igrzyskach zdobyli w konkurencjach męskich dwa medale, a Nowa Zelandia cztery.

KOLEJNOŚĆ PAŃSTW POD WZGLĘDEM ILOŚCI ZDOBYTYCH MEDALI – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Włochy	5
2	USA	3
3-7	Australia, Francja, Grecja, Niemcy, Wielka Brytania	2
8-13	Austria, Dania, Holandia, Kanada, Szwajcaria, Węgry	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	USA	2
2-8	Australia Austria Holandia Grecja Kanada Wielka Brytania Włochy	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość medali
1	Włochy	4
2-3	Francja Niemcy	2
4-10	Australia Dania Grecja Szwajcaria USA, Węgry Wielka Brytania	1

W konkurencjach nieolimpijskich zdecydowany prymat utrzymują Włosi z powodu przyczyn, o których wspomniano wcześniej. Szczególnie w męskich konkurencjach nieolimpijskich tylko w jednej konkurencji w jedyne wagi lekkiej nie mieli medalu. Sami Włosi zdobyli ponad 20% wszystkich medali. Imponujący to dorobek, tym bardziej, że w wioślarstwie w każdej konkurencji każda federacja może wystawić tylko jedną osadę. Włosi także w tym roku znaleźli się na pierwszym miejscu ogólnej klasyfikacji medalowej. Tylko oni zdobyli trzy złote medale. Wygrali także klasyfikację medalową mężczyzn.

KLASYFIKACJA MEDALOWA - ŁĄCZNA

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Włochy	3 – 1 – 3
2	USA	2 – 2 – 3
3	Wielka Brytania	2 – 0 – 5
4	Holandia	2 – 0 – 1
5-6	Dania, Norwegia	2 – 0 – 0
7	Niemcy	1 – 4 – 2
8	Nowa Zelandia	1 – 3 – 1
9	Australia	1 – 2 – 1
10-12	Grecja, Litwa, Szwajcaria	1 – 1 – 0
13	Czechy	1 – 0 – 1
14-15	Austria, Chorwacja	1 – 0 – 0
16-17	Francja, Kanada	0 – 2 – 1
18	Rumunia	0 – 2 – 0
19	Kuba	0 – 1 – 0
20-22	Białoruś, Polska, Węgry	0 – 0 – 1

KLASYFIKACJA MEDALOWA

KOBIECY

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	USA	2 – 2 – 0
2-5	Australia Niemcy Wielka Brytania Włochy	1 – 0 – 1
6-8	Austria Holandia Litwa	1 – 0 – 0
9-10	Kanada Nowa Zelandia	0 – 2 – 1
11	Rumunia	0 – 2 – 0
12	Grecja	0 – 1 – 0
13-15	Białoruś Czechy Polska	0 – 0 – 1

MĘCZYŻNI

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Włochy	2 – 1 – 2
2-3	Dania Norwegia	2 – 0 – 0
4-5	Nowa Zelandia Szwajcaria	1 – 1 – 0
6	Wielka Brytania	1 – 0 – 4
7	Holandia	1 – 0 – 1
8-10	Chorwacja Czechy Grecja	1 – 0 – 0
11	Niemcy	0 – 4 – 1
12	Francja	0 – 2 – 1
13	Australia	0 – 2 – 0
14-15	Kuba Litwa	0 – 1 – 0
16	USA	0 – 0 – 3
17	Węgry	0 – 0 – 1

Dopiero na trzecim miejscu znaleźli się Anglicy, siódmym Niemcy i ósmym Nowa Zelandia. Państwa o których mówiliśmy, że mają duży potencjał w tym roku, nie miały zbyt wielu gwiazd na poziomie zwycięzców. Dla odmiany pojawiły się w grupie medalistów nowe kraje. Nasi sąsiedzi Litwini zdobyli swój pierwszy w historii Litwy złoty medal Mistrzostw Świata Seniorów. Również Szwajcaria zdobyła swój pierwszy medal w konkurencjach olimpijskich od 1999 roku, a zarazem z dwoma medalami (złotym i srebrnym) znajdują się tuż za czołówką światowych potęg w wioślarstwie. No i wreszcie Norwegowie w ostatnich latach medale zdobywał im tylko skifista Olaf Tufte, a tu w Korei natychmiast po zakończeniu kariery niezbyt udanym startem na Igrzyskach tego dwukrotnego złotego medalisty olimpijskiego i norweska reprezentacja odnosi tak spektakularny sukces w postaci dwóch złotych medali i to obydwóch w konkurencjach olimpijskich.

KLASYFIKACJA MEDALOWA – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Wielka Brytania	2 – 0 – 3
2	Norwegia	2 – 0 – 0
3	Nowa Zelandia	1 – 3 – 1
4	Niemcy	1 – 2 – 2
5	USA	1 – 1 – 2
6-7	Australia, Litwa	1 – 1 – 0
8-10	Czechy, Holandia, Włochy	1 – 0 – 1
11-12	Chorwacja, Dania	1 – 0 – 0
13	Rumunia	0 – 2 – 0
14	Kanada	0 – 1 – 1
15-17	Francja, Kuba, Szwajcaria	0 – 1 – 0
18-19	Białoruś, Polska	0 – 0 – 1

KLASYFIKACJA MEDALOWA

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	USA	1 – 1 – 0
2	Niemcy	1 – 0 – 1
3-6	Australia Litwa Wielka Brytania Włochy	1 – 0 – 0
7	Nowa Zelandia	0 – 2 – 1
8	Rumunia	0 – 2 – 0
9	Kanada	0 – 1 – 1
10-12	Białoruś Czechy Polska	0 – 0 – 1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Norwegia	2 – 0 – 0
2	Nowa Zelandia	1 – 1 – 0
3	Wielka Brytania	1 – 0 – 3
4	Holandia	1 – 0 – 1
5-7	Chorwacja Czechy Dania	1 – 0 – 0
8	Niemcy	0 – 2 – 1
9-13	Australia Francja Kuba Litwa Szwajcaria	0 – 1 – 0
14	USA	0 – 0 – 2
15	Włochy	0 – 0 – 1

Norwegowie byli wielką niespodzianką, bo to oni znaleźli się na czele klasyfikacji męskich konkurencji olimpijskich i na drugim miejscu łącznej klasyfikacji medalowej w konkurencjach olimpijskich, ustępując ubiegłorocznym gospodarzom Igrzysk tylko brązowymi medalami. Wśród kobiet miejsce ubiegłorocznego lidera – Wielkiej Brytanii zajęły Amerykanki. Natomiast Polska reprezentacja, podobnie jak w Igrzyskach z jednym kobiecym brązowym medalem zajęła w odpowiednich klasyfikacjach niemal identyczne miejsca. W Igrzyskach w Londynie 18 państw zdobyło medale, a w Chungju 19 państw. Wśród kobiet w Londynie 13 federacji zdobyło medale, a w Korei w konkurencjach olimpijskich dwanaście. Wśród mężczyzn w 2012 roku w Londynie 13 państw zdobyło medale, a w Korei w tych samych konkurencjach piętnaście.

Polska w Igrzyskach znalazła się w grupie państw ogólnej klasyfikacji medalowej na 15-18 miejscu, a w tym roku wspólnie z Białorusią na 18-19. Wśród kobiet w klasyfikacji medalowej zajęliśmy 10-13 pozycję, natomiast w Chungju z Białorusią i Czechami 10-12 miejsce.

KLASYFIKACJA MEDALOWA ŁĄCZNA – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Włochy	2-1-2
2	USA	1-1-1
3	Grecja	1-1-0
4-7	Austria, Dania, Holandia, Szwajcaria	1-0-0
8	Niemcy	0-2-0
9-10	Australia, Francja	0-1-1
11	Kanada	0-1-0
12	Wielka Brytania	0-0-2
13	Węgry	0-0-1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	USA	1 – 1 – 0
2-3	Austria Holandia	1 – 0 – 0
4-5	Grecja Kanada	0 – 1 – 0
6-8	Australia Wielka Brytania Włochy	0 – 0 – 1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Złote-srebrne-brązowe
1	Włochy	2 – 1 – 1
2-4	Dania Grecja Szwajcaria	1 – 0 – 0
5	Niemcy	0 – 2 – 0
6	Francja	0 – 1 – 1
7	Australia	0 – 1 – 0
8-10	USA Węgry Wielka Brytania	0 – 0 – 1

Na czele klasyfikacji medalowej konkurencji nieolimpijskich, w świetle tego co napisano o tej reprezentacji powyżej, znaleźli się oczywiście Włosi z dwoma złotymi medalami (w dwójce ze sternikiem i

ósemce wagi lekkiej). W ubiegłym roku klasyfikację medalową w Mistrzostwach Świata w konkurencjach nieolimpijskich w Płowdiw wygrała Polska, również z dwoma złotymi medalami. Niestety ten sukces polskiej reprezentacji w dobie krytyki i niedosytu za Igrzyska Olimpijskie w Londynie przeszedł niemal niezauważony przez władze polskiego sportu. Ale i nasze środowisko wioślarskie czytając i słuchając ciągłej krytyki występu na Igrzyskach w Londynie całej reprezentacji, gdzie wioślarstwo było wymieniane wśród tych, którzy najbardziej zawiedli (bo nie miało dwóch, tylko jeden medal) przeszło po tym historycznym wydarzeniu na Mistrzostwach Świata w Płowdiw bezpośrednio po Igrzyskach szybko do codzienności. A przecież może być tak, że długo w tych konkurencjach dwóch złotych medali jednocześnie nasze wioślarstwo mieć nie będzie.

PUNKTACJA - OGÓŁEM

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	USA	81
2	Niemcy	80
3	Włochy	78
4	Wielka Brytania	77
5	Holandia	53
6	Nowa Zelandia	48
7	Australia	47
8	Francja	28
9	Dania	26
10	Kanada	25
11	Szwajcaria	22
18	Litwa	19
13-14	Czechy, Norwegia	18
15-16	Austria, Polska	17
17	Rumunia	14
18	Południowa Afryka	12
19	Białoruś	11
20	Grecja	10
21	Chorwacja	9
22	Rosja	8
23	Kuba	7
24-26	Hiszpania, Korea, Węgry	6
27-29	Brazylia, Portugalia, Ukraina	5
30-32	Argentyna, Estonia, Serbia	4
33	Hongkong	3
34-37	Azerbejdżan, Indie, Japonia, Wietnam	2
38	Bułgaria	1

PUNKTACJA – KOBIETY

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	USA	49
2	Wielka Brytania	32
3-4	Niemcy, Nowa Zelandia	29
5	Holandia	27
6	Australia	26
7	Włochy	23
8	Kanada	20
9-10	Austria, Rumunia	14
11-12	Białoruś, Litwa	9
13	Rosja	8
14	Grecja	7
15-17	Czechy, Korea, Polska	6
18	Brazylia	5
19	Południowa Afryka	4
20	Dania	3
21-22	Serbia, Wietnam	2
23	Indie	1

PUNKTACJA - MĘŻCZYŹNI

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Włochy	55
2	Niemcy	51
3	Wielka Brytania	45
4	USA	32
5	Francja	28
6	Holandia	26
7	Dania	23
8	Szwajcaria	22
9	Australia	21
10	Nowa Zelandia	19
11	Norwegia	18
12	Czechy	12
13	Polska	11
14	Litwa	10
15	Chorwacja	9
16	Południowa Afryka	8
17	Kuba	7
18-19	Hiszpania, Węgry	6
20-22	Kanada, Portugalia, Ukraina	5
23-24	Argentyna, Estonia	4
25-27	Austria, Grecja, Hongkong	3
28-31	Azerbejdżan, Białoruś, Japonia, Serbia	2
32-33	Bułgaria, Indie	1

Wykładnikiem aktualnego potencjału poszczególnych federacji jest zawsze punktacja. W ubiegłym roku punktację Igrzysk Olimpijskich w Londynie z przewagą 25 punktów nad Australią wygrali Anglicy. Anglicy zdobyli w Londynie łącznie 83 pkt. w samych tylko konkurencjach olimpijskich, a więc o dwa więcej niż w tym roku Amerykanie – zwycięzcy punktacji łącznej konkurencji olimpijskich i nieolimpijskich. Na drugim miejscu znaleźli się Niemcy, tylko o 1 punkt mniej od USA. Cztery federacje na czele, obok USA, Niemców, jeszcze Włochów i Anglików dzielą w punktacji ogólnej tylko cztery punkty. Tak wyrównanej czołówki w Mistrzostwach Świata Seniorów dawno już nie było. Co ciekawe, że Amerykanie na czele znaleźli się głównie dzięki dobremu występowi kobiet, a Włosi mężczyzn. Niemcy i Anglicy mieli swoje reprezentacje kobiet i mężczyzn na podobnym poziomie zajmując naprzemiennie miejsca drugie i trzecie.

PUNKTACJA – KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	64
2	Niemcy	49
3-4	Nowa Zelandia, USA	47
5	Holandia	44
6	Włochy	36
7	Australia	26
8	Litwa	19
9-10	Czechy, Norwegia	18
11	Polska	17
12	Francja	15
13	Rumunia	14
14	Kanada	13
15	Dania	12
16	Szwajcaria	10
17	Chorwacja	9
18-19	Białoruś, Południowa Afryka	8
20	Kuba	7
21	Hiszpania	6
22-23	Austria, Ukraina	5
24-26	Argentyna, Estonia, Serbia	4
27-28	Grecja, Rosja	3
29	Azerbejdżan	2
30	Bułgaria	1

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE KOBIET

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	USA	31
2	Nowa Zelandia	28
3	Wielka Brytania	26
4	Niemcy	20
5	Holandia	18
6	Australia	16
7	Rumunia	14
8	Kanada	13
9	Włochy	12
10	Litwa	9
11-13	Białoruś, Czechy, Polska	6
14	Austria	5
15	Południowa Afryka	4
16-17	Dania, Rosja	3
18	Serbia	2

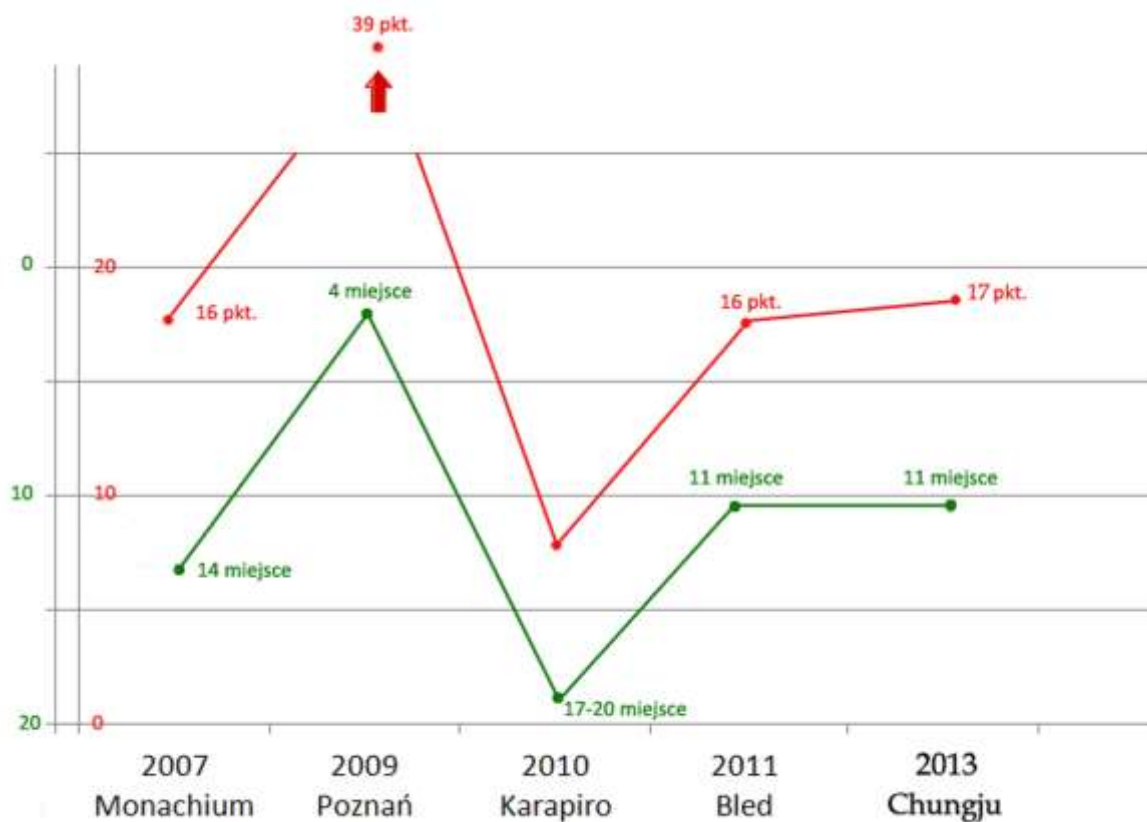
KONKURENCJE OLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Wielka Brytania	38
2	Niemcy	29
3	Holandia	26
4	Włochy	24
5	Nowa Zelandia	19
6	Norwegia	18
7	USA	16
8	Francja	15
9	Czechy	12
10	Polska	11
11-13	Australia, Litwa, Szwajcaria	10
14-15	Chorwacja, Dania	9
16	Kuba	7
17	Hiszpania	6
18	Ukraina	5
19-21	Argentyna, Estonia, Południowa Afryka	4
22	Grecja	3
23-25	Azerbejdżan, Białoruś, Serbia	2
26	Bułgaria	1

W konkurencjach olimpijskich pomimo wielu zmian w stosunku do ubiegłego roku na czele tabeli utrzymała się Wielka Brytania. Jednak już nie z przewagą 25 punktów (jak to było w ubiegłym roku nad Australią), a tym razem 15 punktów nad Niemcami. Australia wskutek wymiany wielu zawodników wypadła poza piątkę pierwszych państw tej klasyfikacji. W górę przesunęły się reprezentacje Niemiec i USA. Do pierwszej piątki najmocniejszych przesunęła się z 8-9 pozycji w ubiegłym roku reprezentacja Holandii, która jak widać wyraźnie przygotowuje się do przyszłorocznych „swoich” Mistrzostw Świata w Amsterdamie.

Polska reprezentacja zajęła 11 miejsce z siedemnastoma punktami, awansując w stosunku do Igrzysk Olimpijskich o dwie pozycje, zdobywając przy tym 5 punktów więcej w punktacji olimpijskiej. Jest to natomiast identyczne miejsce i o 1 punkt więcej niż w ostatnich Mistrzostwach Świata Seniorów w 2011 roku w słoweńskim Bled.

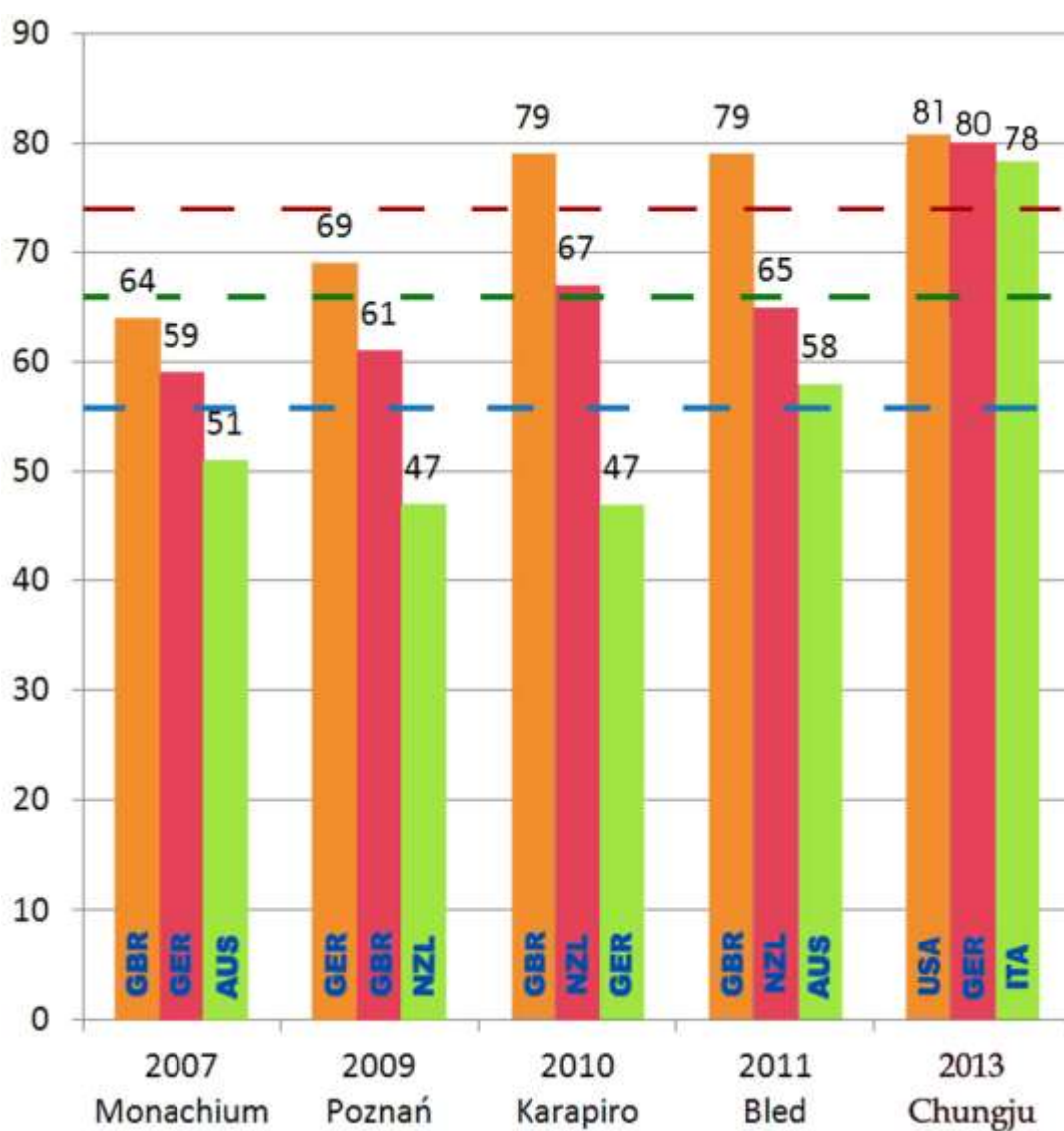
MIEJSCA I ILOŚĆ PUNKTÓW ZDOBYTYCH PRZEZ POLSKĘ W OSTATNIH PIĘCIU STARTACH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW

Jak widać z powyższego diagramu zarówno ilość zdobytych punktów, ale i miejsce zajęte wśród państw, które zdobyły punkty w konkurencjach olimpijskich są w tym roku najwyższe ze wszystkich ostatnich pięciu Mistrzostw Świata, poza fantastycznymi wręcz dla naszego wioślarstwa Mistrzostw Świata u siebie w domu w Poznaniu w 2009 roku. Przy czym nie można zapomnieć, że tamte mistrzostwa były podobnie jak te w Korei pierwszymi w czteroletnim cyklu olimpijskim i pierwszymi po Igrzyskach. W wielu czołowych reprezentacjach następują wtedy naturalne zmiany i odmłodzenia. Wielu starszych zawodników kończy swoje kariery sportowe, a inni po ostrych przygotowaniach i maksymalnej koncentracji związanej z Igrzyskami Olimpijskimi traktują ten jedyny sezon nieco luźniej niż pozostałe w całym cyklu. W Poznaniu startowało także nieco mniej federacji i w związku z tym osad, co niebywale upraszcza system eliminacji do finałów. Polska reprezentacja wystartowała w tamtych mistrzostwach pierwszym składem bez zmian personalnych, ze względu na miejsce i prestiż, po niezwykle udanych Igrzyskach w Pekinie

(2 medale i razem cztery osady w finale). Każdy chciał się pokazać z jak najlepszej strony przed własną publicznością i własną rodziną, a wtedy podobno „nawet ściany pomagają”. Podobnie wszystko sprzyjało Nowozelandczykom w ich Mistrzostwach Świata 2010 roku, czy Anglikom w ostatnich Igrzyskach Olimpijskich w Londynie. Przy ocenie tak wspaniałego startu, jakim były mistrzostwa świata 2009 roku trzeba jednak zawsze pamiętać jakie mamy wioślarstwo w Polsce na co dzień.

Poniżej zamieszczono diagram obrazujący ilości zdobytych punktów przez trzy pierwsze reprezentacje w punktacji konkurencji olimpijskich w ostatnich pięciu Mistrzostwach Świata Seniorów. Widać z niego, jak bardzo Anglicy w latach 2010-2011 zdobywając po 79 punktów, będąc na czele kwalifikacji, mobilizowali wszystkie swoje siły na Igrzyska Olimpijskie, podnosząc tym samym średnią. Jedynie Niemcy w latach dziewięćdziesiątych po swoim zjednoczeniu mieli przewagę nad pozostałymi w granicach 20 punktów. Przykładowo w 1995 roku w Mistrzostwach Świata w Tampere, które były pierwszą w historii kwalifikacją olimpijską w wioślarstwie przed Igrzyskami w Atlancie różnica pomiędzy pierwszymi Niemcami w punktacji nad drugą Kanadą wynosiła aż 24 punkty.

- - - średnia zwycięzców punktacji   74,4 pkt.
 - - - średnia drugich miejsc   66,4 pkt.
 - - - średnia trzecich miejsc   56,2 pkt.

PUNKTACJA – KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Włochy	42
2	USA	34
3	Niemcy	31
4	Australia	21
5	Dania	14
6-7	Francja, Wielka Brytania	13
8-10	Austria, Kanada, Szwajcaria	12
11	Holandia	9
12	Grecja	7
13-14	Korea, Węgry	6
15-17	Brazylia, Portugalia, Rosja	5
18	Południowa Afryka	4
19-20	Hongkong, Białoruś	3
21-23	Indie, Japonia, Wietnam	2
24	Nowa Zelandia	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE KOBIEC

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	USA	18
2	Włochy	11
3	Australia	10
4-6	Austria, Holandia, Niemcy	9
7-8	Grecja, Kanada	7
9-10	Korea, Wielka Brytania	6
11-12	Brazylia, Rosja	5
13	Białoruś	3
14	Wietnam	2
15-16	Indie, Nowa Zelandia	1

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE MĘŻCZYZN

Lp.	Kraj	Ilość punktów
1	Włochy	31
2	Niemcy	22
3	USA	16
4	Dania	14
5	Francja	13
6	Szwajcaria	12
7	Australia	11
8	Wielka Brytania	7
9	Węgry	6
10-11	Kanada, Portugalia	5
12	Południowa Afryka	4
13-14	Austria, Hongkong	3
15	Japonia	2
16	Indie	1

Na czele tabeli punktacji konkurencji nieolimpijskich, co zresztą jest całkowicie zrozumiałe w świetle omawianych wcześniej faktów. Z pięcioma medalami w tych konkurencjach są Włosi. Włosi, jak wspomniano wcześniej, zdominowali tą część konkurencji. Są też na czele nieolimpijskich konkurencji męskich i zajęli drugie miejsce w konkurencjach kobiecych. Włosi już drugi rok z rzędu dominują w punktacjach konkurencji nieolimpijskich. Na czele tabel znalazły się Włochy, USA, Niemcy, którzy mają łącznie ponad 50% wszystkich możliwych do zdobycia punktów. Są to federacje, które w swoich krajach mają szerokie szkolenie wagi lekkiej oraz zgłaszają swoje osady we wszystkich konkurencjach nieolimpijskich.

ŚREDNIE WIEKU ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW UCZESTNICZĄCYCH W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW 2013 r. w CHUNGJU

W każdych Mistrzostwach Świata po Igrzyskach Olimpijskich następuje zmiana pokoleniowa w poszczególnych reprezentacjach, z tą różnicą, że nie zawsze tak samo szeroko. Wiele reprezentacji stara się w ciągu trwania cyklu olimpijskiego wprowadzać młodszych perspektywicznych zawodników, aby zachować ciągłość szkolenia, ale i utrzymać poziom wyników i miejsce reprezentacji we współzawodnictwie międzynarodowym. Po Igrzyskach Olimpijskich w Londynie nastąpiła jedna z większych zmian w tym zakresie. W tegorocznych

Mistrzostwach Świata Seniorów spośród 30 najstarszych zawodniczek i zawodników startujących w Igrzyskach Olimpijskich wystartowały zaledwie trzy osoby – Białorusinka E. Karsten, Rosjanka J. Levina i Serb I. Cop. Wśród tej trzydziestki w ubiegłym roku znajdowały się zawodniczki i zawodnicy w przedziale wieku od 36 do 42 lat.

Na tegorocznych listach najstarszych zawodniczek i zawodników znalazły się osoby z tego przedziału, które nie startowały w Igrzyskach, ale to głównie w konkurencjach nieolimpijskich. Z drugiej strony o ile na Igrzyskach w Londynie najmłodszą grupą byli osiemnastolatki, to w tegorocznych Mistrzostwach Świata startowali również 15-sto, 16-sto i siedemnastolatki. Jednak były to zawodniczki i zawodnicy krajów azjatyckich, w tym głównie Chin.

„15” NAJSTARSZYCH UCZESTNIKÓW

KOBIECY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Karsten Ekaterina	BLR	41	W2x
2	Levina Julia	RUS	40	W1x
3	Rodenberg Phutharaksa	THA	39	LW2x
4	Taupe-Traer Michaela	AUT	38	LW1x
5	Oppelt Britta	GER	35	W4x
6-8	Houghton Frances	GBR	33	W2x
	Knappkova Mirka	CZE		W1x
	Grobler Ursula	RSA		LW1x
9-15	Novichenko Svitlana	UKR	31	W2-
	Miarka Bianka	BRA		LW1x
	Francia Zsuzsanna	USA		W4x
	Cameron Emily	CAN		W4x
	Rodford Beth	GBR		W8+
	Graves Katie	GBR		W8+
Lind Caroline	USA	W8+		

MĘŻCZYŹNI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Akram Muhammad	PAK	42	M2x
2	Tolentino Jr. Benjamin	PHI	40	LM1x
3-5	Stoič Nikola	SRB	39	M2-
	Gonzales Alvarez Jezus Lee Jaeyun	ESP KOR		LM4- M8+
6	Diaz Amorim Celio	BRA	37	LM1x
7	Hacker Marcel	GER	36	M1x
8-10	Drysdale Mahe	NZL	35	M1x
	Amposta Alvin Quinn Andrew	PHI USA		LM2x LM4x
11-14	Spik Luca	SLO	34	M1x
	Triggs Hodge Andrew	GBR		M8+
	Luini Elia	ITA		LM2-
	Madden Shane	USA		LM4x

„10” NAJMŁODSZYCH UCZESTNIKÓW

KOBIECY				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1-4	Matthysen Gwynneth	NAM	16	W2x
	Cheng Heng	CHN		LW4x
	Yang Qiahwen	CHN		LW4x
	Liang Guoru	CHN		LW4x
5	Lyu Na	CHN	17	LW4x
6-7	Chi Pei-Yu	TPE	18	W2x
	Cheyon Rosni Nur Fatina	MAS		W1x
8-15	Arcangiolini Beatrice	ITA	19	W2-/W8+
	Kim Yeji	KOR		W2x
	Valciukaite Milda	LTU		W2x
	Lee Oju	KOR		LW2x
	Wełna Katarzyna	POL		LW2x
	Masserano Greta	ITA		LW4x
	Jung Hyewon	KOR		LW4x
	Moirangthem Mmusana Devi	IND		LW4x

MĘŻCZYŹNI				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Konkurencja
1	Ji Shunyoung	CHN	15	M2x
2-4	Jiang Qungiang	CHN	16	M2x
	Zhang En Abdullah M. Faris	CHN MAS		LM2x LM2x
5	Zhang Jilin	CHN	17	LM2x
6-7	Nawaz M. Haider	PAK	18	M2x
	Memo Memo	INA		M1x
8-22	Plocek Michal	CZE	19	M2x
	Lodo Matteo	ITA		M4-
	Kim Donghyeon	KOR		LM2x
	Belarze Barnabe	SUI		M4x
	Riyadh J. Mohammed	IRQ		M4x
	Kadim Nameer	IRQ		M4x
	Rambaldi Luca	ITA		M4x
	An Youngcheol	KOR		M4x
	Marvococ Jarnej	SLO		M4x
	Jin Doohwa	KOR		M8+
	Mohammed Mustafa	IRQ		LM4x
	Moos Moritz	GER		LM4x
	Osborne Jason	GER		LM4x
	Oppo Stefano	ITA		LM8+
Digirolamo Paolo	ITA	LM8+		

**ŚREDNIE WIEKU ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW UCZESTNICZĄCYCH
W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW 2013 r. w CHUNGJU
konkurencje olimpijskie i nieolimpijskie razem**

ZŁOCI MEDALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM WAGA LEKKA + WAGA OTWARTA
KOBIETY	31,44	25,24	28,34
MĘŻCZYŹNI	24,75	24,27	24,54
RAZEM	28,1	24,76	26,43

MEDALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM MEDALIŚCI
KOBIETY	27,69	25,105	26,4
MĘŻCZYŹNI	25,26	25,12	25,19
RAZEM	26,44	25,11	25,8

FINALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM FINALIŚCI
KOBIETY	26,87	25,31	26,08
MĘŻCZYŹNI	24,0	25,02	24,52
RAZEM	25,22	25,17	25,3

UCZESTNICZY			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM UCZESTNICZY
KOBIETY	25,18	24,3	24,63
MĘŻCZYŹNI	25,02	24,67	25,0
RAZEM	25,1	24,39	24,86

Analizując tabele zestawień średnich wieku zawodniczek i zawodników uczestniczących w Mistrzostwach Świata w Korei można stwierdzić, że:

- w tym poolimpijskim roku ich poziom uległ obniżeniu o średnio 2,5-4 lat
- nie ma praktycznie różnicy pomiędzy średnim wiekiem kobiet i mężczyzn
- najwyższy poziom średniego wieku utrzymywany jest w strefie medalistów i kolejno finalistów, a najniższy liczony dla wszystkich uczestników

**ŚREDNIE WIEKU ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW UCZESTNICZĄCYCH
W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW 2013 r. w CHUNGJU
konkurencje nieolimpijskie**

ZŁOCI MEDALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM WAGA LEKKA + WAGA OTWARTA
KOBIETY	33,38	24,5	28,94
MĘŻCZYŹNI	23,75	21,0	22,38
RAZEM	28,57	22,75	25,66

MEDALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM MEDALIŚCI
KOBIETY	27,21	23,58	25,4
MĘŻCZYŹNI	24,98	23,3	24,14
RAZEM	26,01	23,44	24,77

FINALIŚCI			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM FINALIŚCI
KOBIETY	26,81	24,86	25,84
MĘŻCZYŹNI	22,94	23,63	23,29
RAZEM	24,88	24,25	24,56

UCZESTNICY			
	WAGA LEKKA	WAGA OTWARTA	RAZEM UCZESTNICY
KOBIETY	24,44	23,67	24,18
MĘŻCZYŹNI	25,05	23,625	24,77
RAZEM	24,75	23,65	24,55

Do konkurencji nieolimpijskich wiele federacji narodowych zgłosiło bardzo młodych zawodników, traktując to jako inwestycję w przyszłość. W zawodników, którzy w najbliższej przyszłości będą stanowić wartościową rezerwę do pierwszych osad swojej reprezentacji olimpijskiej. Wyjątkiem były złote medalistki w wadze lekkiej pań za sprawą skifistki z Austrii – Michaeli Taupo-Traer i czwórki podwójnej Holenderek.

Analizy średnich wieku zawodniczek i zawodników w konkurencjach olimpijskich dokonano przyrównując je do podobnych danych z Igrzysk Olimpijskich w Londynie. W grupie złotych medalistów średni wiek z obu imprez kształtuje się na różnym poziomie. Dla przykładu w kobiecej wadze lekkiej (jedna konkurencja) zdecydowanie się podniósł, gdyż zamiast stosunkowo młodych Angielek złoty medal zdobyły starsze, rutynowane Włoszki, a w męskiej grupie konkurencji wagi otwartej utrzymał się na niemal identycznym poziomie. W pozostałych przedziałach: medalistów, finalistów i wszystkich uczestników zauważalne jest wyraźne obniżenie średnich wieku.

Kategoria	Grupa	Średni wiek złotych medalistów		Średni wiek medalistów		Średni wiek finalistów		Średni wiek uczestników	
		2012	2013	2012	2013	2012	2013	2012	2013
Waga Lekka	Kobiety	24	29,5	24,67	28,17	26,75	26,92	26,59	25,91
	Mężczyźni	28,875	25,75	28,46	25,54	27,46	25,06	28,09	24,99
	Razem	26,44	27,63	26,57	26,86	27,11	25,99	27,34	25,45
Waga Otwarta	Kobiety	29,2	25,98	28,352	26,63	28,73	25,75	27,156	24,93
	Mężczyźni	27,98	27,54	28,43	26,94	28,85	26,41	27,49	25,31
	Razem	28,59	26,76	28,39	26,79	28,79	26,08	27,32	25,12
Wszyscy	Kobiety	26,6	27,74	27,74	27,4	28,4	26,34	27,06	25,08
	Mężczyźni	28,43	26,65	28,445	26,24	28,155	25,74	27,79	25,23
	Razem	27,52	27,2	28,09	26,82	28,28	26,04	27,43	25,16

Ogólna średnia wieku wszystkich uczestników Mistrzostw Świata Seniorów w Chungju wynosi **24,96 lat**. Kolejność konkurencji wg średnich wieku od najwyższej jest następująca.

KONKURENCJE POWYŻEJ ŚREDNIEJ WIEKU			
Lp.	Średnia wieku	Symbol konkurencji	Nazwa konkurencji
1	26,81	LM4-	Czwórka bez sternika wagi lekkiej mężczyzn
2	26,43	M2-	Dwójka bez sternika mężczyzn
3	26,06	LM2-	Dwójka bez sternika wagi lekkiej mężczyzn
4	25,91	LW2x	Dwójka podwójna wagi lekkiej kobiet
5	25,89	LM1x	Jedynka wagi lekkiej mężczyzn
6	25,875	M1x	Jedynka mężczyzn
7	25,75	M8+	Ósemka mężczyzn
8	25,5	W2-	Dwójka bez sterniczki kobiet
9	25,44	W1x	Jedynka kobiet
10	25,23	M4-	Czwórka bez sternika mężczyzn
11	25,2	LW1x	Jedynka wagi lekkiej kobiet

KONKURENCJE PONIŻEJ ŚREDNIEJ WIEKU			
Lp.	Średnia wieku	Symbol konkurencji	Nazwa konkurencji
1	24,89	W4x	Czwórka podwójna kobiet
2	24,68	M2x	Dwójka podwójna mężczyzn
3	24,54	W2x	Dwójka podwójna kobiet
4	24,32	W8+	Ósemka kobiet
5	24,19	M4x	Czwórka podwójna mężczyzn
6	24,17	LM8+	Ósemka wagi lekkiej mężczyzn
7	24,09	LW4x	Czwórka podwójna wagi lekkiej kobiet
8	23,67	W4-	Czwórka bez sterniczki kobiet
9	23,67	LW4x	Czwórka podwójna wagi lekkiej kobiet
10	23,63	M2+	Dwójka ze sternikiem mężczyzn
11	23,17	LM2x	Dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn

Wśród piętnastu reprezentacji, które znalazły się kolejno na czele punktacji konkurencji olimpijskich w tegorocznych Mistrzostwach Świata na czele znalazła się Nowa Zelandia i Czechy, a wśród najmłodszych Włochy, Rumunia i Litwa. Polska reprezentacja jest dziewiątą z kolei, przekraczając niemal o 1 rok średnią wszystkich startujących zawodników w Mistrzostwach Świata w Chungju.

Lp.	Kraj	Średnia wieku
1.	Nowa Zelandia	27,72
2.	Czechy	27,08
3.	Francja	27,04
4.	Wielka Brytania	26,85
5.	USA	26,18
6.	Niemcy	26,12
7.	Holandia	26,01
8.	Kanada	26
9.	Polska	25,82
10.	Dania	25,4
11.	Norwegia	24,5
12.	Australia	24,44
13.	Włochy	24,35
14.	Rumunia	23,9
15.	Litwa	23,83

24,96
średnia wieku
wszystkich startujących

Kolejną tabelą jest szczegółowym zestawieniem poszczególnych osad w reprezentacjach pierwszej piętnastki w punktacji wśród konkurencji olimpijskich z podaniem ilości zgłoszonych załóg i ich średnich wieku.

KONKURENCJA →				W2-	M2-	W2x	M2x	M4-	W1x	M1x	LW2x	LM2x	LM4-	W4x	M4x	W8+	M8+
KRAJ	Zajęte miejsce w punktacji olimpijskiej	Ilość wystawionych osad	Ogólna średnia wieku reprezentacji	ŚREDNIE WIEKU OSAD (W LATACH)													
GBR	1	14	26,85	26	24,5	29	28	25,25	26	30	27,5	25,5	26,25	26,25	26,25	27,63	27,75
GER	2	13	26,12	27	29	22,5	26,5	24,25	22	36	26,5	23	26,25	28	23,75	-	24,75
USA	3	14	26,18	26,5	23,5	29	24	25,5	26	30	28,5	22,5	27	27,75	25	26,38	24,875
NZL	4	11	27,72	26	29	23,5	24	24,25	26	35	23,0	-	24,25	23,75	24	22,13	-
NED	5	12	26,01	24,5	30	-	-	27,25	24	26	26,5	25	28,25	25,5	24,5	24,5	26,125
ITA	6	12	24,35	20	24,5	21	26	21,75	-	-	29,5	24	29,25	22,75	24,5	22,5	26,5
AUS	7	11	24,44	23	26,5	-	24,5	23,5	28	23	27	-	26,5	21,5	-	22,38	23
LTU	8	3	23,83	-	-	21,5	23	-	-	27	-	-	-	-	-	-	-
CZE	9	6	27,08	-	-	-	20,5	24	33	31	-	-	30	-	24	-	-
NOR	10	4	24,5	-	-	-	25,5	24,5	23	-	-	25	-	-	-	-	-
POL	11	7	25,82	-	31,5	-	-	-	-	-	23,5	22,5	24,75	24,75	26	-	27,75
FRA	12	3	27,04	-	30	-	-	-	-	-	-	-	26	-	-	-	25,125
ROU	13	5	23,9	26	22,5	-	-	24	-	22	-	-	-	-	-	25	-
CAN	14	5	26	-	27,5	-	-	25,5	-	-	-	-	-	25	27,25	24,75	-
DEN	15	5	25,4	-	-	25	25,5	-	-	-	26,5	23,5	26,5	-	-	-	-

Kolejne zestawienia pokazują, w którym przedziale wiekowym znalazło się najwięcej uczestników tegorocznych Mistrzostw Świata Seniorów i jaki jest to procentowy udział w całości wszystkich startujących oraz osobno w konkurencjach olimpijskich i nieolimpijskich.

Przedział wiekowy		KONKURENCJE OLIMPIJSKIE		KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE		WSZYSCY STARTUJĄCY	
		Ilość zawodników	%	Ilość zawodników	%	Ilość zawodników	%
Powyżej 40	Kobiety	1		0		1	
	Mężczyźni	1		0		1	
	Razem	2	0,3	0	0	2	0,23
36-40	Kobiety	2		1		3	
	Mężczyźni	4		1		5	
	Razem	6	0,91	2	1,49	8	1,04
31-35	Kobiety	9		3		12	
	Mężczyźni	38		7		45	
	Razem	47	7,12	10	4,45	57	6,5
26-30	Kobiety	68		20		88	
	Mężczyźni	143		35		178	
	Razem	211	31,97	55	27,23	266	30,86
21-25	Kobiety	126		45		171	
	Mężczyźni	219		67		286	
	Razem	345	52,27	112	55,45	457	53,02
Poniżej 20	Kobiety	17		11		28	
	Mężczyźni	32		12		44	
	Razem	49	7,42	23	11,39	72	8,35

Z tych zestawień widać, że największy udział w tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów, powyżej 50% w każdej grupie zawodników był w przedziale wieku 21-25 lat, a kolejno nieco starsi w przedziale 26-30 i wynosił średnio około 30% startujących w danych konkurencjach.

Dla porównania w ubiegłorocznych Igrzyskach Olimpijskich w Londynie ten sam podział wyglądał następująco:

**ILOŚĆ ZAWODNICZEK I ZAWODNIKÓW (bez sterniczek i sterników)
W POSZCZEGÓLNYCH PRZEDZIAŁACH WIEKOWYCH UCZESTNICZĄCYCH
W IGRZYSKACH OLIMPIJSKICH LONDYN 2012**

Przedział wiekowy	KOBIECY (189 osób)		MĘŻCZYŹNI (345 osób)		OGÓŁEM (534 osoby)	
	Ilość	% całości	Ilość	% całości	Ilość	% całości
Do 20 lat	5	2,6	10	2,9	15	2,8
21-25 lat	65	34,4	117	33,9	182	34,1
26-30 lat	84	44,4	137	39,9	221	41,4
31-35 lat	28	14,8	58	16,8	86	16,1
36-40 lat	7	3,7	21	6,1	28	5,2
Powyżej 40 lat	-	-	2	0,6	2	0,4

Przy średniej wieku ostatnich czterech Igrzysk Olimpijskich 27-29 lat, jest to widoczne w tym roku obniżenie średniej. Można więc ostatecznie postawić tezę o zmianie pokoleniowej tego roku w wioślarstwie.

II. WARUNKI PODRÓŻY, POBYTU ORAZ STARTU REPREZENTACJI W MISTRZOSTWACH ŚWIATA SENIORÓW

Tegoroczne Mistrzostwa Świata Seniorów rozegrane zostały na torze wioślarskim rozłożonym na akwenie Lake Tangeum na obrzeżu miejscowości Chungju, położonej w północnej części Korei Południowej, w prowincji Chuncheong Północny. Całe miasto Chungju liczy obecnie około 212 tysięcy ludności. Jezioro Tangeum powstało na skutek wybudowania w 1985 roku ogromnej zapory o długości 450 metrów i prawie 100 metrów szerokości, którą widać z wioski toru wioślarskiego. Tor wioślarski i cała jego infrastruktura została stworzona na potrzeby tegorocznych Mistrzostw Świata. Budowa obiektu i organizacja Mistrzostw Świata pochłonęła ponad bilion złotych. Obiekt i jego otoczenie jest nowiutkie, oddane do użytku tego roku na wiosnę. Można śmiało stwierdzić, że nie ma obecnie równorzędnego obiektu na świecie i nawet tor wioślarski wybudowany na Igrzyska Olimpijskie w Pekinie nie może się z nim równać. Projektanci toru uwzględnili wszystkie potrzeby uczestników mistrzostw świata – zawodników, trenerów i dziennikarzy. Organizatorzy starali się w najdrobniejszych szczegółach zapewnić uczestnikom odczucie gościnności. Były uroczyste powitania poszczególnych ekip w dniu przyjazdu i pożegnania przy wyjeździe. Każda ekipa w zależności od jej liczebności miała przydzielonych jednego lub dwóch tłumaczy – wolontariuszy. Młodych wolontariuszy było zresztą w tych mistrzostwach niesamowite ilości. Według komitetu organizacyjnego wszystkich uczestników tych mistrzostw było niemalże 2000, a wolontariuszy około 1000.

Polska reprezentacja po zakończeniu ostatniego zgrupowania 8 sierpnia w COS-OPO Wałcz i dniu przerwy 10 sierpnia wyleciała z lotniska F. Chopina w Warszawie poprzez Amsterdam holenderskimi liniami lotniczymi KLM do Seulu. W Seulu po niemalże 16 godzinach łącznej podróży na lotnisku zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami czekali wolontariusze komitetu organizacyjnego i 24-letni student– Choi, także wolontariusz, który pełnił od pierwszego do ostatniego dnia pobytu rolę opiekuna ekipy i tłumacza.

Z lotniska Incheon pod Seulem ekipa została przewieziona autokarem do miejscowości Chuncheon, która została wybrana przez Prezesa PZTW i Dyrektora Sportowego w czasie rekonesansu jesienią ubiegłego roku, i w której reprezentacja przebywała 10 dni. Miasto Chuncheon jest położone 130 km na północny wschód od Seulu i 150 km od toru wioślarskiego w Chungju. Warunki pobytu i treningu zostały także wcześniej uzgodnione w trakcie wcześniejszego pobytu kierownictwa Związku. Specjalistyczny sprzęt wioślarski (łódzie i wiosła) oraz motorówki – pontony z silnikami dla trenerów do prowadzenia treningów na wodzie razem z przyczepą wioślarską został przetransportowany statkiem w kontenerze z Wałcza poprzez port w Gdańsku na tor wioślarski w Chungju. Stamtąd po wyciągnięciu przyczepy zostały dowieszone półciężarowym samochodem przez umówionych Koreańczyków obsługujących także wioślarską reprezentację Korei na zgrupowanie do Chuncheon.

Reprezentacja do swojej dyspozycji miała cztery dziesięcioosobowe samochody marki Hyundai na dojazdy na treningi na przystań wioślarską miejscowego klubu uniwersyteckiego. Odległość pomiędzy hotelem, a przystanią wynosiła niecałe 15 minut jazdy samochodem. Ponadto w hotelu reprezentacja miała własne ergometry. Pokoje były klimatyzowane, a wyżywienie dobre i bardzo urozmaicone, będące mieszaniną dań europejskich i azjatyckich. Na miejscu obok hotelu trenerzy mogli korzystać z siłowni i basenu pływakiego dużego kompleksu sportowego. W czasie całego zgrupowania panowały ponad 30 stopniowe upały oraz ponad 80% wilgotność, co było ogromnym utrudnieniem do normalnego funkcjonowania, a co dopiero mówić do trenowania. Miejscowe władze dołożyły wszelkich starań, aby ekipa polskich wioślarzy czuła się jak najlepiej. Przed hotelem i na przystani wioślarskiej wisały transparenty powitalne, a przed hotelem także polska flaga narodowa. W trakcie zgrupowania odbyła się krótka konferencja prasowa z kierownictwem ekipy, a w ostatni wieczór specjalna kolacja z V-ce Merem

miasta Chuncheon. Pewnym utrudnieniem treningu na wodzie była spora ilość motorówek z narciarzami wodnymi, szczególnie w dni weekendowe.

Po 10 dniach zgrupowania reprezentacja autokarem przeniosła się do Chungju. Po dwóch godzinach podróży i oficjalnym powitaniu przez organizatorów została zakwaterowana w pokojach dwuosobowych, zgodnie z wcześniejszym własnym wyborem w hotelu ośrodka CG Construction Management Training Center, położonym na uboczu i oddalonym niecałe 10 minut jazdy autokarem od toru wioślarskiego. W tym samym hotelu mieszkały reprezentacje Włoch, Francji, Norwegii, Litwy i Austrii, które zdobyły w tych mistrzostwach wiele medali. Śniadania i kolacje były spożywane w stołówce ośrodka, natomiast obiady można było wybierać również w tej stołówce lub w stołówce na torze.

Pomiędzy hotelem, a torem kursowały wahadłowo autokary dla ekip w cyklu półgodzinnym. Jedzenie niestety nie było już takie urozmaicone jak na zgrupowaniu w Chuncheon.

Na miejscu w hotelu reprezentacja miała także własne ergometry wioślarskie oraz jeden mikrobus do wyłącznej dyspozycji. Na torze polska miała własny namiot, przywieziony z kraju w kontenerze z łodziami z pełnym wyposażeniem w stoły, krzesła, karimaty i stoły do masażu. Na miejscu wypożyczono dużą lodówkę do schładzania napojów, ze względu na panujące upały.

W przeddzień rozpoczęcia wyścigów odbyła się uroczysta ceremonia otwarcia Mistrzostw Świata, a gościem honorowym był Sekretarz Generalny ONZ Pan Ki Mun pochodzący z tej okolicy. Samo otwarcie i jego część artystyczna była wspaniała, a rozmachem Koreańczycy przebili zdecydowanie wszystkie dotychczasowe mistrzostwa. Podniebny pokaz akrobatyki bojowych samolotów odrzutowych specjalnej grupy Black Eagle był sam w sobie zapierający oddech w piersi. Natomiast wieczorny pokaz sztucznych ogni mógłby śmiało konkurować z wieloma takimi pokazami organizowanymi z okazji rozpoczęcia Igrzysk Olimpijskich.

Przez cały tydzień trwania Mistrzostw Świata panowały ogólnie bardzo dobre warunki atmosferyczne. Wysokie temperatury i duża wilgotność, które jednak po okresie aklimatyzacji już tak skrajnie nie były uciążliwe. Poza tym większość zawodników miała do dyspozycji kamizelki chłodzące, które zamrażane były w hotelu w przywiezionej z kraju zamrażarce. Zabierane na tor w specjalnych termosach i zakładane po treningu lub wyścigu. Wiatr wiał minimalny o różnych kierunkach w stosunku do kierunku rozgrywania wyścigów, ale nie stwarzał nierównych warunków na poszczególnych pasmach wody. Następnego dnia po ostatnim dniu finałów o godz. 9 rano reprezentacja autokarem do Seulu na lotnisko Incheon rozpoczęła podróż powrotną do kraju. Podobnie jak na mistrzostwa holenderskimi liniami lotniczymi KLM przez Amsterdam do Warszawy. Ze względu na siedmiogodzinne wyprzedzenie czasowe w stosunku do Polski jeszcze tego samego dnia przed godziną 23:00 reprezentacja Polski wylądowała na lotnisku w Warszawie.

III. OCENA POZIOMU SPORTOWEGO MISTRZOSTW ŚWIATA

W trakcie rozgrywania Mistrzostw Świata panowały zróżnicowane warunki wietrzne. Zawody trwały osiem dni i w ich trakcie kierunek wiatru był zmienny, ale jego siła też niezbyt duża. W mistrzostwach nie poprawiono w żadnej konkurencji najlepszego światowego rezultatu. Poniżej zestawiono najlepsze światowe rezultaty w poszczególnych konkurencjach z najlepszymi rezultatami uzyskanymi w trakcie mistrzostw świata oraz najlepsze finałowe rezultaty polskich osad.

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik W MŚ i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Najlepszy czas polskiej osady i etap mistrzostw	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy	Czas polskiej osady w finale
W1x	7:07.71	2002 Sevilla	BUL Neykova	7:21.49 Przedbieg	AUS	-	AUS	7:31.34	-
M1x	6:33.35	2009 Poznań	NZL Drysdale	6:45.24 Finał A	CZE	-	CZE	6:45.24	-
W2-	6:53.80	2002 Sevilla	ROM Damian-Andrunache/Susanu	6:59.11 Półfinał	ROU	-	GBR	7:22.82	-
M2-	6:08.50	2012 Londyn	NZL Murray/Bond	6:14.67 Półfinał	NZL	6:22.09 Półfinał	NZL	6:34.98	6:50.15 Finał A
W2x	6:38.78	2002 Sevilla	NZL Evers-Swindell/ Evers-Swindell	6:51.69 Przedbieg	BLR	-	LTU	6:51.82	-
M2x	6:03.25	2006 Poznań	FRA Macquet/Hardy	6:09.51 Finał A	NOR	-	NOR	6:09.51	-
M4-	5:37.86	2012 Lucerna	GBR Gregor/Reed/James/Triggs Hodge	5:52.07 Półfinał	ITA	-	NED	6:13.95	-
LW2x	6:49.43	2012 Lucerna	NZL Ayling/Edward	6:55.80 Półfinał	ITA	7:00.83 Repasaż	ITA	7:17.31	7:25.19 Finał B
LM2x	6:10.02	2007 Amsterdam	DEN Rasmussen/Quist	6:15.31 Półfinał	SUI	6:17.52 Półfinał	NOR	6:36.04	6:35.33 Finał B
LM4-	5:45.60	1999 Lucerna	DEN Ebert/Poulsen/Ebbesen/Fedderson	5:54.66 Przedbieg	DEN	5:57.86 Finał B	DEN	5:55.68	5:57.86 Finał B
W4x	6:09.38	2012 Lucerna	GER Richter/Manker/Schiller/Baer	6:23.27 Repasaż	POL	6:23.27 Repasaż	GER	6:41.86	6:46.27 Finał A
M4x	5:33.15	2012 Lucerna	RUS Morgachev/Fedoroutsev/Svirin/Ryabcev	5:41.13 Półfinał	GER	5:59.24	CRO	5:53.57	6:11.77 Finał C
W8 +	5:54.16	2013 Lucerna	USA	6:02.14 Finał A	USA	-	USA	6:02.14	-
M8 +	5:19.35	2012 Lucerna	CAN	5:30.35 Finał A	GBR	5:33.06 Przedbieg	GBR	5:30.35	5:35.59 Finał A

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

Konkurencja	Najlepszy wynik światowy	Rok i miejsce uzyskania	Osada która uzyskała	Najlepszy wynik w Mistrzostwach Świata i etap rozgrywania	Osada która uzyskała	Zwycięzca konkurencji	Czas zwycięzcy
M2+	6:42.16	1994 Indianapolis	CRO	7:09.15 Finał	ITA	ITA	7:09.15
LW1x	7:28.15	1994 Paryż	C. Pipota ROU	7:36.76 Półfinał	Ruth Walczak GBR	Taupe-Traer Michaela AUT	7:50.62
LM1x	6:46.93	2011 Amsterdam	J. Azou FRA	6:56.61 Przedbieg	Henrik Sthepansen DEN	Henrik Sthepansen DEN	7:11.13
LM8+	5:30.24	1992 Montreal	GER	5:46.89 Wyścig o tory	ITA	ITA	6:02.27
LM2-	6:26.61	1994 Paryż	IRL	6:37.41 Przedbieg	SUI	SUI	6:49.85
LW4x	6:23.96	2006 Eton	CHN	6:33.08 Przedbieg	NED	NED	6:49.80
LM4x	5:45.18	1992 Montreal	ITA	5:55.53 Przedbieg	ITA	GRE	6:03.44
W4-	6:25.35	2006 Eton	AUS	6:28.24 Wyścig o tory	USA	USA	6:43.15

Jak wynika z przedstawionego zestawienia, najlepsze rezultaty w poszczególnych konkurencjach osiągnano na różnych etapach rozgrywania mistrzostw

- Z czternastu konkurencji olimpijskich tylko w trzech obroniono tytuł najlepszej osady konkurencji z Igrzysk Olimpijskich w Londynie. Dwie konkurencje kobiece – dwójka bez sterniczki Angielek i ósemka Amerykanek, choć obie w części ze zmianami personalnymi oraz jedna męska – nowozelandzka dwójka bez sternika w identycznym składzie
- W siedmiu konkurencjach nieolimpijskich tylko duński skifista wagi lekkiej Henrik Stephansen obronił tytuł mistrzowski sprzed roku z Mistrzostw Świata w Płowdiw
- Ósma konkurencja nieolimpijska – czwórka bez sterniczki kobiet nie była rozgrywana w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata w Płowdiw, gdyż rok wcześniej zgodnie z zasadą została wycofana z programu. Powróciła do programu po wielu dyskusjach i apelacjach komisji kobiet
- W konkurencjach olimpijskich wśród 42 medalistów z Igrzysk Olimpijskich w Londynie 19 osad tych samych federacji zdobyło medale także w tegorocznych Mistrzostwach Świata pomimo wielu zmian osobowych
- W konkurencjach nieolimpijskich wśród 21 medalistów z ubiegłorocznych Mistrzostw Świata w Płowdiw osiem tych samych federacji również z wieloma zmianami miało swoje załogi w strefie medalowej w Chungju w Korei

Kolejność konkurencji pod względem wielkości różnicy czasu najlepszego czasu Mistrzostw Świata w Chungju do najlepszego rezultatu światowego konkurencji						
1	W4-	2,89 sek.		12	LM1x	9,68
2	LM2x	5,29		13	LM4x	10,35
3	W2-	5,31		14	LM2-	10,8
4	M2-	6,17		15	M8+	11,0
5	M2x	6,26		16	M1x	11,89
6	LW2x	6,37		17	W2x	12,91
7-8	M4x	7,98		18	W4x	13,89
	W8+		19	M4x	14,39	
9	LW1x	8,61		20	LM8+	16,65
10	LM4-	9,08		21	W1x	23,63
11	LW4x	9,12		22	M2+	26,99

Zestawiając w jednej tabeli poszczególne konkurencje w kolejności wg różnicy najlepszego czasu uzyskanego w konkurencji w Mistrzostwach Świata w Korei do najlepszego historycznie światowego rezultatu uzyskanego w tej konkurencji należy pamiętać o poziomie sportowym tego ostatniego, gdyż może on być niekiedy bardzo wysoki i zbliżenie się do niego będzie wielkim osiągnięciem, z drugiej strony należy docenić osadę, która go w przeszłości osiągnęła. Oczywiście mają na to ogromny wpływ warunki panujące w torze w czasie wyścigu. Aż w trzech z czternastu konkurencji (wszystkie kobiece) najlepsze rezultaty mają już 11 lat i pochodzą z Mistrzostw Świata 2002 roku w Sewilli. Ale jak przyrzeć się nazwiskom, które je uzyskały, widać jak były to wybitne zawodniczki w światowym wioślarstwie.

Z poniższego zestawienia widać, że w tegorocznych Mistrzostwach Świata w Korei najszybciej w konkurencjach olimpijskich w stosunku do swoich osiągnięć rekordowych pływały i dwójki podwójne wagi lekkiej mężczyzn i dwójki bez sterniczki kobiet. Dla odmiany najwolniej jedyne kobiety i czwórki podwójne mężczyzn. Na końcu zestawienia wszystkich konkurencji zamieszczonych powyżej znajduje się nieolimpijska konkurencja męskiej dwójki ze sternikiem, której różnica czasu do najlepszego czasu światowego wynosi aż 27 sek., a nieoficjalny rekord jest najstarszym uzyskanym jeszcze w Mistrzostwach Świata Seniorów 1994 roku w amerykańskim Indianapolis. Jednak trzeba pamiętać, że wtedy była to jeszcze konkurencja będąca po raz ostatni w programie Igrzysk Olimpijskich i wiosłowali w niej najlepsi wioślarze. Obecnie z reguły są to zawodnicy rezerwowi do długowiosłowych konkurencji.

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy najlepszego czasu uzyskanego w Korei do najlepszego czasu światowego konkurencji		
1	LM2x	- 7,5 sek.
2	LW2x	11,4
3	LM4-	12,26
4	M2-	13,59
5	M8+	13,71
6	W4x	13,89
7	M4x	26,09

Kolejność polskich osad startujących w Mistrzostwach Świata pod względem wielkości różnicy ich najlepszego czasu do najlepszego czasu konkurencji uzyskanego w Korei		
1	W4x	0 sek.
2	LM2x	2,21
3	M8+	2,71
4	LM4-	3,2
5	LW2x	5,03
6	M2-	7,42
7	M4x	18,11

Wśród polskich osad najbliższe światowym rekordom rezultaty uzyskała dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn, a najdalsze męska czwórka podwójna, co jest tym bardziej przykre, że jeszcze niedawno to właśnie polska czwórka podwójna była posiadaczem najlepszego światowego rezultatu w tej konkurencji.

Rezultat zbliżony do najlepszego czasu mistrzostw w danej konkurencji (poza czwórką podwójną kobiet, która go właśnie uzyskała) miała także dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn. Nie do końca sprawiedliwa jest różnica 7,42 sek. dwójki bez sternika mężczyzn, gdyż w tej konkurencji jest dwójka nowozelandzka, która obecnie zdecydowanie wyrasta ponad całą konkurencję i to oni uzyskali w półfinale najlepszy rezultat mistrzostw. Różnica czasu naszej dwójki do drugiego z kolei rezultatu wynosi już tylko 3,84 sek., co stawiałoby ją w tym zestawieniu o pozycję wyżej.

Zresztą analizując kolejną tabelę można zauważyć, że konkurencja dwójki bez sternika mężczyzn w każdym przedziale znajduje się na ostatnim miejscu wśród konkurencji olimpijskich. Zwycięzcy - Nowozelandczycy utrzymują największą różnicę nie tylko nad srebrnymi medalistami, ale także nad szóstą dwójką. Natomiast różnica pomiędzy srebrnymi medalistami Francuzami, a piątą Polską wynosi 8,41 sek., a szóstymi Włochami 10,49 sek., a więc w normie konkurencji ze środka tego zestawienia.

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	W2x	0,04	1	M4x	1,21	1	M8+	6,76	1	M8+	6,84
2	M8+	0,54	2	M4-	1,51	2	M2x	6,88	2	M4x	8,29
3	M4-	0,63	3	LM2x	2,00	3	M1x	7,46	3	M2x	8,35
4	M4x	0,82	4	M2x	3,03	4	LM2x	7,53	4	M4-	9,00
5	LM2x	1,07	5	M8+	3,57	5	M4x	7,80	5	LM2x	10,46
6	M2x	1,36	6	W2x	4,08	6	M4-	8,76	6	M1x	10,95
7	LM4-	1,60	7	M1x	4,15	7	W2x	8,84	7	W1x	11,28
8	W1x	2,23	8	LM4-	4,30	8	W4x	8,93	8	W4x	11,60
9	W2-	2,93	9	W4x	4,41	9	LW2x	10,02	9	W2x	12,90
10	W4x	3,16	10	W2-	4,76	10	W8+	10,16	10	LM4-	16,31
11	LW2x	3,42	11	LW2x	4,93	11	LM4-	10,21	11	W2-	16,44
12	M1x	3,67	12	W1x	5,54	12	W1x	11,22	12	W8+	16,46
13	W8+	4,90	13	W8+	7,20	13	W2-	13,46	13	LW2x	17,05
14	M2-	6,76	14	M2-	10,69	14	M2-	15,17	14	M2-	17,25

Z różnic czasowych ujętych w tabeli widać, że

- Najbardziej wyrównaną walkę o podział medali w konkurencjach olimpijskich stoczyły osady w czwórkach bez sternika, czwórkach podwójnych mężczyzn, oraz w męskich dwójkach podwójnych wagi lekkiej, w których różnica czasów w strefie medalowej nie przekroczyła 2 sek.
- Najmniejszą różnicą złoty medal zdobyły Litwinki w dwójce podwójnej, pokonując na finiszu Nowozelandki zaledwie o 0,04 sek.
- Niepełną sekundę wygrali także Anglicy w męskiej ósemce z Niemcami, Holendrzy w czwórce bez sternika z Australijczykami czy Chorwaci w czwórce podwójnej z Niemcami

- Najpewniej złote medale, poza wspomnianą nowozelandzką dwójką bez sternika mężczyzn zdobywały Niemki w czwórce podwójnej, Włoszki w dwójce podwójnej wagi lekkiej kobieca ósemka Amerykanek oraz Czech Ondrej Synek w skifie
- Pomiedzy medalistami największe różnice były w kobiecych jedynkach i ósemkach
- Najbardziej wyrównanym finałem był finał męskich ósemek
- Najbardziej tzw. „rozciągniętym” finałem był finałowy wyścig kobiecych dwójek bez sterniczki, choć największą stratę do zwycięzców miały osady z szóstych miejsc w dwójkach bez sternika mężczyzn oraz dwójkach podwójnych wagi lekkiej kobiet (Włosi i Holenderki). Duże straty na mecie miały także szóste Holenderki w ósemkach, zawodniczki z Południowej Afryki w dwójkach bez sterniczki czy mistrzowie olimpijscy z tego samego kraju w czwórkach bez sternika wagi lekkiej

Różnica czasu I-II miejsce			Różnica czasu I-III miejsce			Różnica czasu I-V miejsce			Różnica czasu I-VI miejsce		
1	LM2-	1,63	1	LM2-	2,23	1	M2+(I-IV)	7,02	1	LM4x	15,93
2	LM1x	1,81	2	LM1x	3,25	2	LW1x	8,64	2	LW1x	15,95
3	LM4x	2,11	3	LW1x	3,50	3	LM2-	9,95	3	LM2-	17,24
4	LW1x	2,61	4	LM4x	3,75	4	LM4x	11,32	4	LM1x	17,92
5	M2+	3,19	5	M2+	4,35	5	LW4x	12,53	5	LW4x	19,05
6	LM8+	4,24	6	W4-	6,19	6	LM1x	15,39	6	W4-	40,23
7	LW4x	4,42	7	LW4x	7,26	7	W4-	32,75			
8	W4-	4,47	8	LM8+	7,93						

W konkurencjach nieolimpijskich poziom w tegorocznych Mistrzostwach Świata był bardziej zróżnicowany. Wyrównana walka o medale była jedynie w konkurencjach na co dzień rozgrywanych przy Pucharach Świata, czyli obu jedynkach wagi lekkiej kobiet i mężczyzn oraz dwójkach bez sternika wagi lekkiej mężczyzn. Ale też wszystkie te konkurencje miały swoich zdecydowanych kandydatów do strefy medalowej. Niestety w tym roku ze względu na zwiększone koszty startu w Mistrzostwach Świata o wysokie koszty transportu, ilość startujących osad w konkurencjach nieolimpijskich była mniejsza niż zazwyczaj. Aż trzy z ośmiu konkurencji nie miało więcej niż sześć osad. W przywróconej do programu Mistrzostw Świata kobiecej czwórce bez sterniczki, przy tylko sześciu startujących osadach, dwie ostatnie Włoszki i Koreanki wyraźnie poziomem odbiegały od pozostałych.

Rezultat o najwyższym poziomie sportowym wśród konkurencji olimpijskich w trakcie rozgrywania Mistrzostw Świata uzyskała nowozelandzka męska dwójka bez sternika Murray-Bond w wyścigu półfinałowym, przed norweską rewelacyjną męską dwójką podwójną, która niemal identyczny wynik powtórzyła w tych mistrzostwach dwukrotnie, w pierwszym i ostatnim swoim starcie w Korei.

Kolejność konkurencji olimpijskich wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów uzyskanych w trakcie Mistrzostw Świata w Korei Płd.						
1	1,21	M2-		9	0,93	LW2x
2	1,06	M2x		10	0,92	M8+
3	1,05	M4x		11-12	0,90	W2x M4-
4	1,04	W2-		13	0,88	W4x
5	1,00	W8+		14	0,75	W1x
6-8	0,96	M1x LM2x LM4-				

Najniższy poziom sportowy najlepszego rezultatu konkurencji w trakcie rozgrywania Mistrzostw Świata uzyskano w jedynce kobiet, a kolejno w czwórce podwójnej kobiet. Wśród rezultatów finałowych w konkurencjach olimpijskich najwyższy poziom uzyskała norweska dwójka podwójna i ósemka Amerykanek, a rezultaty o najniższym poziomie sportowym holenderska czwórka bez sternika i kobieca czwórka podwójna Niemek.

Kolejność konkurencji olimpijskich wg poziomów sportowych rezultatów Mistrzów Świata 2013 r.						
1	1,06	M2x		8	0,77	M2-
2	1,00	W8+		9	0,75	W1x
3	0,96	M1x		10	0,68	LM2x
4	0,94	LM4-		11	0,65	W2-
5	0,92	M8+		12	0,64	LW2x
6	0,90	W2x		13	0,60	W4x
7	0,78	M4x		14	0,55	M4-

Wśród polskich osad startujących w Korei w trakcie całych mistrzostw najlepszy rezultat uzyskała męska dwójka bez sternika (Godek-Gutorski), kolejny dwójka podwójna wagi lekkiej mężczyzn (Mikołajczewski-Jankowski).

Wśród rezultatów finałowych najwyższy poziom sportowy uzyskała czwórka bez sternika wagi lekkiej i męska ósemka.

Kolejność polskich osad wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów Mistrzów Świata 2013 r.		
1	1,02	M2-
2	0,98	LM2x
3	0,90	LM4-
4	0,88	W4x
5-6	0,85	LW2x M8+
7	0,68	M4x

Kolejność polskich osad wg poziomów sportowych uzyskanych w finałach Mistrzów Świata 2013 r.		
1	0,90	LM4-
2	0,80	M8+
3	0,68	LM2x
4-5	0,56	M2- LW2x
6	0,55	M4x
7	0,54	W4x

Najniższy poziom najlepszych rezultatów miała niestety, zgodnie z zajęтым miejscem, męska czwórka podwójna. Natomiast w wyścigach finałowych najniższy według tabel uzyskała o dziwo czwórka podwójna kobiet. Trzeba jednak pamiętać, że finały rozgrywane były w dwa dni. W sobotę dwójka bez sternika, obie dwójki podwójne wagi lekkiej i obie czwórki podwójne. W niedzielę czwórka bez sternika wagi lekkiej i ósemka. Dodatkowo finały C i B wcześniej, a po południu finały A. Stąd w związku ze zmieniającą się siłą wiatru, a także jego kierunku na czele tabel poziomów rezultatów finałowych znalazły się osady z finałów niedzielnych, gdyż tego dnia było raczej bezwietrznie lub w większości z bardzo lekkim, słabym wiatrem sprzyjającym. Za to wszystkie finały konkurencji nieolimpijskich rozegrane zostały jednego dnia – w piątek 30 sierpnia.

Kolejność konkurencji nieolimpijskich wg poziomów sportowych najlepszych rezultatów w trakcie Mistrzów Świata 2013 r.		
1	0,78	W4-
2	0,72	LM4x
3	0,70	LM2-
4	0,68	M2+
5	0,67	LM1x
6	0,62	LW1x
7	0,60	LW4x
8	0,51	LM8+

Kolejność konkurencji nieolimpijskich wg poziomów sportowych rezultatów Mistrzów Świata		
1	1,11	W4-
2	0,86	LM1x
3	0,84	LM4x
4	0,83	LM2-
5	0,82	LW4x
6	0,78	LW1x
7	0,71	LM8+
8	0,68	M2+

W konkurencjach nieolimpijskich w trakcie rozgrywania Mistrzostw Świata rezultat o najwyższej wartości sportowej uzyskała czwórka bez sterniczki Amerykanek w wyścigu o kolejność na torach i włoska czwórka podwójna wagi lekkiej mężczyzn, a zdecydowanie najniższy rezultat włoska ósemka wagi lekkiej, także w wyścigu o tory.

Wśród złotych medalistów konkurencji nieolimpijskich wynik o zdecydowanie najwyższym poziomie sportowym także uzyskała czwórka bez sterniczki Amerykanek, a z drugiej strony najniższy poziom sportowy uzyskali złoci medaliści, notabene w obu Włosi, w dwójce ze sternikiem i ósemce wagi lekkiej. W obu konkurencjach nie było pełnego finału osad - w dwójce startowały cztery, a w ósemce trzy osady.

IV. OCENA STARTU POLSKICH OSAD

KIEROWNICTWO EKIPY

Ryszard Stadniuk

Prezes PZTW

Bogusław Gryczuk

Dyrektor Sportowy

Jolanta Chwałbińska

Lekarz

Dominik Grzyb

Fizjoterapeuta

Wojciech Pietraszkiewicz

Fizjoterapeuta

Jakub Smolki

Fizjoterapeuta

Aleksander Wojciechowski

Trener M4x

Wojciech Jankowski

Trener M8+

Marcin Witkowski

Trener W4x

Przemysław Abrahamczyk

Trener LW2x

Witold Sroga

Trener M2-

Robert Byca

Trener LM2x

Piotr Bullński

Trener LM4-

I. CZWÓRKA PODWÓJNA KOBIEC W4x

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Madaj Natalia	25 lat	Lotto Bydgoscia
Fularczyk-Kozłowska Magdalena	27 lat	Lotto Bydgoscia
Leszczyńska Joanna	25 lat	WTW Warszawa
Lewandowska Sylwia	22 lata	WTW Warszawa

Trener prowadzący w reprezentacji:

Marcin Witkowski

Trenerzy klubowi:

Michał Kozłowski – Lotto Bydgoscia

Danuta Kotwińska – WTW Warszawa

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

II-IV miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Medal

Ostateczny wynik:

Brązowy medal

W konkurencji wystartowało 11 czwórek. Zgodnie z regulaminem Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA rozegrano dwa przedbiegi, których zwycięzcy awansowali bezpośrednio do finału, a następnie dwa repasaże, z których po dwie pierwsze osady uzupełniły finałową stawkę.

Z osad, które w ubiegłym roku startowały w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie zabrakło złotych medalistek – czwórki Ukrainy i piątych w nich Chinek. Ukrainki nie startowały w tym sezonie, gdyż dwie zawodniczki zdecydowały się na macierzyństwo, natomiast Chińczycy tradycyjnie co cztery lata rozgrywają w zbliżonym terminie Igrzyska Ogólnochińskie, które decydują o podziale budżetów na kolejne lata na poszczególne prowincje i dyscypliny sportu. Z innych osad jedynie Niemki – Wicemistrzyni Olimpijskie wystartowały w identycznym składzie. Brązowe medalistki Igrzysk – Amerykanki zmieniły połowę składu. W czwórce Nowej Zelandii pozostała tylko jedna zawodniczka, a Angielki i Australijki to całkiem nowe osady. Wyraźnie widać, że w tej konkurencji niektóre reprezentacje całkowicie odmłodziły swoje osady, opierając ich budowę o zawodniczki startujące w ubiegłym lub w tym roku w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata. Czwórka Australijek to w całości złote medalistki w tej konkurencji w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata w ubiegłym roku. W czwórce Włosek trzy zawodniczki startowały w ubiegłym roku w mistrzostwach w Trokach (V miejsce), a dwie z nich nawet w tym

roku w Linzu, gdzie zajęły w czwórce podwójnej IV-te miejsce. Białorusinki w swoim składzie w Mistrzostwach Świata w Korei miały zawodniczki brązowej dwójki podwójnej z ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata. Bardzo mocną czwórkę zbudowała Kanada, również głównie z zawodniczek startujących w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata ostatnich dwóch lat w osadach krótko- i długo-wiosłowych oraz jedną starszą (31-letnią Emily Cameron) zawodniczkę, która nie odnosiła większych sukcesów (VIII miejsce w czwórce podwójnej w M. Św. 2010 r. w Nowej Zelandii i XIII m w dwójce podwójnej w 2011 r. w Bled). Warto prześledzić osiągnięcia pozostałych zawodniczek Kanadyjskich, gdyż taki system doboru zawodniczek do osady budziłby w naszym środowisku wioślarskim wiele kontrowersji. Trzy pozostałe zawodniczki to brązowa i srebrna medalistka Młodzieżowych Mistrzostw Świata z 2012 i 2013 roku w skifie, złota medalistka w ósemce z Młodzieżowych Mistrzostw w 2011 r. i złota medalistka w czwórce bez sterniczki z ubiegłorocznych mistrzostw w Trokach na Litwie. Podobnie zresztą postąpili Amerykanie i Holendrzy, u których w tegorocznych czwórkach podwójnych znalazły się zawodniczki wiosłujące w medalowych ósemkach swojego kraju w Londynie. Amerykanki – 2 zawodniczki z ósemki (złoty medal ósemki w Londynie) i Holenderki – 1 zawodniczka (brązowy medal ósemki w Londynie).

Skład polskiej czwórki to niemal w całości (trzy zawodniczki) skład z Igrzysk Olimpijskich w Londynie, gdzie osada zajęła ósme miejsce. Załoga została wzmocniona brązową medalistką Igrzysk w dwójce podwójnej, doświadczoną Magdaleną Fularczyk.

W tej konkurencji, z uwagi na to, że Mistrzostwa Świata w Korei rozegrane zostały w roku poolimpijskim, oraz wspomnianej powyżej polityki poszczególnych federacji nastąpiło obniżenie średniej wieku startujących zawodniczek.

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	26,5	26,33	28,04	26,84
2013	28,0	25,92	25,63	24,89

O ile na poziomie medalowym różnica jest minimalna, a nawet złote medalistki z Korei nie zmieniając składu osady są o rok starsze, a w ubiegłym roku były w podobnym wieku jak złote medalistki Igrzysk Olimpijskich w Londynie – Ukrainki.

Polska czwórka w ubiegłym roku wspólnie z Nową Zelandią była najmłodszą załogą tej konkurencji, a obecnie oscyluje w granicach średniej wieku dla konkurencji, która wynosi 24,89.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	GER	28,0	1
2	USA	27,75	5
3	GBR	26,25	9
4	NED	25,5	4
5	BLR	25,25	10
6	CAN	25,0	2
7	POL	24,75	3
8	NZL	23,75	7
9	KOR	23,25	11 - ost.
10	ITA	22,75	6
11	AUS	21,5	8

Średnia konkurencji
24,89

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Oppelt Britta	GER	35
2-3	Francia Zsuzsanna Cameron Emily	USA CAN	31
4	Kalmoe Megan	USA	30
5-7	Thiele Annkatrin Gooderham Lucinda Nakhayeva Hanna	GER GBR BLR	29
8-9	Lofgren Esther Achternerg Chantal	USA NED	28
10-12	Shelton Erin-Monique Schiavone Laura Fularczyk Magdalena	NZL ITA POL	27
13-16	Fadzejenka Anastasiya Kim Kayeong Souwer Sophie Stiller Kristina	BLR KOR NED GBR	26
17-23	Armstrong Genevieve Scheenaard Lisa Richter Julia Bradbury Rosamund Leszczyńska Joanna Madaj Natalia Relph Monica	NZL NED GER GBR POL POL GBR	25

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Magnaghi Sara Pery Georgia	ITA NZL	20
3-7	Lee Sunhee Colombo Giada Hall Jessica Edmunds Madeleine Aldersey Olympia	KOR ITA AUS AUS AUS	21
8-11	Lewandowska Sylwia Zeeman Carling Kohler Kara Kim Jeonqyeon	POL CAN USA KOR	22
12-20	Hong Dakyo Gray Sarah Palma Gaia Beukers Nicole Baer Carina Hooper Rebekah Von Seydlitz-Kurbach Antie Kukhta Tatsiana Shliupskaya Katsiaryna	KOR NZL ITA NED GER AUS CAN BLR BLR	23
21	Goodfellow Katharine	CAN	24

Polska czwórka podwójna kobiet zestawiona została na bazie sześciu zawodniczek z dwóch osad olimpijskich – medalowej dwójki podwójnej i ósmej czwórki podwójnej. Zamiarem było zbudowanie jednej osady dwójki lub czwórki mającej realne szanse zdobycia w Korei medalu Mistrzostw Świata. Ostatecznie „życie” wyznaczyło na którą osadę należy postawić. Z sześciu wspomnianych olimpijek dwie wyeliminowało zdrowie i macierzyństwo. Wyniki takiego składu osobowego czwórki były zadowalające (dwa srebrne medale w Pucharach Świata w Eton i Lucernie) stąd decyzja o wystawieniu tej załogi. W światowej stawce nie było w tym roku Mistrzyń Olimpijskich – Ukrainek, naturalnie więc na czoło przesunęły się V-ce Mistrzynie Olimpijskie – Niemki. Wprawdzie Polkom w pierwszych regatach międzynarodowych w Essen udało się Niemki pokonać, ale w kolejnych startach utrzymywała się stała przewaga Niemek w granicach 2 sek. (2,03 sek. w Eton i 1,96 sek. w Lucernie).

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	5	9	9
Puchar Świata	21-23.06 Eton	2	5	6
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	2	11	12

W wymienionych trzech tegorocznych startach:

- łącznie wystartowały czwórki z 16-tu państw
- Wśród nich były wszystkie osady startujące również w Mistrzostwach Świata w Chungju oraz dodatkowo przedstawicielki gospodarzy – czwórka Korei
- Nasza czwórka w bezpośredniej walce przed Mistrzostwami Świata spotkała się z 12-ma z nich

- Ujemny bilans bezpośrednich spotkań mają wprawdzie z GER i NED, ale z tymi drugimi to wynik Mistrzostw Europy, gdzie w polskiej czwórce nie wystartowały dwie najlepsze zawodniczki
- Podobnie jest w przypadku remisowego wyniku rywalizacji z Włoszkami i Dunkami. Niemniej w tym zestawieniu te rezultaty uwzględniono pokazując jaka różnica jest w przypadku, kiedy z polskiej czwórki wysiadłby debel Madaj – Fularczyk-Kozłowska
- Dodatni bilans rywalizacji Polki przed Mistrzostwami Świata miały z dziewięcioma czwórkami (USA, UKR, RUS, FRA, ROU, AUS, GBR, CHN, BLR)
- Polki w bezpośredniej rywalizacji przed Mistrzostwami Świata nie spotkały się z Nową Zelandią i Kanadą

Od początku pobytu w Korei Południowej zawodniczki czuły się dobrze i znosiły treningi oraz okres aklimatyzacji bez większych problemów. Niestety warunki wodne zgrupowania aklimatyzacyjnego utrudniały na bieżąco analizę stanu przygotowania załogi oraz prowadzenie treningów o charakterze kontrolnym z elementami rywalizacji co utrudniło ocenę stanu gotowości osady do startu. Dodatkowo trudniejsze niż się spodziewano okazało się przestawienie zawodniczek na łódkę z przednim skrzydłem. Wprawdzie trenowały i startowały na niej w sezonie z powodzeniem, ale późniejsze treningi i starty na krótszej łodzi stojącej wyżej na wodzie ze skrzydłem z tyłu zmieniły nieco ich charakter wiosłowania. W łodzi wykorzystywanej podczas Pucharów Świata chwyt wody był bardziej dynamiczny a zakres pracy pióra krótszy, a w łodzi wysłanej do Korei te elementy uległy zaburzeniu. Dodatkowo pojawiły się problemy z ustawieniem zasięgu na pozycjach ale ostatecznie ten element udało się wystarczająco uregulować.

W Mistrzostwach Świata w Korei Polki wystartowały trzykrotnie – w przedbiegu, repasażu i finale. Przerwy pomiędzy poszczególnymi wyścigami wynosiły 1 i 3 dni.

W przedbiegu, z którego tylko zwyciężczynie bezpośrednio awansowały do finału, teoretycznie najmocniejszymi przeciwniczkami miały być utytułowane Amerykanki. W składzie tej osady znajdowały się przecież dwie zawodniczki ze złotej ósemki Igrzysk Olimpijskich w Londynie i dwie z brązowej czwórki podwójnej tych Igrzysk. Wprawdzie Polki pokonały Amerykanki w ostatnim Pucharze Świata w Lucernie, ale od tamtego startu do osady Amerykanek wróciła kolejna medalistka Igrzysk w Londynie w tej konkurencji. Jak się jednak później kolejny raz okazało same tytuły z poprzedniego roku zwycięstwa nie dają. Natomiast niestety niespodziewanie zbyt mocne dla naszej czwórki okazały się Kanadyjki. Wzmocnione, po słabym starcie w Pucharze Świata w Lucernie, gdzie Kanadyjki zajęły IX-te miejsce, tegoroczną Młodzieżową Wicemistrzynią Świata z jedyńki i jedną z zawodniczek ósmego debla z tego samego Pucharu Świata w Lucernie; Kanadyjki wygrały przedbieg z najlepszym czasem tej fazy mistrzostw, wyprzedzając Polki na mecie o 2,59 sek. Nasza czwórka uzyskała łącznie trzeci czas przedbiegów. Lepszy miały jeszcze zwyciężczynie pierwszego wyścigu – Niemki. Polki w tym wyścigu miały słabszą drugą pięćsetkę, po której wyprzedziły je nie tylko Kanadyjki, ale i Australijki. W stawce w ogóle nie liczyły się Białorusinki, a utytułowane Amerykanki niemal cały tor płynęły na czwartym miejscu.

Mimo przegranej z Kanadyjkami należy pochwalić zawodniczki za ambicję i walkę do końca. Potrafiły skutecznie zafiniszować i wyprzedzić ostatecznie na mecie Australijki.

Główną przyczyną takiego wyniku w przedbiegu była zastosowana zła taktyka rozgrywania wyścigu. Zbyt wysokie tempo wiosłowania od początku i brak skutecznego rytmu nie pozwoliły na efektywne odpieranie ataku Kanadyjek i walkę w środku dystansu.

Ten element został poprawiony w wyścigu repasażowym który nasza osada wygrała zapewniając sobie awans do finału A. Repasaż przebiegał zgodnie planem, po dobrym starcie nastąpiło skuteczne przejście do rytmu torowego. Polki stoczyły w nim ciężką i bardzo wyrównaną walkę z czwórką USA. W wyścigu, w którym prowadzenie zmieniało się kilkakrotnie na rzecz którejś z tych osad. W drugiej połowie dystansu do walki o jedno z dwóch miejsc

premiowanych awansem do finału włączyły się niespodziewanie Nowozelandki. Całkowicie poza walczącą stawką płynęły Brytyjki. Niewiele brakowało aby Nowozelandki mające najlepszą trzecią i czwartą pięćsetkę wyeliminowałyby załogę USA. Do awansu zabrakło im 0,61 sek. Polki na mecie wygrały z przewagą 1,22 sek. nad Amerykankami, uzyskując przy tym najlepszy rezultat obu wyścigów repasażowych.

W finale taktyka była podobna jednakże większy nacisk położony został na trzecią pięćsetkę, ponieważ po 1000 metrów rywalki a głównie Holenderki we wcześniejszych wyścigach w tym właśnie momencie rozpoczynały przyspieszać i potrafiły wykonać bardzo skuteczny finisz.

W wyścigu finałowym oprócz najrówniej płynących Niemek, które ostatecznie wygrały zdecydowanie pozostałe rywalizujące osady miały w całym torze mocniejsze i słabsze momenty. Wszystko zależało od przyjętej taktyki rozegrania wyścigu. Polska czwórka zgodnie z planem przyspieszyła skutecznie na półmetku, przez co zbliżyła się do płynących na drugim miejscu Kanadyjek na minimalną odległość 0,4 sek. Niestety wcześniejszy finisz spowodował brak sił na samym końcu wyścigu, ale w jego wyniku było wejście do strefy medalowej i odpłynięcie na bezpieczną odległość od trzech pozostałych osad Holandii, USA i Włoch. Polska czwórka tym brązowym medalem zapewniła sobie przejście do historii. Zdobyła pierwszy medal w tej konkurencji w historii polskiego wioślarstwa w Mistrzostwach Świata Seniorów.

Zawodniczki bardzo dobrze znosiły wyścigi w trudnych warunkach pogodowych (wysoka temperatura i wilgotność) potrafiły kontrolować przebieg rywalizacji w torze i finiszować co świadczy o dobrym przygotowaniu fizycznym i psychicznym.

Cały występ czwórki podwójnej kobiet należy uznać za bardzo udany. Brązowy medal był wypełnieniem bardzo wysokich zadań postawionych przed załogą.

Należy podkreślić konsekwencję trenera Marcina Witkowskiego w budowie i przygotowaniu osady do poszczególnych startów, w tym głównie do Mistrzostw Świata w Chungju. Zawodniczki z uwagi na wiek wchodzą obecnie w najlepszy okres uzyskiwania rezultatów na najwyższym poziomie. Posiadają zapał do pracy i ogromnego „ducha” walki w torze, czym nadrabiają przeciętne warunki fizyczne (z wyjątkiem J. Leszczyńskiej). Z pewnością jest to osada, która może walczyć o medal Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro pod warunkiem, że omijać ją będą niespodziewane kontuzje. W zapleczu osady pozostają przecież jeszcze tegoroczne Młodzieżowe Wicemistrzyni Świata w tej konkurencji. Należy pracować nad ustabilizowaniem formy na wysokim poziomie włączając przy tym większą grupę młodych zawodniczek. Niezbędne wydaje się także prowadzenie w większej ilości treningów głównie na wodzie w miesiącach, w których trudno trenować w naszym klimacie – grudniu, lutym i marcu, a niestety wiąże się to z wyjazdami zagranicznymi, ponieważ w Polsce jest zbyt zimno i akweny wodne w większości pozostają zamrożone.

Po za tym czekając na powrót po macierzyństwie do pełnego treningu Julii Michalskiej można myśleć o przygotowaniach alternatywnej dwójki podwójnej. Musi to się jednak odbywać poprzez podnoszenie poziomu szerszej grupy zawodniczek, utrzymując co najmniej jedną osadę w strefie medalowej imprez głównych.

II. ÓSEMKA MĘŻCZYZN

M8+

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Burda Mikołaj	31 lat	Lotto Bydgoscia
Schodowski Zbigniew	26 lat	AZS AWF Gorzów Wlkp.
Brzeziński Marcin	29 lat	WTW Warszawa
Hojka Piotr	29 lat	Lotto Bydgoscia
Hejmej Rafał	33 lata	Zawisza Bydgoszcz
Szpakowski Michał	24 lata	Zawisza Bydgoszcz
Aranowski Krystian	25 lat	Zawisza Bydgoszcz
Juszczak Piotr	25 lat	Zawisza Bydgoszcz
Ster. Trojanowski Daniel	31 lat	Zawisza Bydgoszcz

Trener prowadzący w reprezentacji:

Wojciech Jankowski

Trenerzy klubowi:

Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia
Piotr Basta – AZS AWF Gorzów Wlkp.
Robert Borys – WTW Warszawa
Andrzej Naglewicz – Zawisza Bydgoszcz

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

III-VI miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Medal

Ostateczny wynik:

IV miejsce

Do Mistrzostw Świata w Chungju zgłoszono dziesięć ósepek. Rozegrano dwa przedbiegi i jeden uzupełniający repasaż. Z każdego z tych trzech wyścigów po dwie pierwsze osady awansowały do finału A.

Z osad, które w ubiegłym roku startowały w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie na starcie w Korei zabrakło Wicemistrzów Olimpijskich – Kanadyjczyków i ostatniej – ósmej Ukrainy. Doszli za to Francuzi, Włosi, Rosjanie i gospodarze – Koreańczycy. Jednak jedynie Francuzom z tej grupy udało się minąć którąś z osad startujących w Londynie. Całkowicie zmieniona ósemka Australii uległa w repasażu zarówno Francji jak i Holandii. Pozostałe nowe załogi w stosunku do Igrzysk zajęły kolejno miejsca VIII – IX i X.

Zdecydowanie najmocniejszą z uwagi na osiągnięcia poprzednich lat osadę zaprezentowali Anglicy. W tej osadzie płynęli ich najmocniejsi i najbardziej utytułowani zawodnicy długowiosłowi. W tym trzech Mistrzów Olimpijskich w czwórce bez sternika, dwóch brązowych medalistów w ósemce, uzupełnieni szlakowym angielskiej ósemki w 2010 i 2011 roku. Anglicy w tym składzie w tym sezonie tylko raz doznali porażki. W trzecim Pucharze Świata w Lucernie zajęli dopiero czwarte miejsce, co dla niektórych miało być końcem startów tej osady w takim składzie. A jednak Anglicy po drobnych korektach w ustawieniu wewnątrz osady pokazali moc swoich zawodników i ogromną sztukę mobilizacji. Zwyciężyli w finale Niemców, niepokonanych w imprezie głównej przez ostatnie cztery lata. Niemcy natomiast w tym sezonie zmienili połowę mistrzowskiego składu z Igrzysk w Londynie. Odeszli starsi zawodnicy (w tym nasz rodak Filip Adamski), a ich miejsce zajęli między innymi zawodnicy olimpijskiej dwójki bez sternika, w której zajęli siódme miejsce, oraz dwóch zawodników, którzy w poprzednich latach z różnym powodzeniem startowali w reprezentacjach młodzieżowych Niemiec.

W kolejnej ósemce Amerykanie pozostawili aż sześciu zawodników ze składu olimpijskiego, uzupełniając ją olimpijczykiem z ósmej dwójki bez sternika w Londynie i szlakowym złotej ósemki ubiegłorocznych Młodzieżowych Mistrzostw Świata w Trokach.

Holandrzy w ósemce mieli tylko jednego olimpijczyka i to z piątej w Londynie czwórki bez sternika. Australia, jak już wspomniano, wystawiła całkiem nowy skład osady, a Francuzi mieszankę stworzoną ze swoich najlepszych zawodników krótko- i długowiosłowych za wyjątkiem Wicemistrzów Olimpijskich w dwójce bez sternika.

Jedynie Polska ósemka wystartowała w Chungju w identycznym składzie jak w Londynie.

W związku z powyższymi odmłodzeniami poszczególnych osad obniżył się znacząco średni wiek konkurencji.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	26,125	27,25	28,155	28,301
2013	27,75	25,79	26,06	25,75

Na poziomie złotych medalistów, podobnie jak w czwórce podwójnej kobiet różnica wieku jest stosunkowo niewielka i podobnie odwrócona tzn. średnia wieku złotych medalistów tegorocznych jest nieco wyższa niż złotych medalistów olimpijskich w tej konkurencji. To jednak różnica 2-2,5 roku finalistów i wszystkich uczestników jest znacząca. Polska ósemka w ubiegłym roku była wspólnie z Australijczykami na drugim miejscu wśród najmłodszych, a w tym roku wspólnie z Brytyjczykami jest najstarszą osadą konkurencji.

Należy także zwrócić uwagę, że pomijając zawodnika ósemki z Korei, która wystartowała w mistrzostwach tylko ze względu na rolę gospodarza to szlakowy polskiej ósemki jest już na 2-3 miejscu wśród najstarszych. A na osiemdziesięciu startujących w tej konkurencji zawodników (wyłączając z tego sterników) w pierwszej szesnastce najstarszych jest połowa naszej ósemki i w tym także trzech Koreańczyków, trzech Anglików, po dwóch Francuzów i Włochów oraz jeden Amerykanin i jeden Holender. Nie ma natomiast w ogóle Niemców, Australijczyków czy Rosjan.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1-2	POL	27,75	4
	GBR		1
3-4	KOR	26,5	10-ost.
	ITA		8
5	NED	26,125	5
6-7	FRA	25,125	6
	RUS		9
8	USA	24,875	3
9	GER	24,75	2
10	AUS	23	7

Średnia konkurencji
25,75

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Lee Jaeyun	KOR	39
2	Triggs Hodge Andrew	GBR	34
3-4	Kuiper David	NED	33
	Hejmej Rafał	POL	
5	Reed Pete	GBR	32
6-10	Kim Dongwan	KOR	31
	Ga Woohyun	KOR	
	Canciani Sergio	ITA	
	Stephen Kasprzyk	USA	
11-12	Burda Mikołaj	POL	30
	Despres Julien	FRA	
	Macquet Jean-Babtiste	FRA	
13-16	Gregory Alex	GBR	29
	Frattini Paolo	ITA	
	Brzeziński Marcin	POL	
	Hojka Piotr	POL	
17-22	Van der Want Vincent	NED	28
	Wilke Kristof	GER	
	Lente Sebastien	FRA	
	Jun Jae Woo	KOR	
	Ransley Tom	GBR	
23-25	Peszek Thomas	USA	27
	Tranquilli Andrea	ITA	
	Efremenko Georgij	RUS	
26-35	Zarutskiy Anton	RUS	26
	Doornbos Thomas	NED	
	Kinnear Ned	AUS	
	Brewer Cameron	AUS	
	Schmidt Richard	GER	
	Schodowski Zbigniew	POL	
	Lang Benjamin	FRA	
	Ritchie Daniel	GBR	
	Caianiello Andrea	ITA	
	Sansone Leopoldo	ITA	
James Ross	USA		

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Jin Doohwa	KOR	19
2-3	Jeong Jihoon	KOR	20
	Hill Alexander	AUS	
4-8	Moore Angus	AUS	21
	Demey Benoit	FRA	
	Verhoeven Thibaut	FRA	
	Park Keunhong	KOR	
9-11	Hack Austin	USA	22
	Brunet Benoit	FRA	
	Ocik Hannes	GER	
12-21	Gatti Tom	AUS	23
	Ellis George	AUS	
	Laidler Scott	AUS	
	Murray Brendan	AUS	
	Braun Anton	GER	
	Androdias Matthieu	FRA	
	Seong Jeonghwan	KOR	
	Liuzzi Emanuelle	ITA	
	Silveira Ian	USA	
	Puttmann Ambrose	USA	
22-32	Dethlefs Thomas	USA	24
	Guregian Nareq	USA	
	Nash George	GBR	
	Satch William	GBR	
	Szpakowski Michał	POL	
	Andrienko Daniil	RUS	
	Balandin Nikolay	RUS	
	Gritsenko Lev	RUS	
	Spoelstra Gerbren	NED	
	Roell Boudewijn	NED	
33-45	Viergever Govert	NED	25
	Drahotta Felix	GER	
	De Groot Sjoerd	NED	
	Knab Ruben	NED	
	Misyutkin Viktor	RUS	
	Droz hazhachikh Rostislav	RUS	
	Balandin Ivan	RUS	
	Munski Maximilian	GER	
	Johannesen Eric	GER	
	Reinelt Maximilian	GER	
Juszczak Piotr	POL		
Aranowski Krystian	POL		
Sbihi Mohamed	GBR		
Infimo Fabio	ITA		
Capelli Vincenzo	ITA		

Nasza ósemka była także jedyną wśród polskich załóg startujących w Igrzyskach w Londynie i w Mistrzostwach Świata w Chungju, w której nie zmieniono składu osobowego.

Cztery lata temu podczas Mistrzostw Świata w Poznaniu do medalu zabrakło jej 0,08 sek., ale też trzeba dopowiedzieć, że na Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie, gdzie zajęli piąte miejsce, awans do finału uzyskali pokonując w repasażu Chińczyków o 0,05 sek. Zawodnicy ósemki od trzech lat wyjeżdżają na imprezę główną z chęcią zdobycia medalu, którego jeszcze nigdy polska ósemka nie zdobyła w Mistrzostwach Świata czy Igrzyskach Olimpijskich. Tak było i tym razem. Zadaniem dla tej osady był medal, i to z trzech powodów:

- po pierwsze, o czym wspomniano, w polskiej ósemce pozostali wszyscy zawodnicy z Igrzysk Olimpijskich w Londynie, a więc ogromne doświadczenie
- po drugie jest to rok poolimpijski i zawsze w nim następują pewne zawirowania w reprezentacjach innych krajów. Między innymi zmiana pokoleniowa, część zawodników wraca do swoich powszednich zajęć, godząc pracę czy naukę z treningami
- po trzecie i nasi członkowie tej osady z roku na rok są co raz starsi

A więc jeżeli nie zdobyli medalu teraz to powstaje pytanie – kiedy?

Z drugiej strony nasza ósemka żadnej z trzech medalowych w Chungju osad w tym roku w znaczącej rozgrywce nie pokonała.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE POLSKIEJ ÓSEMKI				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	2	10	10
Puchar Świata	21-23.06 Eton	2	4	5
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	6	7	8

W wymienionych trzech tegorocznych startach:

- łącznie wystartowało 12 osad w tej konkurencji, w tym wszystkie startujące w Mistrzostwach Świata w Chungju z wyjątkiem Australii i Korei
- Polacy spotkali się w bezpośredniej walce z dziewięcioma państwami
- Ujemny bilans rywalizacji mieli z pięcioma ósemkami (GER, GBR, NED, FRA i USA)
- Dodatni bilans z czterema (ITA, CZE, BLR, RUS)
- Nie spotkali się bezpośrednio z dwoma (ESP, UKR)
- Nie pokazała się w tegorocznych wymienionych wyżej startach Australia i Kanada

Na początku bieżącego sezonu polska ósemka miała dwa niezłe starty, zajmując w Mistrzostwach Europy w Sewilli i Pucharze Świata drugie miejsca. W Sewilli chyba już tradycyjnie uległa Niemcom 1,31 sek. W Eton po prowadzeniu przez cały dystans na ostatnich chwytach ulegli najlepszym Anglikom o 0,43 sek. Trzeba jednak przyznać, że w obu tych startach obsada tej konkurencji nie była pełna. W Mistrzostwach Europy zabrakło oczywiście krajów tzw. zamorskich i Anglików, a w Pucharze Świata wystartowały tylko cztery nacje. Niestety optymizm przed Mistrzostwami Świata w Chungju zmaćił kolejny start w Pucharze Świata w Lucernie, gdzie nasza ósemka zakończyła start na szóstym miejscu ze stratą 9,14 sek. do zwycięskich w tym Pucharze Świata Amerykanów. Pewnym usprawiedliwieniem mógł być fakt sporego „rozgardiaszu” organizacyjnego pomiędzy Pucharem Świata w Eton i w Lucernie. Najpierw wspomniane już wcześniej Mistrzostwa Polski Seniorów w niezbyt fortunnie wyznaczonym terminie kolejnego weekendu po Eton. Zawodnicy startują w nich w załogach klubowych nieraz dość przypadkowo zestawionych, wynikających z wewnętrznej polityki danego klubu. Potem kilka dni przerwy przed wylotem do Henley na królewskie regaty, a tam do tego doszły kolejne niespodzianki. W trakcie transportu pomiędzy Eton i Henley została uszkodzona łódź, a do tego

już w pierwszym starciu pucharowym polska ósemka odpadła z rywalizacji. Kolejne przeniesienie i transport łodzi do Lucerny to kolejna przerwa i wykonywanie treningu zastępczego Niemcami - faworytami konkurencji oraz Holandią, Australią i Rosją. Zgodnie z prognozą Polska zajęła drugie, premiowane bezpośrednim awansem do finału miejsce. Uzyskali przy tym trzeci czas obu eliminacji. Minimalnie lepszy mieli jeszcze zwycięzcy drugiego przedbiegu – Anglicy.

Wiosłowanie w czasie tego wyścigu wyglądało na dobrze wykonaną robotę, Nie było kłopotów z uzyskaniem skutecznego tempa wiosłowania, a zawodnicy dobrze znieśli trudy wysiłku.

Bezpośredni awans do finału, tym bardziej, że nie był on ani przez moment całego dystansu zagrożony oraz uzyskanie trzeciego czasu końcowego spowodowały, że u wszystkich odżyły natychmiast nadzieje na zdobycie pierwszego historycznego medalu w męskiej ósemce w Mistrzostwach Świata Seniorów. Jednak na rozegranie finału trzeba było czekać aż pięć dni.

Ale w finale od startu do mety prowadzili Anglicy. Płynący na drugim miejscu, także od startu do mety Niemcy, pomimo świetnego finiszu na ostatniej pięćsetce (lepszy czas pięćsetki od Anglików o 1,95 sek.) nie odrobili dużych jak na tą konkurencję, bo aż 2,49 sek. strat z ostatniego odcinka pomiarowego 500m przed metą.

Trzeci Amerykanie pomimo słabego startu (VI m po 500m) w środku toru wykazali olbrzymią wolę walki i siłę. Już na półmetku znaleźli się na trzecim miejscu i tak w sposób niezagrażony dopłynęli do mety.

A Polacy? Polska ósemka także po nie najlepszym starcie (już któryś raz w decydującej rozgrywce), jednak nieco lepszym od ósemki USA dopiero po półmetku znaleźli się na czwartej pozycji. Niestety na drugiej, trzeciej i czwartej pięćsetce mieli dopiero czwarte ich czasy, co nie pozwalało na dalszy awans. Ostatecznie czwarte miejsce i kolejny zawód zawodników, trenera i sympatyków osady.

Co może być powodem, że pomimo zapewnień zawodników o super przygotowaniu i bojowym nastawieniu dzień wcześniej kolejny główny. Start finałowy nie do końca był udany. Z drugiej strony niejedna narodowa federacja wioślarska na świecie pragnęłaby mieć ósemkę na poziomie czwartego miejsca w Mistrzostwach Świata Seniorów.

W odpowiedzi na tak postawione pytanie można tylko snuć następujące teoretyczne rozważania.

- Po pierwsze możliwe, że jest to nasz poziom maksymalny. Wypracowany przez wiele lat wspólnym „zjeżdżeniem” osady na wielu zgrupowaniach wystarcza jedynie na drugą połowę finału A, a już brakuje na strefę medalową. Oczywiście może się zdarzyć, że polska ósemka zdobędzie gdzieś medal, ale czy to wystarcza na ustabilizowanie poziomu, aby na stałe zajmować jedno z miejsc medalowych?

Analizując starty w imprezach głównych angielskich zawodników wchodzących w skład ósemki w mniejszych typach łodzi to można by zdobytymi przez nich medalami obdzielić kilka reprezentacji, medalami, o których naszym zawodnikom z ósemki może się tylko pomarzyć. Podobnie jest z Niemcami na poziomie młodzieżowym czy juniorskim. Niemcy przegrali, a przecież wspomniano wcześniej kogo tam wsadzono. Między innymi siódmą olimpijską dwójkę bez sternika, a dla porównania polska najlepsza dwójka, która wygrywa ze wszystkimi dwójkami z ósemki na tych samych Igrzyskach była dziesiąta. Natomiast Amerykanie to przecież potencjalnie największa potęga na świecie. Uniwersytety amerykańskie, które mają po kilka czy kilkanaście składów ósemek. Rywalizują pomiędzy sobą przez prawie cały rok akademicki. Tam wiosłuje się praktycznie tylko w ósemkach i dla nich ósemki są najważniejsze. Przez co zawodnicy w ósemkach trenują na co dzień i przystosowują swoją indywidualną technikę do jazdy w ósemce i ósemki potrafią pływać.

A w Polsce?

W Polsce w Mistrzostwach Polski Młodzieżowych i Juniorów w tym roku wystartowały po cztery ósemki. W Mistrzostwach Polski Seniorów wystartowało wprawdzie sześć ósemek, ale dla wszystkich zawodników start w ósemce był startem

w drugiej lub trzeciej konkurencji. Natomiast tylko w nielicznych przypadkach w ósemkach szkoli się na co dzień zawodników. Ogólnie w naszym wioślarstwie brak jest prawdziwej rywalizacji i szkolenia w ósemkach, a z drugiej strony oczekujemy wszyscy medalu w tej trudnej konkurencji.

- Po drugie można się zastanawiać czy nasze środowisko jest gotowe do zaakceptowania innego sposobu doboru zawodników do ósemki. Niekoniecznie z samych najlepszych zawodników w małych typach łodzi czyli indywidualnie. A może nie raz do ósemki powinni wsiąść zawodnicy potrafiący tą bardzo szybką w torze łódź „przepychać”. Co do takiego podejścia można mieć wątpliwości znając problemy trenerów reprezentacji młodzieżowej Mariusza Szumańskiego czy seniorskiej Wojciecha Jankowskiego. Ilu to już zawodników i ich trenerów poobrażało się na nich, kiedy wysadzali kogoś z ósemki reprezentacyjnej.
- Po trzecie nasza ósemka do startu w Mistrzostwach Świata przygotowana była bardzo dobrze, co potwierdzały przejazdy kontrolne, odczucia zawodników i zapewnienia trenera. Zgodnie z założoną taktyką w wyścigu finałowym osada miała trzymać się czołówki i zaatakować w drugiej części dystansu. Niestety została na pierwszych chwytach startowych, czego nie było w przedbiegu. Pozostaje więc pytanie, czy niektórzy zawodnicy potrafią funkcjonować w warunkach maksymalnego stresu startowego. Kiedy przeciwnicy uciekli ze startu zabrakło na pewno natychmiastowej decyzji o zmianie ustalonej taktyki. Z pewnością w torze to rola sternika. Zabrakło odpowiednio dobranego tempa i rytmu wiosłowania. Tempo wiosłowania wynikało z szybszego podjazdu, a nie z siły przeciągnięcia w wodzie. Przy tak nieudanym rozpoczęciu wyścigu wszystkie spotkania, narady i ustalenia „wzięły w przysłowiowy łeb”. Możliwe, że występuje w osadzie paraliż myśli i ruchów wynikający z przemotywowania, bo jedynie przy maksymalnym zrealizowaniu założeń w finale można było myśleć o zdobyciu brązowego medalu.

Obecnie trwa realizacja zasady zawartej w porzekadle, że sukces ma wielu ojców, a porażka jest sierotą (czytaj trenerem). Zmiana może być dla niektórych ogromnym zaskoczeniem. Każdy musi się zastanowić co będzie jak nastąpi zmiana nie tylko trenera, ale i niektórych zawodników w składzie całej osady. Czy wszyscy są przygotowani na pełną zmianę koncepcji, a nie tylko trenera.

III. DWÓJKA BEZ STERNIKA MĘŻCZYZN M2-

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Gutorski Wojciech	31 lat	Lotto Bydgoscia
Godek Jarosław	32 lata	AZS AWFis Gdańsk

Trener prowadzący w reprezentacji:
Witold Sroga

Trenerzy klubowi:

Marian Drażdżewski – Lotto Bydgoscia
Witold Sroga – AZS AWFIS Gdańsk

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

V-VIII miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Final A

Ostateczny wynik:

V miejsce

W tej konkurencji zgłoszono 21 dwójek. Zgodnie z regulaminem międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA przy tej ilości zgłoszeń rozegrano cztery przedbiegi, z których zwycięzcy awansowali bezpośrednio do półfinałów, a następnie cztery repasaże, z których po dwie pierwsze osady uzupełniały stawkę półfinałową. Z państw, które miały swoje osady w tej konkurencji w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie tylko Grecy nie wystawili swojej dwójki do Mistrzostw Świata w Korei. Cztery osady – Nowa Zelandia (Mistrz Olimpijski), Francja (Wicemistrz Olimpijski), Polska (X miejsce w Londynie) wystartowały w Chungju w niezmienionych składach. W innych załogach; Holendrzy zgłosili dwójkę złożoną z zawodników ubiegłorocznej piątej ósemki Igrzysk w Londynie, a w dwójce angielskiej płynął zawodnik z brązowej ósemki olimpijskiej. Pozostałe dwójki to załogi nowe, w których wiosłowali zawodnicy w większości próbujący swojego szczęścia w nowych zestawieniach lub nowej konkurencji.

Ta konkurencja ma obecnie swoich zdecydowanych faworytów – dwójkę rewelacyjnych Nowozelandczyków Eric Murray – Hamish Bond. Niektórzy nawet mówią na nich, że to „galakticos” w wioślarstwie. Przed każdym wyścigiem, w którym startują z góry jest pewne, że przeciwnicy mogą tylko marzyć o ich pokonaniu, a w rezultacie muszą się zadowolić co najwyżej drugim miejscem. Jest to osada, która wygrała wszystkie imprezy główne w ciągu ostatnich pięciu lat. Zresztą w tym okresie tylko przez pierwsze trzy lata jedynymi, którzy nawiązywali z nimi równorzędną walkę byli Anglicy Peter Reed z Andrew Triggs-Hodge. Jednak i oni ostatecznie zrezygnowali. Nie widząc szans na pokonanie wspianiałych przeciwników w ubiegłym roku wsiedli do czwórki bez sternika i w niej zdobyli złoty medal olimpijski, choć w samej przysłowiowej „jaskini lwa” podczas Mistrzostw Świata 2010 roku w Nowej Zelandii byli tego celu blisko, ulegając w finale tylko 0,32 sek. Podobnie w tym roku, obaj wsiedli do ósemki i to Anglicy, o czym pisano wcześniej zdetronizowali w niej Niemców. Nowozelandczycy byli w tym roku jedyną męską osadą, a jedną z trzech w ogóle, która obroniła złoty medal zdobyty w Igrzyskach Olimpijskich.

Wygrali bezapelacyjne o 6,76 sek., uzyskując przy tym najlepsze rezultaty na poszczególnych pięćsetkach. Drudzy byli podobnie jak na Igrzyskach w Londynie ci sami Francuzi, a trzeci Holendrzy, którzy wysiedli z olimpijskiej ósemki. Medalowe osady w tej konkurencji są łącznie o najwyższej średniej wieku ze wszystkich. Nowa Zelandia – średnia wieku 29 lat, a Francuzi i Holendrzy po 30 lat. W tej konkurencji wiosłuje również Serb Nikola Stoič, jeden z dwóch najstarszych zawodników wiosłujących na tych mistrzostwach świata. Niestety do grupy najstarszych osad należy również polska dwójka.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	28,0	26,67	29,25	27,92
2013	29,0	29,67	28,5	26,43

Z powyższego zestawienia wynika, że w tej konkurencji jako jedynej po Igrzyskach Olimpijskich w Londynie obniżenie średniej wieku konkurencji oraz finalistów jest nieznaczne, natomiast w strefie medalowej nastąpił zdecydowany wręcz wzrost, aż o 3 lata.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1-2	POL	31,5	5
	SRB		9
3-4	FRA	30	2
	NED		3
5-6	NZL	29	1
	GER		10
7-8	CAN	27,5	17
	MEX		16
9	ARG	27	11
10-11	AUS	26,5	13
	KAZ		20
12	ESP	26	4
13	RUS	25	18
14-17	ITA	24,5	6
	GBR		7
	RSA		8
	HUN		12
18-19	KOR	23,5	19
	USA		14
20	ROU	22,5	15
21	MAS	20,5	21 – ost.

Średnia konkurencji
26,43

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Stoič Nikola	SRB	39
2	Godek Jarosław	POL	32
3-6	Gutorski Wojciech	POL	31
	Blink Rogier	NED	
	Murray Eric	NZL	
	Vanknotsenburg Steven	CAN	
7-9	Naruhn Filip	GER	30
	Chardin Germain	FRA	
	Mortelette Doriom	FRA	
10	Steenman Mitchel	NED	29
11-13	Castaldo Mateo	ITA	28
	Sieber Andre	GER	
	Loliger Salas Patrick	MEX	
14-20	Goudraye Bryn	AUS	27
	Tejada Rios Leopoldo	MEX	
	Bond Hamish	NZL	
	Vela Maggi Pau	ESP	
	Ivan Jaquin	ARG	
	Murillo Rodrigo	ARG	
	Feklistov Grigoriy	KAZ	

Najmłodsi zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Gontam Tader Andrei	ROU	20
	Rusli Mohd Adil	MAS	
3-4	Abuhsan Mohd Anif	MAS	21
	Di Costanzo Marco	ITA	
5	Choi Do-Sub	KOR	22
6-8	Britain Lavrence	RSA	23
	Cook Oliver	GBR	
	Karwoski Aleksander	USA	
9-12	Juhasz Adrian	HUN	24
	Di Santo Michael	USA	
	Bedik Nanad	SRB	
	Crowley Spencer	CAN	
13-18	Lee Seonsoo	KOR	25
	Sigurbjonnsson B. Alexander	ESP	
	Chaukin Alexander	RUS	
	Pshenichnikov Yuriy	RUS	
	Simon Jr. Bela	HUN	
	Strungaru Jonel	ROU	
19-22	Foad James	GBR	26
	Keeling Shaun	RSA	
	Flimonov Dimitriy	KAZ	
	Mcrae James	AUS	

Polska dwójka bez sternika Godek-Gutorski w niezmienionym składzie wiosłuje już drugi sezon przygotowując się do startu tylko w tej konkurencji. Od dwóch też lat jest najlepszą naszą osadą w tej konkurencji.

W ubiegłym roku zdobyli kwalifikacje do Igrzysk Olimpijskich w Londynie. Jednak tam, pomimo poprawienia w eliminacjach najlepszego historycznie polskiego czasu w tej konkurencji, rozczarowali. Pomimo buńczucznych zapowiedzi zajęli ostatecznie X-te miejsce.

W tym roku rozpoczęli sezon międzynarodowy bardzo dobrze. Dwa srebrne medale w Sewilli i w Eton dawały nadzieję na ewentualną walkę o miejsce medalowe w Mistrzostwach Świata w Korei. Niepokoiła jedynie odległość w Pucharze Świata w Eton do najlepszych obecnie na świecie w tej konkurencji Mistrzów Olimpijskich z Nowej Zelandii (15,73 sek.). Niestety w Lucernie Polacy przechodzili wyraźne załamanie formy – z czterech wyścigów aż w trzech przytynęli na ostatnim miejscu, praktycznie nie walcząc o premiowane miejsca.

+28,63 sek. do zwycięskich Niemców w przedbiegu,

+20,30 sek. do zwycięskich Nowozelandczyków w półfinale,

+9,56 sek. do drugiej osady z Południowej Afryki zwyciężającej w Finale B.

Jedynie bardzo wyrównana walka w repasażu pozwalała przedłużać nadzieję na dobry wynik w Mistrzostwach Świata w Korei. Przegrana w tym wyścigu 0,06 sek. z bardzo mocnymi Holendrami i zwycięstwo o 0,61 sek. z Białorusią pozwoliło uniknąć osadzie V-ce Mistrzów Europy kompletnego „blamażu” w postaci nie zakwalifikowania się do półfinału i startu jedynie w finale C Pucharu Świata w Lucernie.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE POLSKIEJ DWÓJKI				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	2	11	11
Puchar Świata	21-23.06 Eton	2	8	11
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	XI	16	20

W wymienionych trzech regatach:

- łącznie wystartowały osady z 23 państw
- Polacy spotkali się w bezpośredniej walce w torze z 19-toma osadami
- Ujemny bilans rywalizacji mieli z pięcioma państwami (NZL, AUS, SRB, RSA, NED)
- Remisowy bilans z trzema (FRA, ITA, ARG), z tym, że Francja i Włosi próbowali w różnych startach różne składy osad, czasem całkowicie odmienne
- Dodatni bilans z 11-toma państwami (GER, GRE, HUN, CRO, ROU, CHN, AZE, BLR, MEX, USA, GBR)
- Polacy nie spotkali się w sezonie przed Mistrzostwami Świata z silną Hiszpanią, która pechowo nie weszła do finału Mistrzostw Europy, ale w Lucernie znalazła się na trzecim miejscu

W przedbiegu Mistrzostw Świata w Korei polska dwójka trafia do jednego wyścigu właśnie między innymi z Hiszpanami i Serbami oraz Rosją, zwyciężcą tegorocznej Uniwersjady w Kazaniu. Po ostatnich startach w Pucharze Świata faworytem wydawała się być Hiszpania oraz Mistrzowie Europy Serbowie. Osada Gutorski-Godek po ostatnim fatalnym starcie w Lucernie popłynęła ten wyścig bardzo niepewnie i asekuracyjnie, oczekując w każdym momencie kryzysu formy. Od startu do mety prowadzili dynamicznie wiosłujący rewelacyjni Hiszpanie. Bezapelacyjnie zdobyli bezpośredni awans do półfinału, będąc najlepszymi we wszystkich pięćsetkach toru. Zaskoczeniem tego wyścigu była słabsza postawa Mistrzów Europy Serbów, jednak jak się później okazało nie było to przypadkiem, gdyż skończyli oni swoje starty w

Mistrzostwach Świata dopiero na dziewiątym miejscu. Pozytywnym przedbiegu było to, że nasza dwójka przekonała się, że jest w dobrej dyspozycji fizycznej i technicznej, i że osady światowej czołówki nie odjeżdżają im w trakcie dystansu z taką łatwością jak to miało miejsce w ostatnim Pucharze Świata. Był to więc bardzo ważny bieg dla psychologii startowej tej załogi. Osiągnęli siódmy czas czterech przedbiegów z tym, że cztery dwójki – Holandię, Węgry, Serbię i Polskę dzieliły jedynie setne sekundy. Swój prymat w konkurencji już na etapie przedbiegów pokazali Nowozelandczycy, uzyskując najlepszy rezultat. Lepszy o 8,14 sek. od kolejnych na mecie w swoim przedbiegu Anglików, a 5,31 sek. od kolejnego najlepszego czasu, który osiągnęli Hiszpanie – zwycięzcy przedbiegu, w którym startowali Polacy. W kolejnej fazie eliminacji w wyścigu repasażowym nasza dwójka odniosła wreszcie zwycięstwo, tocząc na całym dystansie twardy bój z osadą angielską. Nieoczekiwanie na samym finiszu do walki o awans do półfinałów włączyła się raczej przeciętna dwójka Australii (16-ty rezultat przedbiegów i ostatecznie 13-te miejsce w mistrzostwach). Para Godek-Gutorski zwyciężając uzyskała najlepszy czas czterech rozegranych repasaży. Rozegrali dobry bieg, obejmując po starcie prowadzenie, którego nie oddali do końca, utrzymując cały czas kontrolę nad przeciwnikami, reagując odpowiednio na wszystkie ataki rywali.

W kolejnej fazie eliminacji trafili do półfinału, w którym co ważne nie było osady Nowej Zelandii. Stwarzało to pewien psychiczny bufor, że walka może toczyć się o trzy, a nie o dwa premiowane awansem do finału miejsca, gdyż pierwsze miejsce teoretycznie z góry zarezerwowane było dla Mistrzów Olimpijskich. W swoim półfinale polska dwójka za przeciwników miała między innymi Włochów i Hiszpanów, a więc drugą i trzecią dwójkę ostatniego Pucharu Świata w Lucernie oraz inne nieco słabsze w tym sezonie nacje (Argentynę, Niemcy, Południową Afrykę). Za to w drugim półfinale zebrała się sama tzw. „śmietanka” tej konkurencji – Mistrzowie Europy Serbowie i wszyscy późniejsi medaliści – Nowa Zelandia, Francja i Holandia oraz Angliki, którzy na całe szczęście dla Polaków nie potrafili ich pokonać w repasażu.

Wyścig półfinałowy nasza dwójka rozegrała w sposób wręcz „profesorski”. Rozpoczęła spokojnie, nie tracąc dystansu do czołówki. Na półmetku pięć osad mieściło się w 2,87 sek. Natomiast za półmetkiem rozpoczął się koncertowy atak polskiej osady. Miała najlepsze z całej stawki obie pięćsetki (trzecią i czwartą) i wskutek tego zwyciężyła w całym półfinale, osiągając jednak dopiero czwarty rezultat obu wyścigów. Ale różnica do trzeciego rezultatu Holendrów wynosiła jedynie 0,21 sek. Powstała więc nadzieja na walkę o medal. Tym bardziej, że w trakcie całego sezonu wygrywali już ze wszystkimi dwójkami, które awansowały do finału, oczywiście poza „galaktyczną” Nową Zelandią.

Niestety w dniu rozgrywania finałów zmienił się kierunek wiatru na przeciwny, wiejący ze zmienną siłą. Nasi zawodnicy wierzyli w swoją medalową szansę i ostro zaatakowali od startu. Natomiast stosunkowo spokojnie ze startu ruszyli faworyci z Nowej Zelandii, stąd różnica po 500m wynosiła pomiędzy dwójkami tylko 0,8 sek. Pomiedzy Nową Zelandią, a Polską znaleźli się jeszcze Hiszpanie, znani z bardzo dynamicznej jazdy od startu. Jednak już na półmetku okazało się, że było to zbyt mocne otwarcie tego wyścigu przez polską dwójkę. Drugą pięćsetkę mieli najslabszą z całej stawki, co od razu poskutkowało spadkiem z trzeciego na piąte miejsce i stratę do rozpędzających się Nowozelandczyków aż 5,63 sek. Ale do drugich w tym miejscu Francuzów strata wynosiła jeszcze jedynie 1,58 sek., a do trzecich Holendrów 0,46 sek. Tak więc w tym momencie toru szansa na medal była całkiem realna. Za półmetkiem Polacy próbowali wprawdzie jeszcze zaatakować, ale było to mało skuteczne. Wyszli na czwarte miejsce przed Hiszpanów, ale ci na finiszu momentalnie skontrolowali, a Polakom zabrakło już sił na odparcie tego ataku.

Ostateczne piąte miejsce dwójki Gutorski-Godek przed Mistrzostwami Świata każdy wzięłyby „w ciemno”, szczególnie po ostatnim starcie w Pucharze Świata w Lucernie, a tak w miarę rozwoju sytuacji na samych mistrzostwach po tym finale pozostał pewien niedosyt.

Nasza dwójka popełniła jednak pewien błąd techniczny jeszcze przed startem. Nie zaryzykowała i przy zmianie kierunku wiatru na przeciwny nie zmieniła przekładni na wiośle.

Mimo prób podniesienia tempa na drugim odcinku płynęli bardzo ciężko i podobnie na finiszu. Można się też zastanawiać porównując taktykę biegu półfinałowego z finałowym czy nie za ostro rozpoczęli wyścig finałowy. A może po prostu takie były ich możliwości w tych mistrzostwach.

Start polskiej dwójki bez sternika w tych mistrzostwach należy uznać za bardzo udany, a nawet historyczny. Był to przecież pierwszy strat polskiej osady w finałach tej konkurencji Mistrzostw Świata czy Igrzysk Olimpijskich po 38 latach. W trakcie Mistrzostw Świata w Korei polska dwójka Godek-Gutorski wykazała się bardzo dobrą dyspozycją i wolą walki, oraz potwierdziła przynależność do ścisłej czołówki światowej. Zawodnicy są najstarszą osadą w tej konkurencji, jak też najstarszej w polskiej reprezentacji, ale pomimo tego jest jeszcze szansa na poprawę swojej dyspozycji. Kluczem może być prawidłowo przepracowany okres przygotowawczy, pełna samokrytyczna samokontrola obu zawodników i bardziej pozytywne spojrzenie na świat.

IV. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM2x

Skład osady:

Jankowski Miłosz
Mikołajczewski Artur

Wiek:

23 lata
23 lata

Klub:

AZS AWFIS Gdańsk
Gopło Kruszwica

Trener prowadzący w reprezentacji:

Robert Sycz

Trenerzy klubowi:

Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk
Kazimierz Naskręcki – Gopło Kruszwica

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

V-VIII miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Finał A

Ostateczny wynik:

VIII miejsce

Do konkurencji zgłoszono podobnie jak w dwójce bez sternika 21 osad, a więc zastosowano ten sam system eliminacji. W ubiegłym roku w wyniku kwalifikacji przedolimpijskich do Igrzysk dopuszczono 20 państw. Z federacji mających swoje osady w tej konkurencji w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie tylko osiem zdecydowało się wystawić je także w Mistrzostwach Świata w Chungju. Natomiast z osad, które wystartowały w finale Igrzysk Olimpijskich 2012 roku tylko

jeden zawodnik wystartował także w tym roku w tej konkurencji. Był nim Lars Hartig z niemieckiej dwójki, która w Londynie zajęła szóste miejsce, w tym roku z nowym partnerem zajęła piąte miejsce. W całej konkurencji nastąpiły ogromne rozszady w poszczególnych osadach. Łącznie w tegorocznych Mistrzostwach Świata wystartowało tylko pięciu zawodników, którzy startowali w tej konkurencji także w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie. Po jednym zawodniku z Niemiec, Włoch i Grecji oraz pełen skład dwójki norweskiej, która w Igrzyskach była dziewiąta. W tym przypadku cierpliwość i wytrwałość norweskich trenerów, a przede wszystkim samych zawodników została wynagrodzona, bo to właśnie oni zdobyli złoty medal Mistrzostw Świata w Chungju. Dwójki Szwajcarów, Anglików i Holendrów stworzono z zawodników startujących w czwórkach bez sternika wagi lekkiej. Szwajcarzy – srebrni na deblu w Korei w Igrzyskach w Londynie w czwórce zajęli piąte miejsce. Anglicy – brązowi na deblu w tym roku w Londynie na czwórce zajęli drugie miejsce, przegrywając złoty medal na finiszu o 0,25 sek., a Holendrzy, którzy w Korei na deblu wagi lekkiej zajęli siódme miejsce, w Igrzyskach w Londynie w składzie czwórki wagi lekkiej byli na szóstym miejscu w finale.

W związku z tak dużymi zmianami personalnymi nastąpiło również poważne obniżenie średnich wieku w poszczególnych grupach.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	31,5	29,67	27,42	28,45
2013	25,0	25,33	24,17	23,17

Najwyraźniej widać, że w tej konkurencji nastąpiła po Igrzyskach w Londynie zmiana pokoleniowa. Najmniejsze obniżenie średniej wieku jest wśród grupy finalistów, ale to ponad 2 lata.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	PHI	30,0	17
2	JPN	27,5	13
3	BRA	26,0	14
4-5	GBR SUI	25,5	3 2
6-7	NOR NED	25,0	1 7
8	ITA	24,0	4
9	DEN	23,5	11
10-11	GER PAK	23,0	5 21-ost.
12-15	USA UKR VIE POL	22,5	12 10 16 8
16	GRE	22,0	6
17-18	VAN AUT	21,5	19 9
19	KOR	20,0	15
20	MAS	17,0	20
21	CHN	16,5	18

Średnia konkurencji
23,17

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Amposta Alvin	PHI	35
2	Hamada Juta	JPN	30
3-4	Chambers Richard Gyr Mario	GBR SUI	28
5	Nazario Diego	BRA	27
6	Ruta Pietro	ITA	26
7-13	Muda Vincent Muda Tycho Brun Kristoffer Strandli Are Ilas Edgar Ikeda Yuki Silva Alison	NED NED NOR NOR PHI JPN BRA	25
14-16	Jensen Stefen Muhammad Sufyan Nguyen Van Linh	DEN PAK VIE	24

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Zhang En Abdullah Muhammad Faris	CHN MAS	16
3	Zhang Julin	CHN	17
4	Abdullah Muhammad Faiz	MAS	18
5	Kim Donghyeon	KOR	19
6	Sieber Paul	SUI	20
7-10	Pham Minh Chinn Teilemb Luigi Giannaros Spyridon Kim Seonhyeon	VIE VAN GRE KOR	21
11-16	Mahmood Ahmad Kowalow Stanislaw Mikołajczewski Artur Trojan Nicholas Hivird Kevin Mucheletti Andrea	PAK UKR POL USA VAN ITA	22
17-26	Steinhuebel Konstantin Hartig Lars Bendsen Andrej Chambers Peter Magdanis Panagiotis Schuerch Simon Meyer Christopher Sieber Bernard Khamara Igor Jankowski Miłosz	GER GER DEN GBR GRE SUI USA AUT UKR POL	23

W tej konkurencji historycznie Polska ma największe osiągnięcia. Dwójka Sycz-Kucharski jako jedyna zdobyła dwa złote medale olimpijskie (Sydney i Ateny). Konkurencja, która rozegrana została w Londynie po raz piąty nie miała innych takich zawodników. I to z pewnością zobowiązuje naszych kolejnych reprezentantów do sukcesów, tym bardziej, że obecnym trenerem następców jest właśnie Robert Sycz. Dwójka Mikołajczewski – Jankowski wiośluje i startuje wspólnie już drugi sezon. Wyłonionej w rywalizacji przed sezonem ubiegłego roku pod kątem dodatkowych kwalifikacji olimpijskich w Lucernie nie udało się wejść do finałowej rozgrywki. Później jednak zdobyli srebrny medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata w Trokach i złoty medal wspólnie z M. Stańczukiem i A. Sobczakiem w nieolimpijskiej konkurencji – czwórce podwójnej wagi lekkiej w Mistrzostwach Świata Seniorów w Płowdiw.

W bieżącym sezonie po kolejnej ostrej rywalizacji wewnętrznej trener Sycz postawił na ten sam zestaw zawodników.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE POLSKIEJ DWÓJKI PODWÓJNEJ				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	7	22	22
Puchar Świata	21-23.06 Eton	1	13	15
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	5	18	19

W wymienionych tegorocznych startach:

- Łącznie wystartowało 31 państw
- Polacy spotkali się w bezpośredniej walce przed Mistrzostwami Świata z 21 osadami
- Ujemy bilans rywalizacji mieli z pięcioma (ITA, GBR, FRA, SUI, NOR)
- Remisowy bilans z dwoma (GRE i AUT)
- Dodatni bilans z 13-ma (BUL, RUS, BRA, DEN, JPN, NED, UKR, TUR, IRL, POR, HUN, USA, ARG, GER)

Po źle rozegranych taktycznie Mistrzostwach Europy Seniorów w Sewilli (VII miejsce) i kolejnych wewnętrznych kwalifikacjach przyszło niespodziewane zwycięstwo w Pucharze Świata w Eton. Niestety po tych regatach przyszły także nieoczekiwane problemy zdrowotne szlakowego Miłosza Jankowskiego. W trzecim Pucharze Świata w Lucernie zastąpił go ten trzeci - rezerwowo Mariusz Stańczuk i osada także w mocno obsadzonych zawodach znalazła się w finale na piątym miejscu. Widać z tego, że polska załoga w tej konkurencji ma możliwości, charakter i stać ją na wiele. Cała trójka – zawodnicy i trener są bardzo ambitni i będą chcieli udowodnić, że wynik w Eton nie był przypadkiem, co jeszcze bardziej może w przyszłości podnieść skuteczność tej osady.

W przedbiegu Mistrzostw Świata w Korei polska dwójka znalazła się w jednym wyścigu z reprezentacjami Holandii, Ukrainy, Wietnamu i Pakistanu. Z osadami Ukrainy i Holandii polska dwójka już się w trakcie sezonu spotykała. Z Ukrainą dwukrotnie i dwukrotnie wygrała, a z Holandią aż pięciokrotnie i ostateczny bilans spotkań w stosunku 3:2 był również na korzyść Polaków. Natomiast Wietnam i Pakistan są to osady, które z reguły nie liczą się w walce o wysokie lokaty. Do półfinału awans zdobywała tylko jedna dwójka, a więc zadanie mogło być tylko jedno – zwycięstwo w tym przedbiegu, co jak widać z powyższych wyliczeń było całkowicie realne. Niestety para Mikołajczewski-Jankowski nie potrafiła go zrealizować. Po słabym starcie i bardzo wolnych pierwszych 500m (dopiero 11 czas pierwszej pięćsetki wśród wszystkich 21 osad startujących w tej konkurencji) pozwolił Holendrom objąć prowadzenie z dość znaczną przewagą, która do mety tylko się powiększyła. Zawodnicy przez całą długość toru nie przeprowadzili żadnej próby dogonienia rywali, a z drugiej strony ambitnie jadący Holendrzy kontrolując naszą dwójkę na to im nie pozwalała. Na pięćset metrów przed metą Polacy mieli szósty czas wszystkich przedbiegów, a na mecie czwarty. Natomiast dwójka Holendrów ostatecznie miała drugi czas wszystkich przedbiegów, tylko 0,6 sek. słabszy od najlepszych na tym etapie Szwajcarów. Można więc stwierdzić, że był to bardzo szybki wyścig nie pozwalający na zastosowanie największej broni polskiej dwójki czyli finiszu. A może po analizie Pucharu Świata w Eton, gdzie właśnie końcowym finiszem nasza osada wygrała całe regaty, taki był właśnie plan taktyczny holenderskiej dwójki. W rozstawieniu wyścigów repasażowych uśmiechnęło się do osady niesamowite szczęście. Przy dwóch awansujących do półfinału osadach przeciwnikami Polaków byli Duńczycy, z którymi w tym sezonie ile razy się spotkali tyle razy wygrali (razem trzykrotnie) oraz chińscy juniorzy i przedstawiciele Vanuatu – państwa, którego bez pomocy encyklopedii mało kto wie gdzie jest położone. Powtórnie zadaniem więc było tylko zwycięstwo w tym repasażu. Taktyka na wyścig zakładała mocne wyjście ze startu Duńczykom i kontrolowanie biegu do mety. Zgodnie z planem wyścig od początku przebiegał pod dyktando polskiej dwójki. Przez $\frac{3}{4}$ toru (po pierwszej pięćsetce przewaga Polaków wynosiła 3,33 sek.) zachowywana była przewaga ok. 2 sek. Ale i Duńczycy tym razem pokazali bardzo ambitną walkę w torze. Stąd ten repasaż był zdecydowanie najszybszy ze wszystkich w tej konkurencji, a Polska i Dania osiągnęły dwa najlepsze rezultaty. Przed półfinałem, po analizie przeciwników i ich wspólnych startów z polską dwójką wydawało się, że faworytami byli Szwajcarzy oraz Włosi, a z Grekami powinniśmy walczyć o trzecie, premiowane awansem do finału A miejsce. W tym sezonie bilans spotkań bezpośrednich był z grecką dwójką remisowy. Obie dwójki odniosły po jednym zwycięstwie. Załogi USA i Ukrainy były w tym roku raczej słabszymi, nie mającymi większych szans na włączenie się do walki o awans do finału. Zadaniem wyznaczonym dla pary Mikołajczewski-Jankowski było wiosłowanie w grupie od startu na równi lub nieznacznie przed Grekami w pierwszej części i stopniowe oddalanie się od rywali z Grecji w drugiej połowie dystansu. Po starcie wszyscy przeciwnicy ustawili się w kolejności, zgodnie z teoretycznymi przewidywaniami. Niestety nasza dwójka nie realizowała założonej taktyki. Na drugim chwycie startowym szlakowy złapał „raka”, co spowodowało przytrzymanie łodzi i utratę rytmu. Kiedy zawodnicy powrócili do rytmicznego wiosłowania ich strata wynosiła około jedną długość łodzi. Rozpoczęli więc paniczny pościg za prowadzącą stawką. Po pierwszych 500m zajmowali 6 miejsce, a na 1000 i 1500m byli na czwartym miejscu ze stratą 1,51 i 1,47 sek. W ostatniej pięćsetce zainicjowali szaleńczy finisz i nawet 250m przed metą wysunęli się na 3

pozycję, wyprzedzając nieznacznie Greków. Jednak na ostatnich 60m Polacy zapłacili cenę za odrabianie strat, opadli z sił i zostali wyprzedzeni przez kontratakujących i finiszujących Greków. Ostatecznie polska załoga nie awansowała do finału A, zajmując 4 miejsce ze stratą 0,41 sek. do premiowanego trzeciego miejsca. Osada zakończyła półfinał z dobrym czasem 6:17.52. Porównując rezultaty obu półfinałów widać jak szybki był półfinał z udziałem Polaków. Wszystkie cztery pierwsze dwójki miały lepsze rezultaty od zwycięzców drugiego półfinału – Anglików (czwarcy Polacy lepszy rezultat od pierwszych Anglików o 0.87 sek.). Można więc zaryzykować postawienie tezy, że niewybaczalny błąd popełniony na starcie wyścigu półfinałowego zaważył na ostatecznym awansie do finału A polskiej dwójki wagi lekkiej. Pozostał więc ku ogromnej rozpaczy zawodników i pierwszego w karierze trenerskiej rozczarowania trenera Roberta Sycza tylko finał B.

W finale B wraz z Polską do rywalizacji stanęły omawiane już wcześniej Holandia, Dania, Ukraina i USA oraz Młodzieżowi Mistrzowie Świata z ubiegłego roku – Austriacy. Ci sami, którzy wygrali w nich w finale z tą samą polską dwójką. Zadaniem postawionym po raz trzeci w Mistrzostwach Świata w Chungju było zwycięstwo w biegu. Taktyka zakładała przede wszystkim wykonanie dobrego startu i utrzymanie się w czołowej stawce w pierwszej części dystansu, a potem stopniowe wysuwanie się na prowadzenie przed rozpoczęciem finiszu. Zawodnicy realizowali zadanie zgodnie z założeniami, prowadząc przez $\frac{3}{4}$ dystansu. Z analizy międzyczasów można zauważyć, że było to wykonane zbyt dużym wydatkiem energetycznym, gdyż wyraźnie widać, że na trzeciej i czwartej pięćsetce nieco osłabli i nie mieli sił przeciwstawić się ostro atakującym z czwartej pozycji Holendrom. Inicjatorami tak ostrego wyścigu w pierwszej połowie dystansu byli niedoceniani dotąd Amerykanie i wspomniani Austriacy. Amerykanie wprawdzie sił mieli tylko na 1000m, gdyż ostatecznie skończyli na ostatnim miejscu finału B, a ambicjonalne zeszłoroczne „zaszłości” z dwójką Austrii nie pozwoliły Polakom ich lekceważyć. Skorzystali na tym z pewnością Holendrzy i drugi raz w tych mistrzostwach pokonali naszych reprezentantów. Dwójka Mikołajczewski–Jankowski nie wygrała wprawdzie finału B, ale zrewanżowała się Austriakom za zeszłoroczne Młodzieżowe Mistrzostwa Świata, oraz zeszło- i tegoroczne Mistrzostwa Europy Seniorów.

Polska osada ostatecznie ukończyła rywalizację w Mistrzostwach Świata na ósmym miejscu, pozostawiając niedosyt i nie spełniając pokładanych w niej nadziei, którą była nawet walka o medal. Być może, że tak wysokie nadzieje były dla tych młodych jeszcze zawodników zbyt ambitne. Jednak w przyszłości zawodnicy muszą nauczyć się różnej taktyki rozgrywania biegów. Bez niepotrzebnej wiary jedynie w swój „fantastyczny” finisz, który podczas tych zawodów okazał się nieskuteczny. Taka taktyka, co pokazały tegoroczne Mistrzostwa Świata, bywa zgubne, a przede wszystkim łatwa do rozszyfrowania i zneutralizowania. Mimo to, trzeba jednoznacznie stwierdzić, że jest w tej osadzie duży potencjał i w przyszłości może osiągać nawet najwyższe sukcesy.

V. CZWÓRKA BEZ STERNIKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM4-

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Cięszkowski Paweł	24 lata	AZS Szczecin
Zagórski Tomasz	22 lata	AZS Szczecin
Borchardt Przemysław	23 lata	AZS AWFIS Gdańsk
Pawłowski Łukasz	30 lat	AZS UMK Energa Toruń

Trener prowadzący w reprezentacji:

Piotr Buliński

Trenerzy klubowi:

- Piotr Kula – AZS Szczecin
- Piotr Buliński – AZS AWFIS Gdańsk
- Mariusz Szumański – AZS UMK Energa Toruń

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

VI-VIII miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Finał A

Ostateczny wynik:

VIII miejsce

W tej konkurencji wystartowało 18 czwórek. Zgodnie z systemem eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA rozegrano trzy przedbiegi, z których po dwie pierwsze czwórki awansowały do półfinału, a następnie dwa repasaże, z których z kolei po trzy pierwsze osady uzupełniały dwa półfinały.

W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie startowało 13 czwórek. Z państw, które miały swoje czwórki wagi lekkiej w Londynie tylko Chińczycy (X miejsce w Igrzyskach) i Szwajcarzy (V miejsce w Igrzyskach) nie zgłosili osad w tej konkurencji do tegorocznych mistrzostw świata. Jedyne Czesi wystartowali w tym roku w pełnym składzie olimpijskim. Z drugiej zaś strony Australijczycy i Włosi wystawili całkiem nowe czwórki. Duńczycy i Południowa Afryka dokonała po jednej zmianie, a Francuzi i Amerykanie po dwie zmiany. Anglicy, Holendrzy, Niemcy i Polska wymienili w swoich osadach po trzech zawodników w stosunku do składu olimpijskiego. Iluzorycznie na tych zmianach najlepiej wyszli Duńczycy, którzy z trzeciego miejsca awansowali na tron mistrzowski. Pomimo, że z tej osady ubył charyzmatyczny szlakowy Eskid Ebbesen, wiele lat znajdujący się na czele dziesiątki najlepszych wioślarzy na świecie i który w tym roku podczas finału Pucharu Świata w Lucernie otrzymał za wyniki prestiżowy medal Thomasa Kellera od

Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej, nazwany od nazwiska byłego wieloletniego prezydenta tej federacji.

Duńczycy udowodnili nie po raz pierwszy, że tą konkurencję potrafią pływać i że ogólnie są specjalistami wagi lekkiej. Srebrny medal w tej konkurencji zdobyła Nowa Zelandia, która wygrała w tym roku wszystkie trzy Puchary Świata w Sydney, Eton i Lucernie. Osada, której nie było na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie, przegrywając dodatkowe kwalifikacje olimpijskie bezpośrednio przed Igrzyskami. Zajęli w nich trzecie miejsce przy dwóch kwalifikujących się osadach. Z tamtego składu osady pozostało w załodze dwóch zawodników. Trzecimi tym razem byli Anglicy, którzy po przegranym na finiszu (0,25 sek.) złotym medalu olimpijskim zmienili aż trzech zawodników i okazali się w tym roku podobnie silni. A dwóch zawodników, którzy wysiedli z olimpijskiego składu angielskiej czwórki bez sternika wagi lekkiej zdobyło w Korei brązowy medal w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Natomiast rewelacja Igrzysk w Londynie – czwórka z Południowej Afryki którzy sprawili największą niespodziankę, uznana za najlepszą męską osadę roku olimpijskiego 2012, wprawdzie z jedną zmianą osobową była dopiero szósta - ostatnia w finale ze sporą stratą 6,1 sek. do poprzedzających ją Amerykanów.

Średnia wieku w tej konkurencji została utrzymana na podobnym poziomie co w ubiegłym roku.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	26,25	27,25	27,5	27,73
2013	26,5	25,67	25,96	26,81

Złoci medaliści są niemal na identycznym poziomie średniej wieku. W pozostałych przedziałach średnia wieku obniżyła się od 0,92 do 1,58. Można więc stwierdzić, że ta grupa zawodników w większości będzie stanowić trzon konkurencji w trakcie Igrzysk Olimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro. Tym bardziej, co widać poniżej, że wszyscy medaliści są o średniej wieku osady poniżej średniej wieku całej konkurencji. Polska czwórka bez sternika także obecnie zmieniała profil wiekowy. Z najstarszej ze wszystkich startujących na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie w tej konkurencji (śr. 30,5 roku) obecnie jest jedną z najmłodszych.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	JPN	31,0	16
2	CZE	30,0	11
3-4	BRA ITA	29,25	17 7
5	NED	28,25	12
6	ESP	28,0	9
7	CUB	27,25	15
8	USA	27,0	5
9-10	AUS DEN	26,5	10 1
11-12	GBR GER	26,25	3 14
13	FRA	26,0	4
14	RSA	25,75	6
15	AUT	25,0	13
16	POL	24,75	8
17	NZL	24,25	2
18	UZB	21,25	18 – ost.

Średnia konkurencji
26,81

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Gonzalez Alvarez Jezus	ESP	39
2	Diaz Amorim Celio	BRA	37
3	Vlcek Jiri	CZE	35
4-7	Almeida Thiago Ndlovu Lawrence Kataoka Yu Sato Yoshinori	BRA RSA JPN JPN	33
8-9	Suda Takahiro Greidanus Arnoud	JPN NED	32
10-12	Kopac Jiri Vrastil Jr. Mirolav Schoemann-Finck Jost	CZE CZE GER	31
13-15	Daly William Pawłowski Łukasz Hernandez Liosbel	USA POL CUB	30
16-21	Vetesnik Jan Vetesnik Ondrej Turro Mato Wilber Taylor Peter Bartley Chris Solforosi Franck	CZE CZE CUB NZL GBR FRA	29
22-30	Winther Kasper Jorgensen Morten Freeman-Pask Adam Tunevitsch Blair Purcell Darryn Heijbrock Timothee La Padula Livio Tuccinaro Giorgio Perez Moreno	DEN DEN GBR AUS AUS NED ITA ITA ESP	28
31-36	Wichert Lars Fahden Anthony Raineau Guillaume Sigl Dominik Thompson James Van Den Ende Bjorn	GER USA FRA AUT RSA NED	27

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-3	Normatov Oybek Usmonov Zafar Voerman Michael	UZB UZB RSA	20
4-5	Khakimov Sheroz Hunter James	UZB NZL	21
6-8	Rojas Azwar Patricio Zagórski Tomasz Mouterde Augustin	ESP POL FRA	22
9-14	Arnold Matthias Borchardt Przemysław Rapley Curtis Karllos Giaretton Willian Smith John Franquet Montfort Marc	GER POL NZL BRA RSA ESP	23
15-25	Fletcher William Clegg Jonathan Chernikov Alexander Hellmeier Joschka Alves de Oliveira Murodov Botir Corint Yannic Ciężkowski Paweł Suarez Barrios Manuel Lassche James Silcox Nicholas	GBR GBR AUT AUT BRA UZB GER POL CUB NZL AUS	24
26-29	Larsen Jacob Barsoe Jacob Prendes Robin Berg Florian	DEN DEN USA AUT	25
30-36	Duff Jr. Robert Makano Hiroshi Baroukh Thomas Pijs Joris Dell Aquila Armando Ramos Jaen Liosmel Foot Alister	USA JPN FRA NED ITA CUB AUS	26

W polskiej reprezentacji po zeszłorocznym bardzo słabym występie naszej załogi w tej konkurencji na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie (ostatnie miejsce) do nowej czwórki pod wodzą nowego trenera kandydował tylko Ł. Pawłowski. Pozostali zawodnicy z poprzedniej czwórki srebrnych medalistów Igrzysk z Pekinu, albo przestali wiosłować (P. Rańda), albo zaczęli realizować inny plan przygotowań (M. Bernatajtyś), a B. Pawełczak zaraz po tamtych igrzyskach z przyczyn technicznych wypadł ze składu osady. Zastąpił go Łukasz Siemion, ale on także, wspólnie z M. Bernatajtysem realizował poza reprezentacją politykę szkoleniową i startową poprzedniego trenera reprezentacji M. Drażdżewskiego. W proponowanej na tegoroczne Mistrzostwa Świata w Korei obok Ł. Pawłowkiego znalazła się dwójka bez sternika (P. Ciężkowski, T. Zagórski), którzy okazali się najlepszą dwójką w rankingu w tej kategorii po rozegranych w końcu kwietnia Centralnych Krajowych Regatach Kwalifikacyjnych, oraz najsilniejszy zawodnik z szerokiej grupy szkoleniowej prowadzonej przez trenera P. Bulińskiego w gdańskim ośrodku.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE POLSKIEJ CZWÓRKI BEZ STERNIKA WAGI LEKKIEJ				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	8	11	11
Puchar Świata	21-23.06 Eton	5	8	8
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	6	16	16

W wymienionych trzech tegorocznych startach:

- łącznie wystartowały osady 21 państw
- Polacy spotkali się w bezpośredniej walce przed Mistrzostwami Świata z 16-toma osadami
- Ujemny bilans rywalizacji mają z siedmioma (DEN, RSA, GBR, NZL, ITA, GER i AUT)
- Remisowy bilans z dwoma (FRA i NED)
- Dodatni bilans z siedmioma (CZE, SUI, HUN, JPN, EGY, BRA, USA)

Polska czwórka wagi lekkiej miała niepewny i cięższy początek sezonu. Brak jej w finałowej stawce w Mistrzostwach Europy w Sewilli był tego dowodem. Jednak kwalifikacja do finału w mocno obsadzonym Pucharze Świata w Lucernie i wyrównana walka z czołowymi osadami świata pozwalała mieć również nadzieję na walkę o finał Mistrzostw Świata w Korei. Dla przypomnienia w Mistrzostwach Świata Seniorów 2005 roku w Japonii na początku tak udanego dla polskiej załogi w tej konkurencji cyklu olimpijskiego 2005-2008 mieliśmy czwórkę w finale, a potem polska zdobyła srebrny medal olimpijski. Kwalifikując się do finału A w Korei na starcie kolejnego cyklu olimpijskiego 2013-2016 nawiązałyby przez to do dobrych tradycji. W tej nowej osadzie połączono rutynę Ł. Pawłowskiego z młodością i ambicją pozostałych zawodników.

W Mistrzostwach Świata Seniorów w Chungju polska czwórka na podstawie wyników całego sezonu została rozstawiona wśród pięciu innych osad. W przedbiegach trafiła do jednego wyścigu z niepokonaną w Pucharach Świata Nową Zelandią, z którą w sezonie ścigała się trzykrotnie i trzykrotnie musiała uznać jej wyższość, a także z Niemcami, z którymi wynik trzech pojedynków także był na korzyść przeciwników w stosunku 2 do 1, oraz trzema osadami Australii, Kuby i Uzbekistanu, które w sezonie w europejskich edycjach Pucharu Świata się nie pokazały. Od startu do mety Nowa Zelandia i Polska znajdowały się na czele tego wyścigu. Przy czym niespodziewanie słabą postawę zaprezentowali zawsze groźni Niemcy, ale jak się później okazało ta osada w tych mistrzostwach była całkowicie bez formy i ostatecznie nie awansowała nawet do półfinału, a nie wygrała też finału C. Nasi zawodnicy wykorzystali swoją szansę awansując z drugiego miejsca bezpośrednio do półfinałów. Ogólnie z ósmym czasem wszystkich trzech przedbiegów. Na plus polskiej czwórki w tym wyścigu trzeba zaliczyć konsekwentną, dobrą technicznie jazdę od początku dystansu i zmuszenie faworyzowanej osady Nowej Zelandii do maksymalnego wysiłku w tym biegu. Strata na mecie 2,26 sek. do zwycięzców tego wyścigu i bezapelacyjnie całego Pucharu Świata napawała optymizmem i dawała nadzieję na kolejne dobre występy tej osady.

Niestety przed półfinałem los nie był dla polskiej czwórki łaskawy, gdyż do jednego wyścigu razem z Polską przydzielił późniejszych Mistrzów Świata Duńczyków, z którymi w tym sezonie na pięć wyścigów nie udało się żadnego naszej osadzie wygrać, oraz Francuzów i Włochów mających zawsze bardzo mocne osady w tej konkurencji i dobrze przygotowane do imprezy głównej. Choć w tym sezonie bilans bezpośrednich pojedynków z Francuzami polska czwórka miała remisowy (po jednym zwycięstwie i jednej porażce), a z Włochami na trzy starty raz udało się ich pokonać. W tym półfinale znaleźli się jeszcze zawsze groźni Amerykanie, z którymi wprawdzie w przedbiegu Pucharu Świata w Lucernie udało się Polakom wygrać, ale w przedbiegu Mistrzostw w Chungju mieli o sekundę lepszy od Polaków rezultat, a i w Lucernie w

dalszej fazie regat czasy mieli na tym samym poziomie. W jednym półfinale z Polską znaleźli się także Wicemistrzowie Europy Czesi, którzy jednak wyraźnie szczyt formy mieli na początku sezonu. Tym bardziej, że w Pucharze Świata aż dwukrotnie (w przedbiegu i półfinale) to właśnie Polacy nie wpuścili ich do dalszej fazy regat.

Taktyka na wyścig półfinałowy zakładała wyjście ze startu w czołowej stawce, a następnie agresywny atak na 750m przed metą i wywalczenie miejsca w pierwszej trójce, dającego awans do finału Mistrzostw Świata. Łatwo założyć, gorzej natomiast wykonać. Przebieg wyścigu do półmetka dawał nadzieję na realizację postawionego zadania. Wprawdzie piąte miejsce polskiej czwórki na półmetku ze stratą 2,87 sek. do prowadzących od startu Duńczyków, ale drudzy w tym momencie Włosi oraz Francja, USA i Polska mieściły się w granicach 1,48 sek. Francuzów, Amerykanów i Polaków dzieliły „aptekarские” wręcz różnice w granicach 0,59 sek. Po minięciu półmetka widać było jednak, że nasza czwórka wiośtuje „ciężko” i mało dynamicznie w porównaniu do przeciwników. Zawodnicy zaczęli „zamykać” się na wiosła, co natychmiast przekładało się na brak skuteczności. W drugiej części dystansu okazało się, że utrzymanie się w stawce wioślującej na tak wysokim poziomie jest jeszcze niemożliwe dla tej nowo utworzonej osady. Kosztowało ich to tyle wysiłku, że nie mogli zaatakować we wcześniej określonym momencie dystansu. Ostatecznie całkowicie nie brali udziału w walce o podział miejsc premiowanych awansem do finału. Zajęli piąte miejsce przed całkiem rozbitymi Czechami. Osłabli też na końcu ostro szarżujący po starcie Włosi, nie kwalifikując się również do finału. Kwalifikację z tego półfinału zdobyli Duńczycy, Francuzi i chyba jednak dość niespodziewanie Amerykanie.

Polska czwórka nie zrealizowała zadania, a przyczyną były błędy techniczne, które w tej osadzie występują podczas wyścigów w warunkach przeciwwietrznych.

Przed startem w finale B powstało wiele znaków zapytania, a przede wszystkim, czy po tak ciężkim wyścigu półfinałowym uda się naszym zawodnikom zregenerować siły fizyczne, a także psychicznie. Jaki skutek psychiczny miał brak awansu do upragnionego finału.

Zadaniem taktycznym dla naszej załogi na finał B było agresywne rozpoczęcie i walka w torze w osadą Włoch, która dysponuje bardzo mocnym startem. Istniało prawdopodobieństwo, że uda się polskiej czwórce z Włochami oderwać od reszty stawki, w której były załogi dysponujące z kolei bardzo dobrym finiszem.

Zadanie zostało zrealizowane. Polacy stoczyli z Włochami równorzędną i morderczą walkę na całym dystansie. Od startu do mety prowadzili wprawdzie Włosi, ale straty naszej czwórki na poszczególnych punktach pomiaru czasu wynosiły 0,16 – 0,35 – 0,22, aby ostatecznie ulec 1,85 sek. Było to niestety konsekwencją postawienia wszystkiego na jedną kartę w pierwszej części dystansu. Przewaga Polski nad kolejnymi osadami będącymi się na trzecich miejscach wynosiła po 500m nad Czechami 1,47 sek., po 1000m również nad Czechami 2,61 sek., po 1500m jeszcze także nad Czechami 4,06 sek., natomiast na mecie tylko 0,21 sek. nad trzecimi Hiszpanami. Te różnice czasu pokazują, że założenia takiej taktyki okazały się być słuszne, gdyż Hiszpanie na finiszu byli niezwykle groźni.

Wprawdzie ósme miejsce to wynik nie spełniający bardzo wysokich zadań dla tej osady. Może podobnie jak w przypadku dwójki podwójnej wagi lekkiej za wysokich.

Osada jest bardzo ambitna i waleczna, co udowodniła ostatnim biegiem finałowym. Próbuje rozgrywać wyścigi od startu, uciekając stawce, jak i w drugiej części dystansu. Niestety ta taktyka nie w każdym biegu wychodzi. Brakuje większego stażu i lepszego przygotowania fizycznego. Nie wszyscy zawodnicy w tej osadzie brali udział w zgrupowaniach ogólnorozwojowych w okresie przygotowawczym, co przełożyło się na pewien deficyt wytrzymałości tlenowej.

Przy konsekwentnej pracy w całym okresie przygotowawczym można poprawić braki w przygotowaniu fizycznym, co powinno się przełożyć pozytywnie na wynik finałowy. Załoga powinna dysponować stabilną formą i nie mogą zdarzać się wpadki tak jak w półfinale mistrzostw.

Uwzględniając wszystkie okoliczności, w tym wiek i staż osady pomimo braku realizacji zadania, jej końcowy wynik należy ocenić pozytywnie.

VI. DWÓJKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIET LW2x

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Wełna Katarzyna	19 lat	AZS AWF Kraków
Deresz Weronika	28 lat	WTW Warszawa

Trener prowadzący w reprezentacji:

Przemysław Abrahamczyk

Trenerzy klubowi:

Iwona Wójcik-Pietruszka – AZS AWF Kraków
Danuta Kotwińska – WTW Warszawa

Prognoza wynikowa wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

VII-X miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

do VIII-go miejsca

Ostateczny wynik:

X miejsce

Do Mistrzostw Świata w Chungju 16 państw zgłosiło swoje dwójki wagi lekkiej kobiet. Zgodnie z systemem eliminacji Międzynarodowej Federacji Wioślarskiej FISA dla tej ilości zgłoszonych osad przewidziane jest rozegranie 3 przedbiegów, z których po dwie pierwsze osady awansują bezpośrednio do półfinałów, oraz dwa repasaże, z których z kolei po trzy osady uzupełniają dwa półfinały.

W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie w wyniku kwalifikacji wystartowało 17 dwójek. Z 17 państw, które miały swoje osady w tej konkurencji w Igrzyskach w Londynie 11-cie również zgłosiło osady do Mistrzostw Świata tego roku.

W Mistrzostwach Świata w Korei nie wystartowała żadna z medalistek Igrzysk Olimpijskich w Londynie tej konkurencji. Ze wszystkich finalistek – zawodniczek i osad wystartowały jedynie Niemki, które na Igrzyskach były szóste, a w tym roku zdobyły brązowy medal. Niemki były także jedyną osadą w tegorocznych mistrzostwach, które wystartowały w tym samym składzie jak na Igrzyskach w Londynie. W sześciu innych osadach Argentyny, Japonii, Holandii, Nowej Zelandii, USA i Wietnamu pozostało po jednej zawodniczce, a osadach państw startujących w Igrzyskach – Australii, Danii, Wielkiej Brytanii i Korei wystąpiły całkowicie inne zawodniczki.

Mistrzostwa Świata w tej konkurencji bezapelacyjnie wygrały Włoszki – Mistrzyni Europy z 2012 i 2013 roku oraz złote medalistki finałowego Pucharu Świata w Lucernie. Włosi mieli dotychczas niezłą dwójkę wagi lekkiej kobiet Bello-Milani, ale tej parze nie udało się zakwalifikować do Igrzysk w Londynie. W finałowych Regatach Kwalifikacyjnych 2012 roku w Lucernie były trzecie przy dwóch kwalifikujących się osadach. Z kolei w Mistrzostwach Świata 2011 roku w Bled, które były główną kwalifikacją do Igrzysk w Londynie włoska czwórka podwójna wagi otwartej, w której pływała Elisabetta Sancassani zajęła dziewiąte i również nie zdobyła kwalifikacji. Po tym starcie E. Sancassani postanowiła zrzucić „nieco” zbędnej wagi i zastąpiła w dwójce wagi lekkiej Erikę Bello. Od tego momentu włoski debel wagi lekkiej wygrał wszystkie swoje wyścigi.

Srebrny medal zdobyły Amerykanki, które w tym roku przegrały tylko z Włoszkami, zarówno w Pucharze Świata jak i w Mistrzostwach Świata, a brązowy - Niemki nagrodzone poniekąd za wytrwałość startów od dwóch lat w jednym zestawieniu.

W finałach Mistrzostw Świata znalazły się jedynie osady, które weszły do półfinałów bezpośrednio z przedbiegów. Tylko dwa państwa (Wielka Brytania i Niemcy) utrzymały swoje osady w finale tej konkurencji w stosunku do Igrzysk Olimpijskich w Londynie. Dwójka podwójna wagi lekkiej kobiet jest jedyną konkurencją olimpijską, w której średni wiek uczestniczek utrzymał się prawie na podobnym poziomie, natomiast w pozostałych przedziałach został podniesiony.

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	24,0	24,67	26,75	26,59
2013	29,5	28,17	26,92	25,91

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	THA	30,0	15
2	ITA	29,5	1
3	USA	28,5	2
4	ARG	28,0	12
5	GBR	27,5	4
6	AUS	27,0	7
7-9	GER	26,5	3
	NED		6
	DEN		11
10	JPN	26,0	13
11-12	RSA	24,0	8
	SWE		9
13	POL	23,5	10
14	NZL	23,0	5
15	VIE	22,0	16 – ost.
16	KOR	21,0	14

Średnia konkurencji
25,91

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Rodenberg P. Nikree	THA	39
2-4	Sancassani Elisabetta Head Maaïke Bertko Kathleen	ITA NED USA	30
5-6	Milani Laura Walsh Imogen	ITA GBR	29
7-10	Deresz Weronika Palermo Lucia Rohner Maria Clara Olsen Helene	POL ARG ARG DEN	28
11-15	Noske Anja Wakai Eri McNamara Alice Simmons Maia Hedstrom Kristin	GER JPN AUS AUS USA	27
16-17	Mueller Lena Twyman Kathryn	GER GBR	26

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Lee Oju Wetna Katarzyna	KOR POL	19
3	Tran An	VIE	20
4	Whiskin Anita	THA	21
5	Edward Julia	NZL	22
6-9	Choi Jinna Woerner Elizabeth Johnstone Kate Fredh Emma	KOR NED RSA SWE	23
10-11	Pham Thi Tai Strack Lucy	VIE NZL	24
12-15	Pultz Christina Lilia Cecilia McCann Kristen Fukumoto Atsumi	DEN SWE RSA JPN	25

Polska dwójka podwójna wagi lekkiej kobiet została zbudowana na bazie dwóch obecnie najlepszych skifistek w tej kategorii w Polsce. Weronika Deresz wygrała Mistrzostwa Polski na ergometrze wioślarskim w końcu stycznia i Wiosenne Regaty Długodystansowe w połowie kwietnia. Natomiast Katarzyna Wetna dwukrotnie zwyciężyła w Centralnych Regatach Kwalifikacyjnych w jedynce wagi lekkiej (W. Deresz w tych regatach nie wystartowała z powodu kontuzji odniesionej w pierwszym wyścigu) oraz w Mistrzostwach Polski Seniorów w końcu czerwca. W głównych startach międzynarodowych w ubiegłym roku K. Wetna zajęła XI miejsce na skifie w Mistrzostwach Świata Juniorek w wadze otwartej, a W. Deresz płynąc w roli szlaku zdobyła z koleżankami złoty medal Mistrzostw Świata Seniorek w nieolimpijskiej konkurencji – czwórce podwójnej wagi lekkiej. Trzy miesiące wcześniej wspólnie z J. Halko niestety nie udało się jej zakwalifikować do Igrzysk Olimpijskich w regatach ostatniej szansy w Lucernie. Z czterech zawodniczek z tamtej czwórki w walce o reprezentację pozostała jedynie W. Deresz.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	III	13	13
Puchar Świata	21-23.06 Eton	V (IV wśród państw)	8	10
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	VIII	13	14

W wymienionych trzech tegorocznych startach:

- łącznie wystartowały dwójki z 20 państw
- Z 16 dwójek startujących w Mistrzostwach Świata w Korei dziewięć startowało w wymienionych startach
- Polki spotkały się przed Mistrzostwami Świata z piętnastoma
- Ujemny bilans rywalizacji miały z pięcioma (GBR, GER, ITA, USA i SWE)
- Dodatni bilans rywalizacji miały z dziesięcioma

W przedbiegu Mistrzostw Świata Seniorów w Chungju debel Deresz-Wetna został rozlosowany do bardzo ciężkiego przedbiegu, w którym (przy dwóch miejscach premiowanych bezpośrednim awansem do półfinałów) znalazły się dwie osady faworytek – zwyciężczynie Pucharów Świata w Eton i Lucernie - Niemki i Włoszki, późniejsze brązowe i złote medalistki Mistrzostw Świata w Korei. Polki po niezłym starcie i dobrej pierwszej pięćsetce znalazły się na czwartym miejscu na pierwszym punkcie kontroli czasu. Niestety w dalszej części toru zaczęły tracić dystans nie tylko do faworytek, ale także do bardzo dobrze wioślących w pierwszej połowie dystansu Australijek. Żadnego natomiast zagrożenia nie stwarzały płynące z tyłu Japonki i Koreanki. Ostatecznie Polki zajęły czwarte miejsce z dużą stratą 16,41 sek. do zwyciężskich

Włoszek i 8,94 sek. do poprzedzających je na trzecim miejscu Australijek. Po wyścigu zawodniczki bardzo narzekały na panującą tego dnia ogromną wilgotność powietrza, połączoną z wysoką temperaturą. Uzyskały dziesiąty rezultat wszystkich trzech przedbiegów. Awansujące do półfinałów z tego przedbiegu Włoszki i Niemki miały pierwszy i trzeci czas przejazdu.

W wyścigu repasażowym, w którym startowały Polki na starcie stanęła nieznana całkowicie dwójka z Południowej Afryki, ale mająca porównawczo w przedbiegu rezultat lepszy od naszych zawodniczek o 6,65 sek., oraz słabe debile z Argentyny, Japonii i Tajlandii. Tak więc przy trzech premiowanych awansem do półfinałów osadach nie było żadnego zagrożenia, żeby Polkom do niego nie udało się dostać. Problemem mogło być jedynie odniesienie prestiżowego zwycięstwa w tym wyścigu i przez to podbudowa psychologiczna przed kolejną fazą półfinałową. Od startu do mety tego biegu prowadziła niestety załoga z Południowej Afryki. Polki po niezbyt dobrej pierwszej pięćsetce w kolejnych dwóch próbowały odrobić poniesione na początku straty. Walka jednak na całej długości dystansu była twarda i nieustępliwa o czym mogą świadczyć różnice na poszczególnych punktach kontrolnych pomiaru czasu 1,58 - 0,87 - 0,45 - 0,72 sek. Polki miały najlepszą drugą i trzecią pięćsetkę, a RPA pierwszą i czwartą. Skuteczniejszy finisz przeciwniczek spowodował, że to właśnie one zostały zwyciężczyniami tego wyścigu. Polska dwójka miała drugi czas obu repasaży, a to dawało pewien promyk nadziei na dobry końcowy rezultat w finale B tych mistrzostw, gdyż na dalszy awans z półfinału do finału A według teoretycznych rozważań nie było najmniejszych szans. Wskazywał na to bilans dotychczasowych pojedynków w całym sezonie i w trakcie Mistrzostw Świata oraz uzyskiwane do tej pory rezultaty. Zawodniczki wprawdzie podjęły walkę na pierwszej pięćsetce wyścigu półfinałowego, kończąc ją na trzecim miejscu ze stratą 1,09 sek. do prowadzących od startu do mety Niemek, ale to było wszystko na co było je stać w tej stawce. Wszystkie trzy kolejne pięćsetki miały najłabsze z całej grupy i ostatecznie spadły na ostatnie szóste miejsce. Tracąc na mecie 11,92 sek. do Niemek i 4,72 sek. do poprzedzających je piątych Szwedek. Był to ogólnie dziewiąty rezultat obu półfinałów, minimalnie lepszy (0,6 sek.) od czwartej na mecie w drugim półfinale dwójki z Południowej Afryki.

W finale B, kolejnym wyścigu w Mistrzostwach Świata dwójki Deresz-Welna zdecydowanym faworytem była Australia, ale wg prognoz o miejsce ósme mogły walczyć Polki ze Szwedkami i dwójką Południowej Afryki, choć znowu wyniki bezpośrednich pojedynków oraz uzyskane czasy wskazywały naszą osadę na czwarte miejsce. Rzeczywistość niestety potwierdziła teoretyczne przypuszczenia. Polki tylko na pierwszym punkcie pomiaru czasu znajdowały się na trzecim miejscu. Wprawdzie straty do drugiego miejsca były niewielkie i zawodniczki walczyły ambitnie, ale jak wynika z analizy międzyczasów nie dysponowały one dostatecznym poziomem wytrzymałości specjalnej, który pozwoliłby na utrzymanie się w czołówce do końca dystansu. Straty na poszczególnych punktach pomiaru czasu do drugiego, czyli ogólnie ósmego miejsca wynosiły 0,97 – 0,89 – 1,24 – 3,03 sek. Ósme miejsce byłoby wypełnieniem zadania postawionego przed tą osadą na te mistrzostwa, a dziesiąte, na którym ogólnie została sklasyfikowana polska dwójka pozostawia spory niedosyt.

Rok 2013 jest pierwszym nowego czteroletniego cyklu budowy, selekcji i przygotowań do Igrzysk Olimpijskich 2016 roku w Rio de Janeiro. Proponowany skład osady był pierwszą próbą budowy dwójki wagi lekkiej na te igrzyska. Najlepszym tegorocznym wynikiem tej załogi był niespodziewany brązowy medal Mistrzostw Europy Seniorek. Zawodniczki pokazały, że mają spore możliwości, ale i pewne ograniczenia w ich wykorzystywaniu. Głównie problemy techniczne ze wspólnym wiosłowaniem oraz psychiką. Był to typowy mariaż rutyny z młodością. Często taka mieszanka daje wiele pozytywnych korzyści, ale czy tak było i w tym przypadku?

Na pewno doświadczenia nabyte głównie przez młodszą Katarzynę Welną z czasem mogą jeszcze zaprocentować. Według trenera załoga nie pokazała swoich pełnych możliwości w stosunku do prezentowanego poziomu i potencjału, którym wykazuje się na treningach i przejazdach kontrolnych. Trzeba się jednak uczciwie zastanowić czy obie zawodniczki potrafią z „mistrzyni treningu” stać się mistrzynią na Mistrzostwach Świata, kiedy w grę dodatkowo wchodzi nerwy i świadomość odpowiedzialności.

VII. CZWÓRKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN

M4x

Skład osady:	Wiek:	Klub:
Licznarski Piotr	27 lat	AZS Szczecin
Wicenciak Adam	24 lata	KW04 Poznań
Grabowski Dawid	24 lata	Posnania Poznań
Wasielowski Konrad	29 lat	AZS Szczecin

Trener prowadzący w reprezentacji:

Aleksander Wojciechowski

Trenerzy klubowi:

Marek Kolbowicz	– AZS Szczecin
Piotr Kula	– AZS Szczecin
Mirosław Rewers	– KW04 Poznań
Maciej Hoffmann	– Posnania Poznań

Prognoza wynikająca ze startów międzynarodowych w bieżącym sezonie:

VI-VII miejsce

Zadanie wynikowe na Mistrzostwa Świata Seniorów w 2013 roku:

Finał A

Ostateczny wynik:

XV miejsce

W Mistrzostwach Świata w Chungju w tej konkurencji wystartowało osiemnaście czwórek, a więc identyczna ilość, jak czwórek bez sternika wagi lekkiej. Zastosowano ten sam system rozegrania poszczególnych etapów rywalizacji. W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie w wyniku kwalifikacji do startu dopuszczono 13 czwórek podwójnych. Z osad, które startowały w Igrzyskach na starcie w Korei zabrakło jedynie czwórek Australii i Francji. Estonia, Wielka Brytania, Niemcy, Włosi, Nowa Zelandia, Polska, Rosja, Szwajcaria, Ukraina i Amerykanie zgłosili swoje czwórki, ale w różnych zestawieniach. Jedynie Wicemistrzowie Olimpijscy Chorwaci zgłosili czwórkę w niezmienionym składzie i zdobyli po raz drugi w swojej historii złoty medal Mistrzostw Świata Seniorów. Pierwszy w 2010 roku w Nowej Zelandii, kiedy zdetronizowali polską czwórkę po jej wspaniałej serii czterech tytułów Mistrzów Świata pod rząd. Jednej zmiany w składzie swojej osady w stosunku do Igrzysk dokonali Niemcy. Po dwóch zawodników wymienili Estończycy, Rosjanie i Szwajcarzy. Z tym, że trzech zawodników czwórki szwajcarskiej to tegoroczni Młodzieżowi Mistrzowie Świata z Linzu. Po trzech zawodników wymienili w składach Angli, Nowa Zelandia, Ukraina i Polska, a całkowicie inne czwórki przywieźli do Korei Włosi i Amerykanie.

W wyniku tych zmian bardzo zmienił się ogólny profil wiekowy konkurencji.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	24,25	26,0	30,0	28,34
2013	24,75	24,92	24,04	24,19

Praktycznie wszystkie najstarsze osady zdecydowanie odmłodziły swoje składy. Porównując od najstarszych na Igrzyskach Polaków ze średniej 34,75 na 26 i kolejno Ukraina (30,5 →23,0), Rosja (30,5 →27,75), Wielka Brytania (30,0 →26,25), Estonia (29,25 →25,25), Włosi (28,75 →24,5), USA (28,0 →25,0) i Szwajcarzy (26,25 →21,25). Widać stąd, że nastąpiła całkowita zmiana pokoleniowa po Igrzyskach Olimpijskich w Londynie.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	RUS	27,75	10
2	CAN	27,25	12
3	GBR	26,25	3
4	POL	26,0	15
5	EST	25,25	5
6	USA	25,0	13
7	CRO	24,75	1
8-9	ITA NED	24,5	7 8
10-11	NZL CZE	24,0	14 11
12	GER	23,75	2
13	IND	23,5	18 - ost.
14	UKR	23,0	4
15	SLO	22,5	9
16	KOR	22,25	16
17	SUI	21,25	6
18	IRQ	20,0	17

Średnia konkurencji
24,19

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Kowalyk Kevin Fedorovtsev Sergey	CAN RUS	33
3-4	Salou Igor Raja Allar	RUS EST	30
5-6	Wasielewski Konrad Venier Simone	POL ITA	29
7-8	Townsend Sam Ham Jung Wook	GBR KOR	28
9-15	Shelton Ryan Deepak Kumar Montrone Domenico Cohen Nathan Fauvel Fergus Lambert Peter Licznarski Piotr	USA IND ITA NZL NZL GBR POL	27
16-22	Braithwaite Michael Buie Matthew Fistravec Gasper Rybacev Vladislav Klem Meindert Taimsoo Kaspoir Houska Jakub	CAN CAN SLO RUS NED EST CZE	26
23-31	Johnson Derek Sain David Martin Damir Sinkovic Valent Van Schie Peter Thomas Graeme Cousins Charles Schulze Karl Grohmann Tim	USA CRO CRO CRO NED GBR GBR GER GER	25

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-6	Delarze Barnabe Riyadh Jasim Mohammed Kadim Nameer Rambaldi Luca An Youngcheole Markovoc Jermej	SUI IRQ IRQ ITA KOR SLO	19
7-15	Yawer Anas Zaidan Ahmed Maillefer Augustin Dushyant Dushiant Cohen Hayden Flannery Nathan Kim Jongjin Kim Byeongjin Domanjko Grega	IRQ IRQ SUI IND NZL NZL KOR KOR SLO	21
16-21	Mikhaylewskiy Viacheslav Nadtoka Olexander Heinrich Paul Anderson Sten-Erik Stahlberg Nico Mandeep Singh	RUS UKR GER EST SUI IND	22
22-30	Basl Martin Burzla Petr Aregger David Cagna Gabrielle Uittenbogaard Dirk Kuslap Kaur Schoof Lauritz Mikhay Dmytro Morozov Artem	CZE CZE SUI ITA NED EST GER UKR UKR	23
31-41	Dovgotko Ivan Grabowski Dawid Wicenciak Adam Wakulich David Rojec Matej Van Luijk Thijs Ourednicek Petr Struzyna Hans Gallagher Andrew Tanwar Sandeep Sinkovic Martin	UKR POL POL CAN SLO NED CZE USA USA IND CRO	24

W tej konkurencji przez 12 lat tj. po Igrzyskach Olimpijskich w Sydney każdego roku nasza czwórka podwójna stawiała do ostatecznej rozgrywki o medale w imprezie głównej. Wyjątkiem był 2010 rok, kiedy Mistrzostwa Świata odbywały się w Nowej Zelandii i ze względów szkoleniowych polska czwórka na nie nie pojechała. Także przez 12 lat w polskiej czwórce podwójnej wiosłowali Marek Kolbowicz i wspomniany Adam Korol. Znowuż za wyjątkiem 2011 roku, kiedy to nagła kontuzja wyeliminowała ze startu w Mistrzostwach Świata szlakowego Adama Korola, Tak się złożyło, że obaj rozpoczynali tą niepowtarzalną swoją historię w czwórce szóstym miejscem w Mistrzostwach Świata Seniorów 2001 roku w Lucernie i szóstym miejscem Igrzysk Olimpijskich w Londynie ją zakończyli.

W tym sezonie po raz pierwszy nie było już obu utytułowanych zawodników, a ze złotych medalistów Igrzysk Olimpijskich w Londynie pozostał jedynie najmłodszy z poprzedniego składu (choć obecnie niestety już nie taki młody) Konrad Wasielewski. Do niego trener wszystkich sukcesów Aleksander Wojciechowski dołączył trzech zawodników głodnych sukcesu, którzy przez te lata czekali na taką okazję i swoją szansę. Wszyscy trzej – Licznerski, Wicenciak i Grabowski byli członkami kolejnych reprezentacyjnych czwórek młodzieżowych na Młodzieżowe Mistrzostwa Świata. Z różnym końcowym wynikiem, bo tylko Piotrowi Licznerskiemu poszczęściło się startować w medalowej czwórce kategorii młodzieżowej.

TEGOROCZNE MIĘDZYNARODOWE STARTY KONTROLNE POLSKIEJ CZWÓRKI PODWÓJNEJ MĘŻCZYZN				
RODZAJ	TERMIN	ZAJĘTE MIEJSCE	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH PAŃSTW	ILOŚĆ STARTUJĄCYCH OSAD
Mistrzostwa Europy Seniorów	31.05-2.06 Sewilla	2	13	13
Puchar Świata	21-23.06 Eton	7	11	11
Puchar Świata	12-14.07 Lucerna	6	14	15

W wymienionych trzech tegorocznych startach:

- łącznie wystartowało 19 osad w tej konkurencji
- Polacy spotkali się w bezpośredniej walce przed Mistrzostwami Świata z 16-toma osadami
- Ujemny bilans rywalizacji mieli z pięcioma (GER, CRO, GBR, RUS i EST)
- Remisowy bilans z dwoma (AUS i NED)
- Dodatni bilans z dziewięcioma (ITA, CZE, SUI, SLO, ROU, UKR, NZL, ARG, CAN)

Z czwórek, które startowały w Mistrzostwach Świata w Korei polska czwórka w tym sezonie nie rywalizowała ani razu w torze z Indiami, Irakiem, Koreą i USA.

Po startach kontrolnych w Essen, gdzie trener poszukiwał jeszcze potwierdzenia, co do słuszności dobranego składu, pierwszy poważny start w Mistrzostwach Europy w Sewilli przyniósł imponujący wynik w postaci srebrnego medalu. Polacy ulegli jedynie i to nieznacznie Mistrzom Olimpijskim z Londynu – Niemcom (z jedną tylko zmianą osobową w swoim składzie). Sprawiedliwie trzeba zaznaczyć, że w Sewilli naszym trochę szczęście sprzyjało. Bo to i Estończycy – IV osada Igrzysk Olimpijskich w Londynie sprawdzali tam jeszcze swoje szanse w jedynce i deblu, a Chorwaci złapali potężnego „raka” po starcie w finale, że do mety nie nawiązali już walki z przeciwnikami. Niemniej strata na mecie 2,10 sek. Polaków do Niemców miała swoją wymowę. W pierwszym swoim starcie w Pucharze Świata na torze olimpijskim w Eton trener postanowił jeszcze raz sprawdzić inny wariant. Zamiast Dawida Grabowskiego wsiadł młodszy, dobrze prezentujący się w startach indywidualnych na skifie M. Ziętański. Niestety ta próba nie wypadła pomyślnie, gdyż czwórka nie weszła do finału A. Wygrała jedynie mały finał B przy słabszej obsadzie konkurencji. Trudno było wtedy jednoznacznie odpowiedzieć, czy

wpłynęła na to zmiana zawodnika, czy też odmienne warunki wietrzne panujące w torze podczas regat. W Essen i w Sewilli wyścigi odbywały się pod wiatr, a w Eton po raz pierwszy z wiatrem. Na kolejny Puchar Świata trener powrócił więc do pierwotnego składu. W Lucernie było już lepiej, czwórka awansowała w bardzo mocnej obsadzie do finału A, ale w nim po dobrej walce w torze zajęła szóstą pozycję. Powodem braku świeżości na finiszu mógł być niezbyt szczęśliwie dobrany termin Mistrzostw Polski Seniorów w następny weekend po Eton, w których zawodnicy ścigają się wielokrotnie w dość przypadkowych osadach klubowych. Po tych mistrzostwach i kilku kolejnych dniach wspólnego treningu na zgrupowaniu zawodnicy nie zawsze potrafili „złapać” poprzednią jazdę w łodzi.

W przedbiegu Mistrzostw Świata w Korei nasza czwórka spotkała się z Mistrzami Olimpijskimi – Niemcami oraz Ukrainą, Rosją, Kanadą i Słowenią. Z wszystkimi tymi osadami Polacy spotykali się w bezpośredniej walce w torze w sezonie i tylko z Niemcami i Rosją mieli ujemny bilans. Z Niemcami pięć spotkań i pięć przegranych, a z Rosją trzy wyścigi i także trzy przegrane. Z pozostałymi przeciwnikami startowali w jednym wyścigu i to zwycięskim. Bezpośrednio do finału awansowały dwie osady. Niestety słaby start naszej czwórki w przedbiegu i ostatnie szóste miejsce był sygnałem ostrzegawczym, że nie jest ona w najlepszej dyspozycji. Uzyskali dopiero 15-ty czas końcowy z całej stawki wszystkich 18-tu osad, a lepszy mieli jedynie od tak egzotycznych w tej konkurencji państw jak Korea, Indie i Irak.

Wyścig repasażowy miał być nadzieją, ale i odpowiedzią o sile polskiej czwórki w tych mistrzostwach. Niestety obiektywna ocena startu na tym etapie została nieco zachwiana według relacji zawodników na skutek drobnej awarii dulki w trakcie wyścigu. Jednak analizując poszczególne międzyczasy to praktycznie osada na żadnym z nich nie była na miejscu gwarantującym awans do półfinału wśród trzech osad. A straty do trzeciej awansującej załogi szczególnie od półmetka były narastające i wynosiły kolejno 0,32 – 1,07 – 1,64 – 5,74 sek.

W repasażu nasza czwórka uzyskała 9 czas na 12 startujących w nich osad i znowu gorszy mieli jedynie Korea, Indie i Irak.

Przegrany awans do półfinałów jednoznacznie uświadamiał wszystkim, że po raz pierwszy od 12 lat polska czwórka podwójna nie stanie do finałowej walki o medale. I to czwórka ze złotym medalistą olimpijskim z Pekinu. Kolejny zawodnik tej osady dwa lata wcześniej był przecież czwarty w finale, walczył o medal, a tu finał C i walka maksymalnie o 13-te miejsce. Ogromny to zawód i rozczarowanie. Przecież ci sami zawodnicy na początku sezonu na przełomie maja i czerwca w Sewilli zdobyli srebrny medal Mistrzostw Europy, ulegając Mistrzom Olimpijskim jedynie o 2,1 sek. Nie do wiary!!!

Pozostał jednak jeszcze finał C, który miał chociaż częściowo odpowiedzieć na braki występujące w przygotowaniu tej osady do Mistrzostw Świata. Pomimo dużego zaangażowania zawodników w początkowej fazie wyścigu w finale i prowadzenia ponad połowę dystansu ostatecznie skończyło się na trzecim miejscu ze stratą aż 4,81 sek. do świetnie finiszujących Amerykanów. Amerykanie mieli najlepszą z całej stawki drugą, trzecią i czwartą pięćsetkę, natomiast Polacy jedynie pierwszą. Na domiar całego nieszczęścia na ostatnich chwytach pokonali nas jeszcze o 0,23 sek. Nowozelandczycy. Polacy tradycyjnie w pokonanym polu pozostawili jedynie Koreę, Indie i Irak. Podobnie jak przy porównywaniu czasów w przedbiegach i repasażach. Można więc stwierdzić, że końcowy wynik nie był tylko wynikiem braku szczęścia, a raczej słabości osady. Widać było wyraźne braki kondycyjne na ostatniej pięćsetce i kompletny brak siły na finiszu. Już po pierwszym, nieudanym wyścigu w przedbiegu rzucał się w oczy upadek psychiczny osady z wielkiego tzw. „hurra optymizmu” do kompletnego załamania psychicznego.

Za to złoty medal w tej konkurencji zdobyli Chorwaci, którzy zamienili się w stosunku do Igrzysk w kolejności z Niemcami. Brązowy medal zdobyli Anglicy, a w finale A wystąpiły aż cztery nacje, które także były w finale olimpijskim. Zabrakło jedynie Australijczyków, którzy w ogóle nie zgłosili załogi w tej konkurencji do mistrzostw i Polski.

Dlaczego Polski? Dlaczego inne kraje pozamieniały (odmłodziły) swoje składy i walczyły dalej w finale A lub co najmniej o ten finał? A może po dobrym początku sezonu, a szczególnie w

Mistrzostwach Europy w Sewilli, które zapewniły zawodnikom podstawy bytu materialnego na następny sezon oraz VII i VI miejsca w Eton i Lucernie, które gwarantowały start w Mistrzostwach Świata w Korei uspiło czujność zawodników i utwierdziło ich w możliwości swojego „podboju świata”. Mimo zaangażowania w trening nie było już tak pełnej determinacji od początku do końca.

W Korei panowały bardzo ciężkie warunki atmosferyczne. Temperatury powietrza powyżej 30 stopni i duża wilgotność, ale przecież przeciwnicy mieli te same warunki. Możliwe jest natomiast, że jedni znoszą je lepiej, a inni gorzej.

Gdzieś został popełniony błąd w założeniach teoretycznych i przy planowaniu to po pierwsze, a po drugie to ci zawodnicy nie są z pewnością Korolem czy Kolbowiczem.

Musi być też w tej osadzie porozumienie. Nie może być kilku dowódców, chociażby się im wydawało, że są najmądrzejsi i mieli nie wiadomo jakie dotychczas sukcesy.

Polska czwórka nie wygrała w trakcie sezonu przed mistrzostwami ani razu tylko z czterema osadami, które znalazły się w finale w Korei – Niemcami, Wielką Brytanią, Estonią i Chorwacją (gdyby nie liczyć pechowego startu Chorwacji w finale Mistrzostw Europy). Osady te w finale zajęły odpowiednio miejsca – drugie, trzecie, piąte i pierwsze. Polacy nie wygrali także z Rosją, która ostatecznie zajęła dziesiąte miejsce. Pozostałe startujące w Korei osady pokonała. Przy normalnej dyspozycji jej miejsce było więc gdzieś na przełomie finału A i B, a nie w połowie finału C.

To był ogromny wypadek przy pracy, które się zdarzają nowym nieustabilizowanym osadom. Dlatego też dla tej osady podstawowym hasłem na najbliższy okres musi być więcej pokory i pracy nie tylko na zgrupowaniach, ale także na co dzień w klubach, a sukcesy powrócą, bo zawodnicy pokazali, że możliwości mają.

V. ANALIZA KONKURENCJI W KTÓRYCH NIE STARTOWAŁA POLSKA REPREZENTACJA

KONKURENCJE OLIMPIJSKIE

I. DWÓJKA BEZ STERNICZKI KOBIET

W2-

W kobiecych dwójkach bez sterniczki w tegorocznych Mistrzostwach Świata wystartowało czternaście osad. W Igrzyskach w Londynie startowało 10 dwójek. Z osad, które startowały w Igrzyskach swoich dwójek do Mistrzostw Świata nie zgłosiła Argentyna i Chiny. Z pozostałych Niemki i Południowa Afryka wystąpiły w tych samych składach osobowych, Australia, USA, Rumunia i Włochy wystawili całkowicie nowe zawodniczki, natomiast Anglicy i Nowozelandki wymieniły po jednej zawodniczce. W związku z takimi zmianami nastąpiło zdecydowane obniżenie średniej wieku.

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	26,5	28,67	28,83	28,0
2013	26,0	26,0	25,75	25,5

Złoty medal obroniły Angielki, a brązowy podobnie jak w Londynie zdobyły Nowozelandki. Tylko na drugie miejsce Australijek awansowały z piątego na Igrzyskach – Rumunki. Rumunki, które każdego roku startują w dwóch konkurencjach – ósemce i dwójce bez sterniczki. Tak było i tym razem. Na czwartym miejscu ponownie skończyły finał Amerykanki. Tak więc w czołówce tej konkurencji nie nastąpiły poważniejsze zmiany narodowościowe pomimo wymiany kilku

zawodniczek. Do finału tegorocznych Mistrzostw Świata awansowały jeszcze zawodniczki Południowej Afryki (ósme na Igrzyskach) i nieznana szerzej dwójka holenderska (nie startowały w Igrzyskach). Słabiej natomiast popłynęły Niemki. Te same zawodniczki szóste w ubiegłym roku w Korei były dopiero ósme. Ale Niemcy ogólnie przechodzą od dłuższego czasu kryzys w kobiecych wioślach długich. Pomimo medali zdobywanych w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata i Mistrzostwach Świata Juniorów nie mogą zbudować osad na satysfakcjonującym ich poziomie w seniorkach. W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie, podobnie jak w Pekinie ósemka Niemek zajęła ostatnie siódme miejsce, a do Igrzysk 2000 roku w Sydney w ogóle ósemki kobiet nie zakwalifikowali. Podobnie w tym roku do Korei jej nie przywieźli jako jedynej załogi w konkurencjach olimpijskich, uznając poziom swojej osady reprezentacyjnej za słaby.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	UKR	30,0	9
2-3	RUS GER	27,0	11 8
4-5	SRB USA	26,5	7 4
6-8	NZL GBR ROU	26,0	3 1 2
9-10	RSA VIE	25,5	6 14 – ost.
11	NED	24,5	5
12	KOR	23,5	13
13	AUS	23,0	12
14	ITA	20,0	10

Średnia konkurencji
25,5

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Novichnko Svitlana	UKR	31
2-3	Sconn Rebecea Musnicki Meghan	NZL USA	30
4-6	Obradovic Iva Kontseva Anna Sinnig Marlene	SRB UKR GER	29
7-11	Glover Helen Dmitrieva Maja Savkina Alevtina Tran Thi Sam Cogianu Roxana	GBR RUS RUS VIE ROU	27
12	Smith Maydene	RSA	26

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Arcangiolini Beatrice	ITA	19
2-3	Bateman Carina Marzani Gala	AUS ITA	21
4	Pratt Kayla	NZL	22
5-6	Goetzing Taylor Kim Seo Hee	USA KOR	23
7-10	Jeon Seoyeong Filipovic Ivana Hogerwerf Elizabeth Pham Tih Thao	KOR SRB NED VIE	24
11-15	Ablu Nikoleta Swann Polly Gerarnd Tess Van Rooijen Olivia Persse Lee-Ann Hartmann Kerstin	ROU GBR AUS NED RSA GER	25

W Polsce w tej konkurencji też nie ma za bardzo się czym pochwalić. Obecnie najlepszą dwójką w krajowej rywalizacji są ubiegłoroczne juniorki (VII miejsce w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata Juniorów), ale wynika to raczej z braku wartościowej konkurencji niż z poziomu sportowego. Konkurencja dwójki bez sterniczki jest trudną technicznie i wymaga długofalowego treningu, wiele cierpliwości i wytrwałości w dążeniu do celu (czytaj: mistrzostwa sportowego), a tego chyba w większości naszym zawodniczkom brakuje. Co pokaże się jakaś dwójka to zaraz się rozpadnie. Bo to albo zawodniczki się pokłócą, albo nie widzą dalej celu, który na pewno w tej konkurencji jest odległy lub przesiadają się na krótkie wiosła, bo tam jest łatwiej organizacyjnie w treningu.

Do Mistrzostw Świata w Korei zgłoszono 14 dwójek podwójnych pań. W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie wystartowało 10 osad. W tej konkurencji nastąpiły w tym roku największe zmiany personalne. W Korei wystartowała tylko jedna dwójka w pełnym składzie olimpijskim. Była nią słaba dwójka z Ukrainy, która w Londynie była ostatnia – dziesiąta, a teraz dziewiąta. W ogóle nie zgłoszono w tej konkurencji osad, aż z pięciu federacji, które w ubiegłym roku zajęły miejsca II – III – IV – VII – VIII (czyli Australia, Polska, Chiny, Czechy i Holandia). Na 28 startujących w tym roku w dwójkach podwójnych zawodniczek tylko sześć starowało w Igrzyskach w Londynie. Wspomniane Ukrainki w tej samej konkurencji, po jednej Angielce i Nowozelandce w czwórkach podwójnych oraz Białorusinka i Litwinka w jedynce. Pomimo tak ogromnej zmiany zawodniczek nie nastąpiło znaczące obniżenie średniej wieku konkurencji. Jedynie tegoroczne złote medalistki – Litwinki reprezentują całkiem inne pokolenie niż Mistrzyni Olimpijskie – Angielki. W pozostałych przedziałach ta różnica nie jest znacząca, a to głównie za sprawą „weteranki” - multimedalistki z Białorusi Ekateriny Karsten, a także jej partnerki oraz Angielki Houghton i obu Amerykanek.

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	33,0	29,67	28,42	26,6
2013	21,5	26,83	26,17	24,54

W wyniku takich zmian, a i nieco obniżenia poziomu ogólnego konkurencji swoje szanse medalowe wykorzystały młode Litwinki (złoty medal) i „nie najmłodsze” już Białorusinki (brązowy medal). Litwinki złożone z dwóch utytułowanych zawodniczek, ale w młodszych grupach wiekowych, o przeciętnych warunkach fizycznych, w tym roku współpracowały ze znanym włoskim trenerem Greków Giannim Postiglione. Szlakowa tej dwójki – dziewiętnastoletnia Milda Valciukaite w ostatnich dwóch latach zdobywała złoty medal Mistrzostw Świata Juniorów dwójce podwójnej, natomiast jej partnerka Donata Vistaraite na co dzień reprezentująca polski klub RTW Bydgoszcz to olimpijka w skifie z Londynu (VIII miejsce), dwukrotna Mistrzyni Europy w skifie (2011 i 2012 rok), także dwukrotna Młodzieżowa Mistrzyni Świata w skifie (2010 i 2011 rok) oraz dwukrotna Mistrzyni Polski w skifie. Litwinki w tym roku zdobyły również Mistrzostwo Europy, pokonując w finale Polki (Madaj – Fularczyk).

Srebrny medal w Mistrzostwach Świata w Korei przypadł Nowozelandkom. Całkowicie nowa osada od tej która w Igrzyskach w Londynie zajęła piąte miejsce. W składzie tej dwójki znalazła się jedna olimpijka, ale z czwórki podwójnej. Z czwórki, która w olimpijskim finale B minimalnie (0,74 sek.) pokonała polską osadę. Trzeba przyznać, że Nowozelandki nie miały w tym sezonie szczęścia do Litwinek. Dwukrotnie (w finale Pucharu Świata w Lucernie i w finale Mistrzostw Świata w Chungju) przegrały o tzw. „włos”. W Lucernie o 0,02 sek., a w Korei o 0,04 sek. To się nazywa „mieć pecha”, tym bardziej, że w Korei na finiszu jeszcze kilka „chwytów” przed metą to one były na czele stawki.

Brązowy medal przypadł wielce utytułowanej – czterokrotnej medalistce olimpijskiej w skifie, wielokrotnej Mistrzyni Świata w skifie, ale już najstarszej startującej zawodniczce – Białorusince Ekaterinie Karsten, wraz z nieco młodszą Julią Bichyk, medalistką Igrzysk Olimpijskich (2004 roku w Atenach i 2008 roku w Pekinie) oraz Mistrzostw Świata 2007 roku, ale w dwójce bez sterniczki.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	BLR	35,5	3
2-3	USA	29,0	7
	GBR		4
4	UKR	26,0	9
5	DEN	25,0	6
6	IRL	24,5	10
7	NZL	23,5	2
8-9	RUS	23,0	8
	KOR		12
10	GER	22,5	5
11	LTU	21,5	1
12	ITA	21,0	11
13	TPE	20,5	13
14	NAM	19,5	14 – ost.

Średnia konkurencji
24,54

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Karsten Ekaterina	BLR	41
2	Houghton Frances	GBR	33
3	Bichyk Yulia	BLR	30
4-5	O'Leary Meghan	USA	29
	Tomek Ellen	USA	
6-7	Kravchenko Anna	UKR	27
	Kim Arum	KOR	
8-9	Jakobsen Lisbet	DEN	26
	Kenned Leonora	IRL	
10-12	Buryak Olena	UKR	25
	Bourke Fiona	NZL	
	Meyer-Laker Victoria	GBR	

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Matthysen Gwynneth	NAM	16
2	Chi Pei-Yu	TPE	18
3-4	Kim Yeji	KOR	19
	Valiciukaite Milda	LTU	
5	Belatti Cecylia	ITA	20
6-8	Patelli Alessandra	ITA	22
	Stevenson Zoe	NZL	
	Lier Julia	GER	
9-14	Lin Yu-Hsun	TPE	23
	Adams Mareike	GER	
	Jordaan Nandi	NAM	
	Dukarska Monika	IRL	
	Potapova Ekaterina	RUS	
	Krasilnikova Maria	RUS	
15-16	Petersen Mette	DEN	24
	Vistartaite Donata	LTU	

Po wnikliwej analizie wydaje się, że w tej konkurencji powstała pewna międzypokoleniowa dziura i pewnym jest, że zgodnie z zasadą „sport nie znosi próżni” już w przyszłym roku powstaną nowe dwójki, które ją wypełnią.

W naszej reprezentacji na początku sezonu próbowany był w startach międzynarodowych debel zbudowany na medalistce olimpijskiej w tej konkurencji Magdzie Fularczyk. Po przejściu na urlop macierzyński Julii Michalskiej na szlaku dwójki zastąpiła ją szlakowa olimpijskiego składu czwórki Natalia Madaj. W pierwszym starcie w Regatach Międzynarodowych w Essen polski debel pokonał wszystkie dwójki niemieckie, łącznie z dwójkami z czwórki podwójnej, które w Korei zdobyły w swojej konkurencji złoty medal. Kluczowym jednak dla dalszych decyzji były Mistrzostwa Europy w Sewilli, gdzie Polki uległy Litwinkom w finale aż 6,47 sek. Ale z drugiej strony wygrały z omawianymi Białorusinkami 3,6 sek., czy piątymi w Korei Niemkami 8,18 sek. W wyniku tej przegranej zarzucono dalsze starty w dwójce na rzecz startów w czwórce podwójnej, tym bardziej, że dwa kolejne występy w Pucharze Świata w czwórce i dwukrotnie drugie za Niemkami miejsca dawały niemal gwarancję medalu w Mistrzostwach Świata w Korei. Przed kolejnym sezonem trzeba będzie podjąć decyzję czy stać nas na równoległe zbudowanie dwójki na miarę finału Mistrzostw Świata, czy też zbudować reprezentacyjnego debela kosztem czwórki. A przecież mamy jeszcze Julię Michalską i nie wiadomo na co ona zdecyduje się po powrocie z urlopu macierzyńskiego.

III. JEDYNKA KOBIEC W1x

W jedynce kobiet w Mistrzostwach Świata Seniorów w Chungju wystartowało łącznie 17 skifistek. W Igrzyskach Olimpijskich w Londynie zakwalifikowanych było 28 zawodniczek z Mistrzostw Świata 2011 roku oraz finałowych i kontynentalnych kwalifikacji. Również w tej konkurencji po Igrzyskach nastąpiły spore zmiany. Z czołowej dwunastki skifistek w Londynie nie wystartowała połowa, a w tym druga Dunka i szósta Chinka. Kolejne dwie – piąta Białorusinka i ósma Litwinka zdecydowały się jak wspomniano na start w deblach. Pozostałe cztery (z wyjątkiem najstarszej – Rosjanki J. Leviny, która była dziewiąta w Londynie i ósma w Korei) nadawały ton tej konkurencji. To właśnie one zdobyły wszystkie trzy medale. „Słabiej” tym razem wypadła złota medalistka olimpijska i Mistrzyni Świata Czeszka Mirka Knapkova, która zdobyła „tylko” brązowy medal. Czyżby to oznaka upływających lat? Pozostałe: Australijka Kim Crown i Nowozelandka Emma Twigg pod nieobecność Wicemistrzyni Olimpijskiej – Dunki przesunęły się o dwie pozycje w górę. Australijka – złoty medal, w Londynie brązowy, a Nowozelandka srebrny, w Londynie IV miejsce.

W związku z takimi zmianami zmieniły się również profile średnich wieku w konkurencji. Choć w przedziale trzech medalistek pozostał on niemal na identycznym poziomie.

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku półfinalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	32,0	28,67	31,17	30,42	27,82
2013	28,0	29,0	26,66	26,42	25,44

Jak widać zarówno jedynka kobiet jak i mężczyzn są konkurencjami, w których główną rolę odgrywa doświadczenie, wieloletni trening wytrzymałościowy, moc, a przede wszystkim odporność psychiczna.

W finale jedynek pań z dobrej strony pokazała się ubiegłoroczna Młodzieżowa Mistrzyni Świata w dwójce podwójnej Austriaczka Magdalena Lobnig, wykorzystując brak innych doświadczonych gwiazd (Dunki, Chinki, Szwedki, Białorusinki i Litwinki) zajęła bardzo wysokie czwarte miejsce.

ŚREDNIA WIEKU KONKURENCJI – 25,44

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji					Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce	Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Levina Julia	RUS	40	8	1	Che Yon Rosni Nur Fatiha	MAS	18	17 – ost.
2	Knapkova Mirka	CZE	33	3	2	Gulbe Elza	LAT	20	12
3	Miarka Bianca	BRA	31	15	3-4	Dovgodko Natalia	UKR	22	9
4	Crown Kim	AUS	28	1		Schmidla Lisa	GER		13
5-8	Twigg Emma	NZL	26	2	5-8	Gjoertz Tale	NOR	23	11
	Thornley Victoria	GBR		7		-			
	Thornycroft Micheen	ZIM		10		4			
	Logan Eleanor	USA		5		16			
9-10	Janssen Inge	NED	24	6	9-10	Kim Seulgi	KOR	14	14

Przed kolejnym sezonem powstaje też pytanie czy któraś z polskich zawodniczek ma szansę na walkę w przyszłości o finał Igrzysk Olimpijskich w Rio de Janeiro. Wydaje się, że jeżeli już to tylko będąca obecnie na urlopie macierzyńskim Julia Michalska. Sama Julia chciałaby tego dokonać, ale czy będzie ją na to stać? Czy wystarczy jej determinacji kiedy obowiązków zdecydowanie przybyło? Obowiązki małżeńskie i rodzicielskie są przecież bardzo czasochłonne. Na pewno chęci są duże, a tym bardziej, że przez ostatnie lata podrażnione zostały jej ambicje. Skifistki, z którymi Julia wygrywała w bezpośredniej walce startując na jedynce zdobyły medale Mistrzostw Świata i to w czasie od kiedy Polka wsiadła do debła po zdobyciu szóstego miejsca w finale Igrzysk Olimpijskich w Pekinie. Są nimi Szwedka Frida Svenson – zdobyła złoty medal w 2010 roku czy Nowozelandka Emma Twigg, którą J. Michalska wyeliminowała z olimpijskiego finału w 2008 roku, zdobyła kolejno brązowy medal Mistrzostw Świata 2010 i 2011 roku oraz srebrny w tym roku w Korei.

W Mistrzostwach Świata w Korei wystartowało osiem kobiecych ósemek, a Igrzyskach Olimpijskich w Londynie w wyniku kwalifikacji przedolimpijskich dopuszczono siedem osad. Z tamtych osad w Korei zabrakło jedynie Niemek – ostatnich w Londynie, gdyż jak wspomniano ich rodzima federacja zdecydowała, że nie mają osady, która by poziomem ich zadowalała. Taką decyzję podjęła federacja, która do każdego Mistrzostw Świata zgłasza komplet osad. Za to swoje ósemki zgłosili Nowozelandczycy, Rosjanie i Włosi. Zajęły one w takiej kolejności ostatnie trzy miejsca. Szczególnie Rosjanki i Włoszki ustępowały zdecydowanie pozostałym osadom. Przegrane w repasażu do drugich kwalifikujących się do finału Holenderek różnicą – 10,49 sek. Rosjanki i 21,75 sek. Włoszki mówią same za siebie.

Do startu w finale Mistrzostw Świata w Chungju stanęły więc te same nacje co w Londynie, ale w jakże odmiennych zestawieniach osobowych.

Mistrzyni Olimpijskie – Amerykanki zmieniły aż siedem zawodniczek. Pozostała jedynie zawodniczka miesiąca listopada 2012 Meghan Musnicki. Wicemistrzyni Olimpijskie – Kanadyjki też miały w składzie tylko jedną zawodniczkę z Igrzysk w Londynie. Brązowe medalistki z Londynu – Holenderki w ogóle miały całkowicie nowy skład personalny swojej ósemki. Najmniejszych zmian dokonały federacje Rumunii (IV miejsce w Londynie) i Australii (VI miejsce w Londynie) - po cztery zawodniczki oraz Brytyjczycy (V miejsce w Londynie) – 5 zawodniczek.

Pomimo tych zmian układ w kolejności na mecie w Mistrzostwach Świata w Chungju pozostał niemal identyczny. Jedynie Rumunki, które dokonały najmniejszych zmian zawodniczek awansowały z czwartego na drugie miejsce. Holenderki, które jako jedyne wystąpiły w całkowicie nowym zestawieniu spadły z trzeciego na szóste miejsce. W strefie medalowej pomimo 90% zmian tytuł mistrzowski obroniły Amerykanki, a Kanadyjki – srebrne w Londynie, tym razem skończyły na trzecim miejscu.

Taka sytuacja nie powinna budzić żadnego zdziwienia, gdyż potencjał obu krajów w wioślach długich kobiet jest ogromny. Większość zawodniczek obu państw studiuje na uczelniach amerykańskich, na których od lat prowadzony jest specjalny program sportu kobiet, a trening i wyścigi w ósemkach są jedynym i niepodważalnym priorytetem. Każda uczelnia ma po kilka składów ósemek, a poszczególne uniwersytety za miejsca w Akademickich Mistrzostwach USA otrzymują odpowiednio wysokie granty finansowe.

W związku z tak dużymi zmianami osobowymi po Igrzyskach Olimpijskich w Londynie siłą rzeczy musiało nastąpić obniżenie średniego wieku konkurencji w poszczególnych przedziałach. Jednak nie jest ono zbyt wielkie, chociażby w stosunku do innych konkurencji

	średnia wieku złotych medalistek	średnia wieku medalistek	średnia wieku finalistek	średnia wieku uczestniczek
2012	28,0	28,42	27,10	26,52
2013	26,38	25,38	25,11	24,32

Największe „odmłodzenie” czyli obniżenie średniego wieku osady w stosunku do Igrzysk w Londynie nastąpiło w ósemce Kanady o 4.375 roku, natomiast minimalne podwyższenie w ósemce Rumunek o 0,25 roku.

Lp.	Kraj	Różnica w latach	Lp.	Kraj	Różnica w latach
1	Kanada	- 4.375	4	USA	- 1.62
2	Holandia	- 3.625	5	Wielka Brytania	- 0.495
3	Australia	- 2.62	6	Rumunia	+ 0.25

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	GBR	27,63	4
2	USA	26,38	1
3	ROU	25,0	2
4	CAN	24,75	3
5	NED	24,5	6
6	RUS	23,63	8
7	ITA	22,5	9
8	AUS	22,38	5
9	NZL	22,13	7

Średnia konkurencji
24,32

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-3	Rodford beth	GBR	31
	Greves Katie	GBR	
	Lind Caroline	USA	
4	Musnicki Meghan	USA	30
5-9	Ganes Carolyn	CAN	29
	Wilson Melanie	GBR	
	Reeve Louisa	GBR	
	Eddie Jessica	GBR	
	Van der Pauw Dominique	NED	
10-12	Lee Zoe	GBR	28
	Zaharia Ionelia	ROM	
	Karabelshchikova Anastasia	RUS	
13-17	Polk Amanda	USA	27
	Van der Muelen Janneke	NED	
	Cogianu Roxana	ROM	
	Lupascu Camelia	ROM	
	Nurse Cristy	CAN	
18-19	Fedorova Alexandra	RUS	26
	Strelkova Oxana	RUS	
20-26	Faggin Erika	ITA	25
	Regan Emily	USA	
	Schmetterling Lauren	USA	
	Opitz Victoria	USA	
	Albu Nicoleta	ROM	
	Popova Julia	RUS	
	Gerrand Tess	AUS	

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Arcangiolini Beatrice	ITA	19
2-4	Gowler Kerri	NZL	20
	Tikhanova Anastasia Tikhanova Elizaveta	RUS RUS	
5-9	Marzari Gaia	ITA	21
	Macfarlane Eve	NZL	
	Prendergast Grace	NZL	
	Vermeersch Hannah	AUS	
	Bateman Katrina	AUS	
10-21	White Peta	AUS	22
	Hagan Alexandra	AUS	
	Sutherland Charlotte	AUS	
	Stephan Lucy	AUS	
	Basadonna Laura	ITA	
	McMurtry Caragh	GBR	
	Carnegie-Brown Olivia	GBR	
	Bas Rosa	NED	
	Boghian Andreea	ROU	
	Munro Robyn	NZL	
Afinogenova Tatiana Zhukova Anastasia	RUS RUS		
22-32	Grigoras Cristina	ROU	23
	Behrent Genevieve	NZL	
	Matthens Linda	NZL	
	Bevan Kesley	NZL	
	Grainger Susanne	CAN	
	Roper Cristine	CAN	
	Vanucci Irene	ITA	
	Menegatti Federica	ITA	
33-46	Verburgh Marleen	NED	24
	Belio Bernadetta	ITA	
	De Vries Kyra	NED	
	Chatterton Renee	AUS	
	Noseda Sabrina	ITA	
	Simmons Kerry	USA	
	Luczak Grace	USA	
	Jorritsma Aletto	NED	
	Wielgaard Kirsten	NED	
	Ilie Cristina	ROM	
	Craciun Ioana	ROM	
	Loe Jessica	NZL	
	Roman Lisa	CAN	
	Martins Jennifer	CAN	
	Mastracny Natalie	CAN	
	Black Sarah	CAN	
Boers Helen	NED		

W odpowiedzi na pytanie czy w Polsce mamy szanse w najbliższym czasie mieć ósemkę na poziomie szans awansu do finału Igrzysk Olimpijskich, dla przypomnienia od kiedy ósemka kobiet jak i całe wioślarstwo kobiece włączone zostało do programu igrzysk czyli Igrzysk Olimpijskich w Montrealu w 1976 roku, nigdy nasza kobieca ósemka nie była w finale Igrzysk. Nawet w Moskwie w 1980 r., gdzie było zgłoszonych tylko sześć osad to zrobiono dodatkowe eliminacje i w finale wystartowało tylko pięć ósemek. W Igrzyskach wystartowała jeszcze polska ósemka kobiet w 1976 roku w Montrealu, zajmując siódme miejsce poza finałem. Nigdy też polska ósemka nie była w finale Mistrzostw Świata. W ostatnim cyklu olimpijskim Związek podjął próbę budowy kobiecej ósemki mając zawodniczki o dobrych parametrach fizycznych, zdobywających nawet medale w wioślach długich w młodszych grupach wiekowych w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata i Mistrzostwach Świata Juniorów, ale niestety zabrakło samym zawodniczkom i kolejnym trenerom wytrwałości i determinacji, a może wiary i umiejętności. Program zakończono ze względu na słabe wyniki na Mistrzostwach Europy 2011 roku, żeby dać szansę na maksymalną rywalizację w innych konkurencjach zawodniczkom wioślującym w tej ósemce. Z tej zresztą ósemki dwie zawodniczki startowały w Igrzyskach w Londynie w czwórce podwójnej. Również na wiosnę tego roku próbowano startów ósemki złożonej praktycznie niemal ze wszystkich zawodniczek krótko i długowiosłowych. W regatach międzynarodowych w Ratzeburgu odniosła ona nawet drobny „sukcesik” pokonując młodzieżową ósemkę Niemek, które później w Młodzieżowych Mistrzostwach Świata zdobyły brązowy medal. Ale nie zapominajmy, że to właśnie Niemcy uznali, że nie mają obecnie ósemki godnej wystartować w Mistrzostwach Świata Seniorów.

Z drugiej strony koszt profesjonalnego przygotowania ósemki jest bardzo duży. Trzeba mieć dwa-trzy składy, rywalizujących na równorzędym wysokim poziomie i z nich wyselekcjonować najlepsze zawodniczki.

Natomiast w Polsce rzeczywistość jest taka, że do Mistrzostw Polski Juniorów i Młodzieżowych w tym roku nie zgłoszono ani jednej ósemki kobiet, a w Mistrzostwach Polski Seniorów na starcie stanęły trzy, ale dla wszystkich był to już drugi lub trzeci start w tych mistrzostwach. Mistrzem Polski Seniorek została ósemka złożona z zawodniczek długo-, krótkowiosłowych oraz wagi lekkiej razem.

V. DWÓJKA PODWÓJNA MĘŻCZYZN

M2x

Do Mistrzostw Świata w Chungju zgłoszono 16 dwójek, a w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie startowało 13 osad.

Pięć federacji, które miały swoje załogi w Igrzyskach Olimpijskich nie zgłosiło ich do tegorocznych mistrzostw (Słowenia, Francja, Ukraina, Kanada i Estonia). Natomiast cztery federacje zgłosiły te same składy osobowe: Argentyna – IV-ta w Londynie, Litwa – VI-ta w Londynie, Norwegia – VII miejsce w Londynie i Niemcy – IX miejsce w Londynie. I wszystkie te dwójki były w finale tegorocznych Mistrzostw Świata. W pozostałych dwójkach startujących w Igrzyskach 2012 roku Włosi i Anglicy zmienili po jednym zawodniku, a Australia i Nowa Zelandia wystawiły w Chungju całkowicie nowe zestawienia osobowe. Największego skoku dokonali Norwegowie, którzy z siódmego miejsca na Igrzyskach zdobyli w tym roku Mistrzostwo Świata, ale przecież ci sami zawodnicy wygrali już w ubiegłym roku ostatni przed Igrzyskami Puchar Świata w Monachium. Kolejna osada to Litwa – awans z szóstego miejsca na srebrny medal Mistrzostw Świata. Ci sami młodzi zawodnicy już na Igrzyskach sygnalizowali wielkie możliwości, awansując do finału A. W tym roku zmienili trenera (podobnie jak Litwinki w dwójce podwójnej ich trenerem był Włoch prowadzący Greków, a kiedyś dwójkę wagi lekkiej, stałych przeciwników polskiej dwójki Sycz-Kucharski) i jak sami stwierdzają wykonali katorżniczą wręcz pracę, jakiej nigdy dotychczas nie robili i efekt był natychmiastowy. Awans do góry z dziewiątego na czwarte zanotowali także Niemcy, ale przecież ten sam zestaw zawodników był już Mistrzem Świata w 2009 roku w Poznaniu.

Brązowy medal w Chungju zdobyli Włosi, którzy w Londynie zdobyli srebro, ale w tej osadzie zmieniła się przecież połowa składu. O jedną pozycję spadli wiosłujący w tym samym składzie Argentyńczycy, natomiast z pierwszego na ostatnie miejsce w finale spadła Nowa Zelandia, lecz to całkiem inny skład osobowy. Pomimo tego, to i tak ta federacja pokazała jak wartościowych ma zawodników na zapleczu wielkich mistrzów. Generalnie w tej konkurencji nastąpiło niewielkie obniżenie średniej wieku w stosunku do Igrzysk w Londynie. Jedynie zauważalne jest to na poziomie medalistów, kiedy zabrakło w tej grupie Słoweńców (Spik-Cop) oraz wielce zasłużonego Włocha Alessio Sartoriego.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	25,5	31,0	27,0	26,35
2013	25,5	24,83	26,0	24,68

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	ARG	31,0	5
2	PAK	30,0	16 – ost.
3	GBR	28,0	9
4	GER	26,5	4
5	ITA	26,0	3
6-8	NOR	25,5	1
	CUB		11
	DEN		12
9-10	AUS	24,5	8
	SRB		7
11-12	USA	24,0	10
	NZL		6
13	NAM	23,5	-
14	LTU	23,0	2
15	KOR	22,0	14
16	CZE	20,5	13
17	CHN	15,5	15

Średnia konkurencji
24,68

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Akram Muhammad	PAK	42
2	Suarez Ariel	ARG	33
3-4	Langridge Matt	GBR	30
	Knittel Eric	GER	
5	Rosso Cristian	ARG	29
6-8	Marjanovic Marko	SRB	28
	Hoff Nils Jacob	NOR	
	Concepcion Hernandez Janier	CUB	
9	Battisti Romano	ITA	27
10-13	Swann Thomas	AUS	26
	Lucas Bill	GBR	
	Poulter Raymond	NAM	
	Johannesen Sophus	DEN	
14-18	Ritter Saulius	LTU	25
	Krueger Stephan	GER	
	Stefensen Frank	DEN	
	Graves John	USA	
	Fossi Francesco	ITA	

Najmłodsi zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Ji Shunyong	CHN	15
2	Jiang Quangiang	CHN	16
3	Nawaz Muhammad Haider	PAK	18
4	Plocek Michal	CZE	19
5-8	Filipovic Aleksander	SRB	21
	Mascinkas Rolandas	LTU	
	Rautenbach Gerald	NAM	
	Lee Sangmin	KOR	
9	Andrle Jan	CZE	22
10-14	Borch Kjetil	NOR	23
	Dann Benjamin	USA	
	Belongoff Alexander	AUS	
	Oquendo Ibanez Adrian	CUB	
	Kim Hwigwan	KOR	
15-16	Arms Michael	NZL	24
	Manson Robert	NZL	

Co ciekawe w tej konkurencji wystartowali także tegoroczni Młodzieżowi Wicemistrzowie Świata – Czesi. Dwójka oparta o ubiegłorocznego Mistrza Świata Juniorów w jedyńce Michała Plocka. Była to najmłodsza dwójka w konkurencji, nie licząc Chińczyków, którzy ze względu na rozgrywające się w ich kraju Igrzyska Ogólnochińskie przystali juniorów młodszych. Niestety młodzi Czesi na własnej skórze przekonali się jaka jest przepaść pomiędzy Młodzieżowymi Mistrzostwami Świata, a seniorskimi. Nie weszli do półfinału, a w całych mistrzostwach pokonali jedynie młodzieńców Chińczyków, Koreę, Pakistan i Namibię.

W Polsce nie ma obecnie wartościowej dwójki podwójnej. Nie mieliśmy swoich reprezentantów pomimo prób zakwalifikowania na Igrzyskach Olimpijskich 2008 roku w Pekinie i 2012 roku w Londynie. Zawodnicy specjalizujący się w wioślach krótkich muszą ostro wziąć się do pracy, bo ich wyniki na arenie międzynarodowej po zakończeniu karier sportowych przez Korola i Kolbowicza delikatnie mówiąc są słabe. A może cała nadzieja w młodej fali zawodników kończących wiek juniorów. Ale na nich jako na wartościowych zawodników w grupie seniorów, jak widać na przykładzie dwójki Czechów, trzeba będzie jeszcze trochę czasu poczekać.

VI. JEDYNKA MĘŻCZYZN

M1x

W jedyńce mężczyzn wystartowało w Mistrzostwach Świata w Chungju 32 skifistów, a więc niemal tyle co się zakwalifikowało do Igrzysk w Londynie, gdzie było 33 zawodników. Z finału olimpijskiego na starcie zabrakło jedynie Szweda Lassi Karonena (IVm w Londynie). W dalszej kolejności nie było żadnych zawodników, którzy w Igrzyskach w Londynie zajmowali miejsca od dziewiątego do piętnastego. Z pozostałych osiemnastu skifistów, którzy walczyli w tej konkurencji w Igrzyskach Olimpijskich na starcie pojawiło się tylko pięciu zawodników (IND, KOR, TPE, KAZ, ESA). Trzeba przyznać, że to istne przysłowiowe „trzęsienie ziemi”. Tym bardziej, że po drodze w czasie trwania mistrzostw ze względu na kontuzje wycofało się dwóch czołowych zawodników. Do walki w ćwierćfinale nie stanął Słoweniec Luka Spik – brązowy medalista olimpijski z Londynu, złoty z Sydney i srebrny z Aten, który jedynekę potrafi jeździć, co już nie raz pokazywał. Natomiast walkę ćwierćfinałową przegrał i się wycofał Mistrz Olimpijski z Londynu w tej właśnie konkurencji Nowozelandczyk Mahe Drysdale. Miał przed mistrzostwami wypadek na rowerze i w trakcie mistrzostw kontuzja się odnowiła. W takiej sytuacji na Mistrzostwo Świata został wręcz skazany Wicemistrz Olimpijski z Londynu, Mistrz Olimpijski z Pekinu i Mistrz Świata z Karapiro, Czech Ondrej Synek. Bardzo ciekawe rozstrzygnięcia nastąpiły na kolejnych miejscach podium. Srebrny medal zdobył niespodziewanie Kubańczyk, który awansował aż z miejsca siódmego, które zajął w Igrzyskach w Londynie. Brązowy medal przypadł najstarszemu w tej konkurencji 36-letniemu Niemcowi Marcelowi Hackerowi, który awansował z szóstego miejsca na Igrzyskach, a w walce o ten medal pokonał właśnie brązowego medalistę olimpijskiego – Anglika Alana Campbella. Na dwóch kolejnych miejscach przytynęli Holender i Litwin. Holender Roel Braas to raczej spora niespodzianka, gdyż jeszcze na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie pływał w ósemce, natomiast Litwin Mindaugas Griskonis jest dobrze nam znany, gdyż jest to kilkukrotny Mistrz Polski, reprezentujący na co dzień barwy polskiego klubu RTW Bydgoszcz. Po półfinałach wydawało się, że Litwin może walczyć nawet o medal, ale chyba nie wytrzymał napięcia psychicznego, co jest u niego od lat pewnym problemem. Zabrakło natomiast w finale miejsca dla reprezentanta Azerbejdżanu Aleksandrowa, który w Igrzyskach był już piąty.

W związku z takimi zmianami zawodników wydawałoby się, że powinny znacznie obniżyć się średnie wieku w poszczególnych przedziałach, ale nic bardziej mylnego. W tej konkurencji liczy się przecież rutyna, staż i wieloletnia odporność na stres, gdzie odpowiedzialność za wynik jest indywidualna.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku półfinalistów	średnia wieku uczestników
2012	34	31	31	28,71	27,69
2013	31	31	29,33	26,5	25,875

Jak widać na poziomie medalistów średni wiek pozostał identyczny pomimo, że zmieniło się dwóch zawodników. Minimalne obniżenie średniej wieku występuje u finalistów o 1,67 roku, podobnie w dwóch pozostałych grupach o około 2 lat.

ŚREDNIA WIEKU KONKURENCJI – 25,875

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Hacker Marcel	GER	36	3
2	Drysdale Mahe	NZL	35	-
3	Spik Luca	SLO	34	-
4	Ondrej Synek	CZE	31	1
5-8	Torres Emilio	VEN	30	23
	Whelpley Stephen	USA		13
	Campbel Alan	GBR		4
	Hamarasheid Haedir	IRQ		21
9	Sokira Evgheni	MDA	29	24
10	Wang Ming-Hui	TPE	28	22
11-13	Griskonis Mindaugas	LTU	27	6
	Mohd Pazi Muhammad	MAS		29
	Kosov Artem	RUS		10
14-16	Braas Roel	NED	26	5
	Poulter Raymond	NAM		27
	Fournier Rodriguez Angel	CUB		2

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Memo Memo	INA	18	25
2-5	Yakolev Vladislav	KAZ	20	19
	Nanchengwa Desmond	ZAM		28
	Lopez Roberto	ESA		26
	Roeoesli Roman	SUI		11
6-7	Sukhovlyanskiy Yuriy	UZB	22	18
	Codau Petru	ROU		15
8-11	Purnell Nicholas	AUS	23	14
	Kim Dongyong	KOR		16
	Singh Sarram	IND		12
	Aleksandrov Aleksandar	AZE		7
12-14	Szell Domonkos	HUN	24	17
	Futryk Ivan	UKR		20
	Bozhilov Georgi	BUL		8
15-16	Al-Abdula Nasser Ghanin	QAT	25	30 – ost.
	Fridman Dani	ISR		9

Polska miała na Igrzyskach Olimpijskich w Londynie również swojego przedstawiciela Michała Słomę. Był to pierwszy skifista, który zakwalifikował się do Igrzysk od medalowego startu w Barcelonie Kajetana Broniewskiego. M. Słoma, siedemnastym miejscem w Londynie nikogo jednak nie zachwyił, ani swoich sympatyków, ani siebie. Po Igrzyskach nie podjął dalej walki o poprawę swojej pozycji w świecie, a wręcz przeciwnie, całkowicie zrezygnował z ambicji reprezentacyjnych. Mieliśmy także między Igrzyskami Wicemistrza Świata Juniorów w 2009 roku w skifie Kamila Zajkowskiego, ale jego talent przestał się rozwijać i obecnie jest jednym z kolejnych skifistów w Polsce. Zawsze liczyliśmy na to, że jak skończy się era świetnej czwórki podwójnej to może najmłodszy z nich Konrad Wasielewski podejmie wyzwanie i będzie walczył o dobre miejsca na świecie właśnie w skifie. Przecież w kraju nie raz udowadniał, że jest indywidualnie najlepszy z całej grupy wioseł krótkich. Niestety popularny „Kondzio” przestał być młodym (obecnie ma 28 lat) i przestał też być najlepszym, a może wpłynęły na to inne pozasportowe problemy. I wreszcie na końcu doczekaliśmy się w tym roku po raz pierwszy w historii Mistrza Świata Juniorów w skifie Natana Węgrzyckiego-Szymczyka. Zawodnik na starcie ewentualnej kariery seniorskiej może się poszczycić najlepszymi ze wszystkich wymienionych warunkami fizycznymi, ale czy będzie miał tyle hartu ducha i wytrwałości, aby odczekać czas terminowania wśród najlepszych i dotrzeć na sam szczyt drabinki w tej niezwykle ciężkiej konkurencji? Trzeba bardzo rozsądnego kierowania karierą tego utalentowanego zawodnika, bo przecież mistrzowie świata juniorów są każdego roku, a na szczycie w kategorii seniorów wcale takich dużych rotacji nie ma, tylko wygrywają przez wiele lat ci sami skifisci.

Do konkurencji zgłoszono 16 czwórek, natomiast w Igrzyskach Olimpijskich w wyniku kwalifikacji dopuszczono do startu 13 osad. Z państw, które miały swoje czwórki w Igrzyskach tylko Grecy (IV miejsce w Londynie) nie zgłosili swojej załogi do tegorocznych mistrzostw świata. Jedynie Białorusini (VII miejsce w Londynie i w br.) i Rumuni (XII miejsce w Londynie i X miejsce w Chungju) przywieźli identyczne składy osobowe. Całkowicie innych zawodników w swoich osadach mieli Anglicy (złoty medal w Londynie i V miejsce w Chungju) oraz Włosi (VIII miejsce w Londynie i IV miejsce w Chungju). Tylko po jednym zawodniku wymieniono w czwórkach Holandii (V miejsce w Londynie i złoty medal w Korei) i Serbii (X miejsce w Londynie i XI miejsce w Korei). Połowę składu osad wymienili Australijczycy (srebrny medal w obu imprezach) i Czesi (XIII miejsce w Londynie i VI miejsce w Chungju). Natomiast aż po trzech zawodników w swoich czwórkach zmienili: Amerykanie (brązowy medal w obu imprezach), Niemcy (VI miejsce w Londynie i XII w Korei), Kanada (IX miejsce w Londynie i XIV miejsce w Korei) i Nowa Zelandia (XI miejsce w Londynie i XIII miejsce w Korei).

Jak z tego widać najlepszych posunięć dokonali Holendrzy, którzy po zmianie jednego zawodnika awansowali z piątego miejsca na tron Mistrzów Świata. Australia i USA pokazała natomiast jaki mają potencjał wioślarzy w swoich krajach. Przy takich zmianach utrzymali swoje pozycje w strefie medalowej. Złoty medal stracili Anglicy, ale aż trzech ich złotych medalistów olimpijskich w tej konkurencji wsiadło do ósemki, która po czterech latach zdetronizowała z mistrzowskiego tronu Niemców. Pomimo pełnej wymiany zawodników w czwórce, Anglicy nadal utrzymali się w strefie finałowej. Korzystnych też zmian dokonali Czesi i Włosi. Ci pierwsi awansowali o siedem pozycji i z ostatniego miejsca w Igrzyskach znaleźli się w finale A. Natomiast Włosi zanotowali awans z ósmego na czwarte włączając się przy tym aktywnie w walkę o medale. Słabsze osady w wyniku zmian miała Kanada i Nowa Zelandia, a największy spadek zanotowali Niemcy. Pomimo, wydawałoby się dużego potencjału w postaci napływu każdego roku do starszych grup wiekowych medalistów Młodzieżowych i Juniorskich Mistrzostw Świata po zmianie trzech starszych zawodników w swojej reprezentacyjnej czwórce natychmiast spadli z szóstego miejsca w finale A na ostatnie miejsce w finale B. Całkowicie nie zmieniali składów Rumuni i Białorusini. O ile Rumunów można zrozumieć, bo mają w $\frac{3}{4}$ skład bardzo młody, złożony z tegorocznych Młodzieżowych Mistrzów Świata w tej konkurencji uzupełnionych doświadczonym szlakowym, o tyle Białorusini są najstarszą osadą wśród czwórek. Można się tylko domyślać obserwując ich wioślarstwo, że niczego innego na przyzwoitym poziomie nie mają.

W wyniku tak dużych zmian osobowych wśród osad czołówki tej konkurencji obniżyły się też średnie wieku w poszczególnych grupach.

	średnia wieku złotych medalistów	średnia wieku medalistów	średnia wieku finalistów	średnia wieku uczestników
2012	30,0	28,67	27,71	26,35
2013	27,25	25,42	24,54	25,23

Zauważalna jest pewna nieprawidłowość w tej konkurencji, gdyż wiek wszystkich uczestników jest wyższy od wielu finalistów i niemal identyczny jak medalistów, a jest to wynikiem tego, że poza finałem znalazła się właśnie Białoruś, osada o zdecydowanie najwyższej średniej wieku, oraz inni zawodnicy powyżej 30 roku życia w załogach Serbii i Hiszpanii.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	BLR	29,75	7
2	NED	27,25	1
3-4	SRB ESP	26,5	11 8
5	CRO	26,25	9
6-7	USA CAN	25,5	3 14
8	GBR	25,25	5
9	IND	25,0	15
10	NOR	24,5	16
11-12	GER NZL	24,25	12 13
13-14	CZE ROU	24,0	6 10
15	AUS	23,5	2
16	ITA	21,75	4

Średnia konkurencji
25,23

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Tomic Milos Garcia Cortes Marcelino	SRB ESP	33
3-5	Curuea Florin Seifert Toni Kazubouski Aliaksandr	ROU GER BLR	32
6-7	Dolecek Jr. Milan Lialin Vaazim	CZE BLR	31
8	Guzman Del Castillo Noe	ESP	30
9-10	Meylink Boaz Jagar Goran	NED SRB	29
11-15	Berntsen Aleksander Mihal Denis Shcharbachenia Stanislau Sinclair Alan Luecken Robert	NOR BLR BLR GBR NED	28
16-19	Begovic Branco Begovic Martin Janjic Ante Gibson Rob	CRO CRO CRO CAN	27
20-28	Henriks Kaj Verluis Mechiel James Grant Neil Seth Rummel Henrik Dean Will Crothers Will Grepperud Eikland Hans Uru Jade	NED NED USA USA USA CAN CAN NOR NZL	26

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Lodo Matteo	ITA	19
2-3	Jaschik Malte Vicino Giuseppe	GER ITA	20
4-8	Podrazil Jakub Montes Caamano Ismael Cozmiuc Marius-Vasile Pirghie Cristi-Ilie Tohn Cris Cato	CZE ESP ROM ROM NOR	21
9-16	Turrin Sperncer Beric Radoje Vasic Milos Palamariu George Planer Max Pilc Jan Klang Matyas Guzman del Castillo Antonio	AUS SRB SRB ROM GER CZE CZE ESP	22
17-24	Paonessa Mario McCabe Conlin Tarrant Matthew Wimberger Felix Lloyd Alexander Singstad Bjoern-Joestein Nehr-Candler Tobias Kells Robert	ITA CAN GBR GER AUS NOR NZL NZL	23
25-27	Dunkley-Smith Joshua Kolobaric Vjekoslav Gennaro Michael	AUS CRO USA	24
28-36	Reilly-O' Donnel Nathaniel Durant Scott Lockwood William Tripp Adam Perino Paolo Sharma Kapil Mohammad Azad Maninder Singh Davinder Singh	GBR GBR AUS NZL ITA IND IND IND IND	25

Polska od czasu Igrzysk Olimpijskich 2004 roku w Atenach nie miała czwórki bez sternika w finale imprezy głównej. Podejmowano kilkakrotnie próbę budowy osady, która miałaby szanse na kwalifikacje olimpijskie do Igrzysk w Pekinie i w Londynie. Niestety wszystkie te czwórki zajmowały bardzo odległe miejsca w Mistrzostwach Świata Seniorów.

- 2005 – 11 miejsce
- 2006 – 14 miejsce
- 2007 – 20 miejsce
- 2008 – brak kwalifikacji olimpijskich
- 2009 – 11 miejsce
- 2010 – osada nie wyjechała na M. Św. do Nowej Zelandii ze względu na słaby poziom
- 2011 – 21 miejsce
- 2012 – brak kwalifikacji olimpijskich

A przecież mamy finalistów wśród konkurencji długowiosłowych, a w tym roku nawet medalistów Młodzieżowych Mistrzostw Świata i możliwe, że trzeba rozpocząć od podstaw budowę czwórki bez sternika z pominięciem zawodników nie spełniających pokładanych w nich nadziei. Ale też wszyscy potencjalni kandydaci muszą zdecydowanie podnieść jakość i ilość pracy w klubie, gdyż nie ma nigdy takich pieniędzy, aby wszystkich zawodników tylko trenować na zgrupowaniach centralnych, a pobyt w klubie traktować jako odpoczynek między zgrupowaniami. Należy także zastanowić się w kręgu fachowców czy stać potencjalnie polskie wioślarstwo na kolejną dobrą osadę długowiosłową, kiedy zdecydowanie postawiliśmy na ósemkę. A przykładem niech będą Niemcy, o czym wspomniano powyżej. Swoich najlepszych zawodników długowiosłowych wsadzili do mistrzowskiej ósemki, która przez cztery lata nie przegrała żadnej imprezy głównej, a w Korei zdobyła srebrny medal, ale już dwójka bez sternika była dziesiąta, a czwórka bez sternika dwunasta. A przecież na Mistrzostwach Świata juniorów czy młodzieżowych każdego roku Niemcy zdobywają po kilkakroć więcej medali od Polski, jeżeli się nam ten medal w wioślach długich uda zdobyć.

KONKURENCJE NIEOLIMPIJSKIE

I. CZWÓRKA BEZ STERNICZKI KOBIEC

W4-

Jest to konkurencja, która olimpijską była tylko w jednych Igrzyskach Olimpijskich w 1992 roku w Barcelonie. Od Igrzysk 1976 roku w Montrealu, kiedy w ogóle konkurencje kobiece włączono do programu Igrzysk Olimpijskich do 1988 roku czyli Igrzysk Olimpijskich w Seulu włącznie rozgrywano czwórkę ze sterniczką. Po nich wycofano sterniczkę i w kolejnych Igrzyskach w Barcelonie rozegrano czwórki bez sterniczkę, a po Barcelonie całkowicie wycofano czwórki bez sterniczkę kobiet wspólnie z dwójką ze sternikiem i czwórką ze sternikiem mężczyzn na rzecz trzech konkurencji wagi lekkiej. Z tym, że dopiero od 1988 roku w Igrzyskach Olimpijskich, a od 1985 roku kobiety ścigają się na dystansie 2000 metrów. Do tego momentu rywalizowały na dystansie o połowę krótszym.

Po Mistrzostwach Świata 2011 roku w Bled, zgodnie z przyjętą przez Międzynarodową Federację Wioślarską FISA konkurencję w ogóle wycofano z programu Mistrzostw Świata Seniorów, gdyż przez trzy pod rząd mistrzostwa zgłaszano do niej mniej niż siedem osad. W 2009 – 6 osad, 2010 – 4, a w 2011 -5. Jednak po walce o tą konkurencję kobiet będących w komisjach FISA i argumentacją o ograniczaniu wioślarstwa kobiecego po roku przerwy ponownie włączono ją do programu Mistrzostw Świata w grupie konkurencji nieolimpijskich.

Do Mistrzostw Świata w Korei zgłoszono znowuż tylko 6 osad, z czego dla trzech – Australii, Kanady i Włoch był to drugi start poza ósemką. Złoty medal zdobyły Amerykanki przed Kanadą i Australią, a ostatnie dwie osady Włosek i Korei stanowiły tylko tło dla czterech walczących o

medale osad, a przegrane odpowiednio 32,75 i 40,23 sek. mówią same za siebie. Rozegrano wyścig o kolejność na torach i wyścig finałowy. W ocenie poziomów i rezultatów złotych medalistek konkurencji nieolimpijskich czwórka znalazła się na czele, ale jest to wynikiem niezbyt wygórowanego najlepszego rezultatu światowego w tej konkurencji, ze względu na jej krótką (jak wspomniano wyżej) karierę olimpijską, a w grupie konkurencji nieolimpijskich zawsze była traktowana przez poszczególne federacje jako możliwość startu w drugiej konkurencji dla zawodniczek z ósemki. Z pewnością zmieniłoby się to natychmiast, gdyby na odniam konkurencja w ósemkach była szersza.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	KOR	25,0	6
2-3	CAN	24,5	2
	USA		1
4	GER	23,25	4
5	ITA	23,0	5
6	AUS	21,75	3

Średnia konkurencji
23,63

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Eom Miseon	KOR	28
2-3	Nurse Cristy	CAN	27
	Lee Yoon Hui	KOR	
4	Huelskamp Emily	USA	26
5	Kim Youngrae	KOR	25
6-11	Lepke Julia	GER	24
	Goffey Olivia	USA	
	Mueller Felice	USA	
	Black Sarah	CAN	
	Mastracci Natalie	CAN	
Noseda Sabrina	ITA		

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Pi Sun Mi	KOR	20
2	Vermeersch Hannah	AUS	21
3-6	Hagan Alexandra	AUS	22
	Sutherland Charlotte	AUS	
	Stephan Lucy	AUS	
	Basadonna Laura	ITA	
7-13	Marchand Kathrin	GER	23
	Kemmer Lisa	GER	
	Schuette Sonja	GER	
	Gobbo Tessa	USA	
	Roper Christine	CAN	
	Bellio Benedetta	ITA	
	Vanucci Irene	ITA	

II. DWÓJKA ZE STERNIKIEM MĘŻCZYZN

M2+

Jest to konkurencja, w której polska federacja ma duże tradycje medalowe w imprezach głównych – Igrzyskach Olimpijskich i Mistrzostwach Świata. Niestety dla nas, bo ta konkurencja bardzo nam – Polakom odpowiadała, podobnie jak dwie inne konkurencje od Igrzysk Olimpijskich 1996 roku w Atlancie została z programu Igrzysk wycofana. W związku z tym pomatu, ale systematycznie zmniejszała się ilość w niej startujących osad, ale i charakter. Startują w niej głównie zawodnicy rezerwowi w dużych reprezentacjach do innych osad wielowiosłowych w wioślach długich. Jedynie co cztery lata w roku olimpijskim, kiedy Mistrzostwa Świata w konkurencjach nieolimpijskich rozgrywane są wspólnie z Mistrzostwami Świata Juniorów poziom konkurencji i ilość startujących rośnie, gdyż startuje w nich sporo zawodników zawiedzionych swoim startem w Igrzyskach w innych konkurencjach oraz ci, którym do Igrzysk nie udało się zakwalifikować. Polska ostatni spektakularny sukces w tej konkurencji odniosła w 2007 roku, kiedy nasza Dwójka (Pacześ-Kardas i sternik Trojanowski) zdobyła złoty medal Mistrzostw Świata. Od tamtego czasu w latach 2007-2012 w konkurencji startowało

kolejno 9 – 14 – 7 – 4 – 8 – 9 dwójek. W tegorocznych mistrzostwach na starcie, ze względu na koszty transportu i logistyki stanęły tylko cztery dwójki. Wszystkie cztery federacje miały także swoje dwójki w ubiegłorocznym wyścigu finałowym w tej konkurencji Mistrzostw Świata w Płowdiw.

Z osad medalowych w tym roku wystartowali jedynie Francuzi. Natomiast w żadnej z czterech dwójek nie startował zawodnik biorący udział w ubiegłorocznych mistrzostwach. W Chungju odbyły się dwa wyścigi. Jeden o tzw. „tory” czyli kolejność na torach w wyścigu finałowym i drugi finałowy. Zwyciężyli najmłodszy ze stawki Włochy przed Niemcami i Francją, a walka o medale była zacięta, choć w tej osadzie szlakowym był Vincenzo Abbagnale, syn jednego z braci Abbagnale, a obecnie prezesa włoskiej federacji wioślarskiej. Bracia Abbagnale właśnie w tej konkurencji zdobyli wiele medali Mistrzostw Świata i Igrzysk Olimpijskich i właściwie przez całą dekadę lat 1981 – 1993 całkowicie ją zdominowali.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	FRA	26,0	3
2	USA	24,5	4
3	GER	23,0	2
4	ITA	21,0	1

Średnia konkurencji
23,625

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Cadot Laurent	FRA	30
2	Wheeler Matthew	USA	26

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Abbagnale Vincenzo	ITA	20
2-3	Moinaux Matthieu Parlato Luca	FRA ITA	22
4-6	Schroeter Paul Bechler Bastian Munn Robert	GER GER USA	23

III. JEDYNKA WAGI LEKKIEJ KOBIEC

LW1x

Ta konkurencja to jedna z trzech, które rozgrywane są przy każdym Pucharze Świata i obok jedynki wagi lekkiej mężczyzn jest najliczniej obsadzana wśród konkurencji nieolimpijskich. Obok dużych federacji, które z zasady zgłaszają swoje osady do większości konkurencji, jedynki wagi lekkiej zgłaszają do Mistrzostw Świata państwa tzw. „trzeciego świata” w wioślarstwie, dla podkreślenia swojego uczestnictwa w światowym współzawodnictwie, gdyż koszt wysłania jednej zawodniczki czy zawodnika nie jest zbyt wielki. Tym bardziej, że w większości korzystają z pomocowego programu rozwoju wioślarstwa na świecie. Organizatorzy mistrzostw w umowie z FISA mają obowiązek zapewnić do startu łódkę i zakwaterowanie z wyżywieniem zawodniczkom i zawodnikom tych federacji.

W tegorocznych Mistrzostwach Świata wystartowały skifistki wagi lekkiej z 20 państw. Dla porównania w ubiegłym roku startowały 24 zawodniczki. Z ubiegłego roku tylko siedem zawodniczek wystartowało w tym roku, w tym trzy z finału i dwie medalistki. Zabrakło ubiegłorocznej złotej medalistki, utytułowanej Greczynki Alexandry Tsiavou, która podobno zakończyła karierę. W tegorocznym finale znalazły się trzy zawodniczki, które walczyły w nim

także w ubiegłym roku. Złoty medal zdobyła ubiegłoroczna srebrna medalistka, jedna z najstarszych wśród wszystkich startujących w tych mistrzostwach zawodniczek – 38-letnia Austriaczka Michaela Taupe-Traer. Srebrny – Greczynka, tegoroczna Młodzieżowa Mistrzyni Świata w tej konkurencji - Aikaterini Nikolaidou, która godnie i wręcz rewelacyjnie zastąpiła swoją utytułowaną koleżankę, a brązowy Angielka o miło brzmiącym dla Polaków nazwisku Ruth Walczak. Na piątym miejscu w finale znalazła się skifistka z Południowej Afryki Ursula Grobler, która w ubiegłym roku jeszcze jako Amerykanka była czwarta. Gorycz zawodu musieli znieść trenerzy Białorusi, gdyż ich skifistka z brązowego medalu w ubiegłym roku, a w tym roku zdobyła już srebrny medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata spadła bezapelacyjnie na szóstą pozycję. Tuż za strefą medalową na tak nie lubianym przez sportowców czwartym miejscu znalazła się Mistrzyni Świata w tej konkurencji sprzed dwóch lat – Brazylijka Fabiana Beltrame. Jak z tej pobieżnej wyliczanki wynika, w czołówce tej konkurencji zmian personalnych jest raczej niewiele. Wynika to też z faktu, że być dobrym skifistą czy skifistką w rywalizacji światowej, to znaczy być sławnym, a i splendor sukcesów i sławy spada indywidualnie na zawodnika, a nie na osadę czy federację. I dla większości krajów nie ważne jest czy to konkurencja olimpijska czy nieolimpijska. Choć ci skifiści wagi lekkiej ze zrozumiałych względów na rok olimpijski szukają swojej szansy w którejś z konkurencji olimpijskich wagi lekkiej, lub w jedynej wagi otwartej w przypadku państw wspomnianego „trzeciego świata” wioślarskiego.

ŚREDNIA WIEKU KONKURENCJI – 25,2

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Taupe-Traer Michaela	AUT	38	1
2	Grobler Ursula	RSA	33	5
3	Beltrame Fabiana	BRA	31	4
4-5	Lee Ka Man Sechser Michelle	HKG USA	27	12 7
6-7	Suehiro Asumi Ayling Louise	JPN NZL	26	16 18

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Wanyonyi Diana	KEN	20	20 – ost.
2-4	Hein Wiebke Nikolaidou Aikaterini Kurian Thava	GER GRE IND	21	10 2 19
5-7	Kryvasheyenka Alena Obee Patricia Zacco Denise	BLR CAN ITA	22	6 9 13
8	Lambe Clarie	IRL	23	14
9	Damoi Maryam	INA	24	18
10-13	Ji Yoo Jin Walczak Ruth Flecker Ella Saiyidah Aisyah	KOR GBR AUS SIN	25	15 3 11 17

IV. CZWÓRKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ KOBIET

LW4x

W ubiegłym roku Mistrzyniami Świata w tej konkurencji zostały reprezentantki Polski (Deresz – Renc – Kemnitz – Halko).

Do konkurencji w tym roku zgłoszono 9 czwórek. W ubiegłym roku było ich dziesięć. Na starcie zabrakło złotych i srebrnych ubiegłorocznych medalistek – Polek i Dunek. Z dziewięciu czwórek, które rywalizowały w Korei tylko cztery federacje (Włosi, USA, Australia i Korea) miało swoje reprezentantki w tej konkurencji również w ubiegłym roku. Tym razem złoty medal zdobyły Holenderki, a w ich składzie wystartowała także jedna zawodniczka, która podobnie jak w czwórce podwójnej wagi lekkiej Greków startowała równolegle w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Holendrzy postawili w tym roku na tą konkurencję jako priorytetową w wadze lekkiej kobiet. Sondowali nawet w naszej federacji na wiosnę, czy Polska zgłosi w tym roku

ubiegłoroczną osadę. Holendrzy do tej czwórki wsadzili wszystkie swoje najlepsze zawodniczki wagi lekkiej, stąd też średnia wieku tej osady jest zdecydowanie najwyższa z całej stawki. Polska w tej konkurencji ma spore osiągnięcia. Zgłaszaliśmy w ostatnich latach osady do tej konkurencji trzykrotnie w 2008, 2009 i 2012, zdobywając dwa medale, w 2008 – srebrny i w 2012 złoty, ale też trzeba przyznać, że było to wynikiem braku kwalifikacji do Igrzysk Olimpijskich dwójki podwójnej wagi lekkiej i wszystkie nasze najlepsze zawodniczki weszły w skład czwórki podwójnej. W momencie kiedy na Mistrzostwa Świata 2009 roku w Poznaniu zgłoszono czwórkę, bez dwójki wagi lekkiej, nasza czwórka zajęła piąte miejsce, które było niestety ostatnim.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	NED	28,75	1
2	RUS	27,0	4
3	USA	26,25	2
4	ITA	24,25	3
5	VIE	23,75	7
6	KOR	23,25	6
7	AUS	22,25	5
8	IND	21,25	8
9	CHN	16,25	9 – ost.

Średnia konkurencji
23,67

Najstarsze zawodniczki powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Stortvedt Rachel	USA	31
2-4	Stepochkina Diana Marasca Enrica Head Maaïke	RUS ITA NED	30
5-8	Kraaijkamp Mirte Sigmond Rianne Saeger Hilary Kim Myungshin	NED NED USA KOR	29
9-10	Tran Thi Sam Frenken Marie Anne	VIE NED	27
11-13	Yazykova Anna Varfolomeeva Natalia Arkadova Olga	RUS RUS RUS	26
14-16	Pollini Giulia Hayes Alexandra Tompkins Helen	ITA AUS USA	25
17-19	Kim Sol Ji Phan Thi Thao Phan Thi Hai	KOR VIE VIE	24

Najmłodsze zawodniczki poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-3	Cheng Heng Yang Qianwen Liang Guoru	CHN CHN CHN	16
4	Lyu Na	CHN	17
5-7	Masserano Greta Jung Hyewon Moirangthem Amusana Devi	ITA KOR IND	19
8-9	Miles Nansy Tran An	USA VIE	20
10-13	Nesbitt Georgia Miansarow Georgia Park Yeonhee Changamayum Pria	AUS AUS KOR IND	21
14-15	Clark Hannah Ditty Mol Varghese	AUS IND	22
16-17	Trivella Eleonora Chaoba Devi	ITA IND	23

V. CZWÓRKA PODWÓJNA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN LM4x

W ubiegłym roku w Mistrzostwach Świata bezapelacyjnymi zwycięzcami tej konkurencji zostali polscy zawodnicy. Do mistrzostw w Korei zgłoszono 11 czwórek, natomiast w ubiegłym roku było ich piętnaście. Na starcie ostatecznie nie stanęła czwórka Iraku.

Wśród dziesięciu startujących w tym roku osad sześć brało udział w Mistrzostwach Świata ubiegłego roku. Z ubiegłorocznych medalistów zabrakło złotych i brązowych medalowych

czwórek z Polski i Chin. Złoty medal w tej konkurencji w Korei zdobyli srebrni medaliści z ubiegłego roku Grecy z jedną zmianą personalną. W czwórce Greków w Chungju było dwóch zawodników startujących w mistrzostwach także w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Grecy w dwójce podwójnej zajęli szóste miejsce w finale, eliminując w bezpośredniej walce w półfinale minimalnie polską dwójkę, nie wpuszczając ich tym samym do finału.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	USA	30,0	7
2	URU	25,25	9
3-4	HKG AUS	24,75	6 5
5-7	IND ITA DEN	23,25	8 3 4
8-9	GRE KOR	23,0	1 10 – ost.
10	GER	22,5	2
11	IRQ	22,0	-

Średnia konkurencji
24,09

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Quinn Andrew	USA	35
2	Madden Shane	USA	34
3	Collazo Tourn Rodolfo	URU	30
4	Schuetzeberg Jonas	GER	29
5	Lee Su Hwoun	KOR	28
6-8	Smith David Chow Kwong Wing Garcia Correale	USA HKG URU	27
9-12	Lok Kwan Hoi Singh Vikas Ward Perry Rigon Francesco	HKG IND AUS ITA	26
13-17	Abdulwahid Anmar Konsolas Eleftherios Wilson James Nielsen Christian Cereda Andrea	IRQ GRE AUS DEN ITA	25

Najmłodsi zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-3	Mohammed Mustafa Moos Moritz Osborne Jason	IRQ GER GER	19
4-6	Raliya Rakesh Park Taehyun Lopez Berocay Mauricio	IND KOR URU	20
7-11	Zaidan Ahmed Giannaros Spyridon Nam Wooseung Ghidini Paolo Mulas Mateo	IRQ GRE KOR ITA ITA	21
12	Espensen Emil	DEN	22
13-22	Tang Chiu Mang Kwan Ki Cheong Salman Ahmed Konsolas Georgios Magdanis Panagiotis Tomar Shokendear Peschel Julius Nilton Jannik Nielsen Jens Kim Inwon	HKG HKG IRQ GRE GRE IND GER DEN DEN KOR	23
23-27	Ethridge Colin Naraian Sonu De Carvalho Edward Kachyckyj Adam Anchieri Zunino Pablo	USA IND AUS AUS URU	24

W Mistrzostwach Świata w Korei wystartowało 30 skifistów wagi lekkiej mężczyzn. W ubiegłym roku w Płowdiu na starcie stanęło 23 jedynek. Porównując rok po roku obie imprezy należy podkreślić sporą rotację zawodników, choć na czele stawki niewiele się zmieniło. Z 23 państw z ubiegłego roku 15 federacji zgłosiło swoich zawodników także w tym roku, ale tylko w ośmiu przypadkach byli to ci sami skifisci. W finałowej stawce znalazło się trzech tych samych zawodników.

Wygrał ubiegłoroczny Mistrz Świata i rekordzista świata na ergometrze wioślarskim w wadze lekkiej – Duńczyk Henrik Stephansen. W ubiegłym roku startował także w Igrzyskach Olimpijskich w jedynce wagi otwartej, po zakwalifikowaniu się z Finałowych Regat Kwalifikacyjnych w Lucernie. W Igrzyskach w Londynie wygrał finał C, zajmując ostatecznie trzynaste miejsce. Dla przypomnienia polski skifista Michał Słoma znalazł się na miejscu siedemnastym. Stephansen był w tym roku próbowany w Pucharze Świata w Lucernie z innym, świetnym duńskim skifistą wagi lekkiej, w dwójce podwójnej wagi lekkiej. Obaj byli na podium jedynek w Pucharze Świata trzy tygodnie wcześniej w Eton. Niestety jak to zwykle bywa dwóch świetnych skifistów nie równa się jednoznacznie dobrej dwójce. W Lucernie nie weszli do finału, a przegrali między innymi z polską dwójką Stańczuk-Mikołajczewski.

Srebrny medal w Chungju w jedynce wagi lekkiej zdobył Francuz Jeremie Azou z czwartego debla wagi lekkiej Igrzysk Olimpijskich w Londynie. Francuz w Korei na skifie wystartował trochę z przymusu, gdyż jego partner z dwójki bezpośrednio przed Mistrzostwami Świata uległ kontuzji. Brązowy medal zdobył ubiegłoroczny srebrny medalista tej konkurencji Węgier Peter Galambos. Co ciekawe, że kolejne dwa miejsca (czwarte i piąte) zajęli skifisci Portugalii – Pedro Fraga i Niemiec - Jonathan Koch, którzy w ubiegłym roku wchodzili w skład olimpijskich debli wagi lekkiej swoich krajów na Igrzyskach w Londynie i zajmując miejsca w tej samej kolejności – piąte i szóste. Natomiast szóste miejsce Mistrzostw Świata w Chungju w skifie wagi lekkiej zajął ten sam zawodnik, który w ubiegłorocznych mistrzostwach także był szósty – Szwajcar Michael Schmid. Dopiero na siódmym miejscu znalazł się ubiegłoroczny brązowy medalista tej konkurencji – Amerykanin Andrew Campbell Jr.

Polski skifista w ostatnich latach w tej konkurencji – Bartłomiej Leśniak, który w ubiegłym roku zajął ósme miejsce nabrał w tym roku sporo wagi i próbował swoich sił w kraju w jedynce wagi otwartej. W poprzednim swoim starcie w wadze lekkiej w Mistrzostwach Świata 2009 roku w Poznaniu był dopiero szesnasty. Rok wcześniej w 2008 roku swoich sił próbował w jedynce wagi lekkiej, w Mistrzostwach Świata na koniec kariery ówczesny Mistrz Polski tej konkurencji Tomasz Kucharski, ale o tym starcie z pewnością i on sam chciałby jak najszybciej zapomnieć. Stąd wniosek, że do jedynki trzeba mieć specyficzny charakter, a przede wszystkim trzeba ją trenować i umieć jeździć.

ŚREDNIA KONKURENCJI – 25,89

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1	Tolentino Jr. Benjamin	PHI	40	21
2-3	Pata Tom Grant Duncan	VAN NZL	33	26 13
4	Fraga Petro	POR	30	4
5-7	Pratt Nicolas Tsukamoto Akiyoshi Koch Jonathan	CAN JPN GER	28	9 18 5
8-11	Hrvat Rajko Galambos Peter Ojaji Stephen Armenta Vega Alan Eber	SLO HUN KEN MEX	27	15 3 27 10
12	Casiragi Jose	ITA	26	12

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji				
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek	Zajęte miejsce
1-2	Lee Hakbeom Sse Mambo Gerald	KOR UGA	20	19 24
3-4	Campbell Jr. Andrew Wong Wai Kin	USA HKG	21	7 23
5-7	Vasilev Nedelcho Afentoulis Nikolaos Catalan Flores Leif	BUL GRE GUA	23	11 14 16
8-12	Silondwa Wonga Kirkwood Jamie Ghambour Elhussein Rozali Mohd Zulfali Azou Jeremie	ZAM GBR LBA MAS FRA	24	28 – ost. 8 25 22 2
13-16	Stephansen Henrik Mejri Aymen Ihram Ihram Schmid Michael	DEN TUN INA SUI	25	1 17 20 6

VII. ÓSEMKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN

LM8+

W tegorocznych Mistrzostwach Świata Seniorów wystąpiły tylko trzy ósemki wagi lekkiej, a dla porównania w ubiegłym roku było ich dziewięć. Wszystkie trzy federacje – Włoch, Australii i USA miały również swoje ósemki w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata. Były to jednak niemal całkowicie inne składy osobowe osad. Amerykanie przywieźli inny skład, u Włochów znalazł się jeden zawodnik z ubiegłorocznej ósemki z Mistrzostw Świata, a u Australijczyków trzech zawodników. Rozegrano dwa wyścigi. Jeden tzw. wyścig wstępny i drugi finałowy. Złoty medal zdobyli najmłodszy w tej konkurencji Włoch, którzy w ubiegłym roku skończyli mistrzostwa na drugim miejscu. Srebrny medal w Korei przypadł Australijczykom (piąte miejsce w ubiegłym roku) i brązowy Amerykanom, którzy w 2012 roku w Płowdiw byli ostatni. Mała ilość osad w tej konkurencji to wynik głównie kosztów logistycznych, na które nie wszystkie federacje, a szczególnie indywidualnych zawodników stać. Polska w tym roku nie miała swojej osady w tej konkurencji. Natomiast w ubiegłym roku nasza ósemka wagi lekkiej zajęła czwarte miejsce w Mistrzostwach Świata Seniorów. W ostatnich latach oprócz ubiegłorocznego startu zgłaszaliśmy ósemkę wagi lekkiej do startu w Mistrzostwach Świata Seniorów dwukrotnie w 2006 i 2008 roku. A start w Mistrzostwach Świata 2006 roku w Eton zakończył się sukcesem w postaci brązowego medalu.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	AUS	26,375	2
2	USA	25,125	3
3	ITA	21,0	1

Średnia konkurencji
24,17

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Weber Dorian	USA	31
2	Nola Simon	AUS	29
3-4	Tunevitsch Blair Purcell Darryn	AUS AUS	28
5-6	McDonnel John Pabe Bryan	AUS USA	27
7-9	Price John Foot Alister Mulvey Brendan	AUS AUS USA	26
10	Mc Gee Tobin	USA	25

Najmłodszy zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1-2	Oppo Stefano Di Girolamo Paolo	ITA ITA	19
3	Barbaro Leone	ITA	20
4	Molteni Simone	ITA	21
5-8	Zaharia Petru Serpico Vincenzo Schisano Francesco Gibson Peter	ITA ITA ITA USA	22
9-12	Widdicombe Timothy Amarante Il Catello Getz Joshua Gibel Sean	AUS ITA USA USA	23
13-14	Silcox Nicholas Morgenstern David	AUS USA	24

VIII. DWÓJKA BEZ STERNIKA WAGI LEKKIEJ MĘŻCZYZN

LM2-

Wystartowało dziewięć dwójek, kiedy w ubiegłorocznych mistrzostwach było ich aż 21. Z dziewięciu trzy federacje nie miały swoich dwójek w ubiegłym roku i aż dwie, które zdobyły medale. Nastąpiła niemal całkowita wymiana zawodników w tej konkurencji, bo tylko dwóch – Amerykanin i Kanadyjczyk występowali w niej w swoich reprezentacjach w ubiegłym roku. Z ubiegłorocznego finału A tej konkurencji do tegorocznych mistrzostw tylko dwie federacje zgłosiły swoje dwójki – Włochy i Austriacy, zajmujący w Płowdiw w 2012 roku pierwsze i szóste miejsce.

Złoty medal zdobyli Szwajcarzy, którzy w Igrzyskach Olimpijskich w Londynie startowali w czwórce bez sternika wagi lekkiej kończąc wyścig finałowy na piątym miejscu.

Srebrny medal przypadł włoskiej federacji, która w ubiegłym roku zdobyła złoty medal, ale byli to całkiem inni zawodnicy. W tym roku we włoskiej dwójce bez sternika wystartował można by powiedzieć weteran wagi lekkiej Elia Luini, którego dobrze pamiętają Robert Sycz z Tomaszem Kucharskim. To właśnie dwójka podwójna z Luinim w składzie oraz Pettinari trzy lata pod rząd 2001, 2002 i 2003 spychała wyśmienitą polską dwójkę na drugi stopień podium Mistrzostw Świata.

Brązowy medal w Korei zdobyli Anglicy, którzy nie mieli swoich reprezentantów w ubiegłorocznych Mistrzostwach Świata w tej konkurencji.

	Kraj	Średnia wieku	Zajęte miejsce
1	ITA	31,0	2
2	JPN	28,0	7
3	KOR	27,5	9 – ost.
4	CAN	26,5	4
5	SUI	26,0	1
6	GBR	25,5	3
7	USA	24,0	8
8-9	AUT GER	23,0	6 5

Średnia konkurencji
26,06

Najstarsi zawodnicy powyżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Luini Elia	ITA	34
2	Mitsuoka Kosuke	JPN	32
3	Hodge Biendan	CAN	29
4-6	Goretti Martino Park Tae Hwan Niepmann Simon	ITA KOR SUI	28
7	You Ilsik	KOR	27

Najmłodsi zawodnicy poniżej średniej konkurencji			
Lp.	Nazwisko i imię	Kraj	Wiek
1	Herpe Chrisopher	GER	22
2-3	Hager Michael Lemd Markus	AUT AUT	23
4-9	Woelfl Eric Birkner Jan – Philipp Flood Gregory Petrucci Frank Tramer Lucas Endo Hikaru	CAN GER USA USA SUI JPN	24
10	Scrimgeour Sam	GBR	25
11	Aldred Mark	GBR	26